

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE FORGE TRILOGY BOOK THREE

HEART OF THE DEVIL

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE FORGE TRILOGY BOOK THREE

HEART OF THE DEVIL

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

ŞEYTANIN KALBI

MEGHAN MARCH

İÇİNDEKİLER

[Şeytanın Kalbi](#)

[Kaçırmayın!](#)

[Ayrıca Meghan March](#)
[tarafından Şeytanın Kalbi](#)
[hakkında](#)

1. [Forge](#)
2. [Hindistan](#)
3. [Forge](#)
4. [Hindistan](#)
5. [Forge](#)
6. [Hindistan](#)
7. [Hindistan](#)
8. [Hindistan](#)
9. [Forge](#)
10. [Hindistan](#)
11. [Forge](#)
12. [Hindistan](#)
13. [Forge](#)
14. [Hindistan](#)
15. [Hindistan](#)
16. [Forge](#)
17. [Hindistan](#)
18. [Hindistan](#)
19. [Forge](#)
20. [Hindistan](#)
21. [Forge](#)
22. [Hindistan](#)
23. [Forge](#)
24. [Hindistan](#)
25. [Hindistan](#)

26. [Forge](#)
27. [Hindistan](#)
28. [Hindistan](#)
29. [Hindistan](#)
30. [Hindistan](#)
31. [Hindistan](#)
32. [Forge](#)
33. [Hindistan](#)
34. [Forge](#)
35. [Hindistan](#)
36. [Forge](#)
37. [Hindistan](#)
38. [Forge](#)
39. [Hindistan](#)
40. [Forge](#)
41. [Hindistan](#)
42. [Hindistan](#)
43. [Forge](#)
44. [Hindistan](#)
45. [Forge](#)
46. [Hindistan](#)
47. [Forge](#)
48. [Forge](#)

[Sonsöz](#)

[Kara Koyun Ön Gösterim](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca Meghan March Yazar](#)

[Hakkında](#)

ŞEYTANIN KALBI

Forge Üçlemesinin Üçüncü Kitabı

Meghan March

Telif Hakkı© 2018 Meghan March LLC tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke, Bulletproof Editing,

www.bulletproofediting.com

Kapak Tasarımı: Letitia Hassar, R.B.A. Designs,

www.rbadesigns.com

Kapak Fotoğrafi: Paper Tiger Fotoğrafçılık

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir incelemede kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Web sitemi ziyaret edin: www.meghanmarch.com.

KAÇIRMAYIN!

USA Today çok satan kitabımı ücretsiz okumak ve başka bir ateşli alfa ile tanışmak ister misiniz?

Haber bültenime kaydolmak ve ücretsiz kitabınızı almak için [buraya tıklayın!](#)

Yaklaşan satışlardan ve yeni çıkan kitaplardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz?

[Beni BookBub'da takip edin!](#)

MEGHAN MARCH TARAFINDAN DA YAZILDI

KIRLI MAFYA DÜETİ:

Kara Koyun

Beyaz Şövalye

FORGE TRILOGY:

Şeytanla Anlaşma

Şeytanın Şeytanın

KalbiŞansı

GÜNAH ÜÇLEMESİ:

Günahtan Daha

Zengin Günah

Günahtan ZKadar

Suçlu Almakevk

DAĞ TRILOGİSİ:

Acımasız Kral

Meydan

Okuyan Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

VAHŞİ ÜÇLEMESİ

Vahşi Prens

Demir Prenses

Haydut Kraliyet

ALTINDA SERİSİ:

Bu Maskenin Altında Bu

Mürekkebin Altında Bu

Zincirlerin Altında Bu

Yaraların Altında

Bu Yalanların Altında Bu

Gölgelerin Altında

Gerçeğin Altında

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder

Kirli Kirli

BirliktelikZevkler

EDEPSİZ KIZ DÜETİ

Kirli Kirli

AşkKız

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli

Gerçek Seksi

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang

Hard Charger

STANDALONLAR:

Beni Geri Götür

Kötü Karar

ŞEYTANIN KALBİ HAKKINDA

Bir oyun olarak başladı. O benim piyonumdan başka bir şey değildi.

Ama yaptığım hatayı görmekte gecikmedim ve şimdi o, ihtiyacım olduğunu asla bilmediğim her şey.

India Baptiste gibi bir kadının değeri ölçülemez.

Ama benim gibi bir erkek olmanın sorunu ne? Bu işi çoktan batırdım ve India'nın son bir bahis için beni kabul edeceğinin garantisi yok.

Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. B i l d i ğ i m kadarıyla ona elimde kalan tek şeyi sunacağım. Sadece ona ait olan tek şeyi, şeytanın kalbini.

[Şeytanın Şeytanla Anlaşma Kalbi](#) Forge Üçlemesinin üçüncü kitabıdır ve ve [Şeytanın Şansı kitaplarından](#) sonra okunmalıdır.

Forge Üçlemesi'nden sonra benden sonra ne geleceğini merak ediyor musunuz? Sorunuz yakında yanıtlanacak! *Şeytanın Kalbi*'nden sonra gelecek kitabım [Kara Koyun](#)'un özel t a n ı t ı m ı n ı kaçırmayın!

1
FORGE

On yıl önce

"Bu da neydi böyle?"

Ofisimdeki tavandan tabana camlar o kadar sert sallandı ki, kırılacaklarını sandım. Masamdaki yerimden fırladım ve Isaac'ın adası ile İbiza arasındaki suyun üzerinde bir ateş topunun patladığını görmek için tam zamanında pencerelere koştum.

Suda yangın. Her kaptanın en kötü kabusudur ve bu kabus her geçen dakika büyüyordu.

Yoğun siyah duman bulutunun arasından şık kırmızı bir gövde seçebiliyordum. Kazaya karışan diğer tekne ayırt edilemiyordu, genişleyen alev duvarının arkasına gizlenmişti.

Hay sikeyim.

Ofisimden fırlayarak Isaac'ın geniş mutfağındaki tezgâhın üzerinde duran anahtarları kaptım ve evden koşarak çıktım, rıhtıma inen uçuruma oyulmuş merdivenlere yöneldim.

Çalışırken zamanın nasıl **g e ç t i ğ i n i** anlamamıştım ve Isaac'ın ne kadar süredir ortalıkta olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Doğum günü için küçük balıkçı teknesiyle öğle yemeğine çıkmıştı, çünkü ona göre bundan daha iyi geçirilecek bir gün yoktu. Ben de onunla birlikte gitmeyi planlıyordum ama göz ardı edilemeyecek bir telefon gelmişti.

Afrika kıyılarında korsanlar Isaac'ın gemilerinden birini takip ederken görülmüştü. Isaac göz kırptı ve bana halletmemi söyledi.

"Sen fazlasıyla yeteneklisin. Bu yüzden bir gün filoyu ve inşa ettiğim her şeyi miras alacaksın. Tanrı seni gemime bir sebepten dolayı koydu. Sen benim mirasımsın, Jericho."

Dalgaların üzerinde sallanan tekneye doğru rıhtımdan aşağı inerken anılar kayboldu. Süslü bir şey değildi, çünkü onu çoğunlukla

İbiza'dan gelen malzemeler, ama beni enkaza çabucak ulaştıracaktı, böylece orada her ne oluyorsa hayatta kalanlara yardım sunabilecektim.

Motoru çalıştırdım, halatları attım ve gazı kökledim, yardım etmek için kazaya doğru giden bir tekne sürüsü görmeyi bekliyordum ama yakınlarda sadece bir tane vardı. Suyu yararak son hızla aradaki mesafeyi kapatırken, çarpışmaya karışan teknelerden birinin pruvasının son nefesini verircesine yüzeye çıktığını ve ardından hızla battığını gördüm.

"Hayır!" Deniz, teknenin beyaz gövdesi üzerine yerleştirilmiş bir kadın profilinin tanıdık siyah hatlarını ele geçirirken buz gibi bir yumruk kalbimi yakaladı.

Donatella'nın profili.

Isaac'ın hayatının aşkı. O denizdeyken ve hiçbir şeyden haberi yokken bir kazada ölen kadın. Orada olmadığı için kendini asla affetmedi ve onu tanıdığım sürece, sahip olduğu her gemiye onun resmini koymuştu.

Suyu taradım, umutsuzca Isaac'ın gümüş saçlarını aradım, emin kulaçlarının onu yangından uzağa ve en yakın tekneye doğru götürmesini bekledim, ama onu göremedim.

Kurtarma gemisindeki bir adam bir çocuğu kenara çekti. *Bunun için şükürler olsun.* Isaac'i bulmaya çalışarak alevlerin etrafından dolaştım ama kırmızı gövdeli tekne patlarken bir başka patlama alevlerin yüzeyden spiraller çizerek yükselmesine neden oldu.

Kahretsin!

"Isaac!" İsmi haykırdım ve diğer tekneye doğru yüzüyor olması için dua ettim. Onlara doğru döndüm ve onu kurtarıp kurtarmadıklarını öğrenmek için seslendim ama kaptan sudan başka birini çıkarırken cevap vermedi. Dondum kaldım ama daha genç bir adamın yüzme platformuna tırmandığını görünce bir anlık umudum kırıldı.

Tekrar bağırdım ve sudan çıkan son adam beni fark etti. Cevap vermek yerine kaptana hırladı ve onu dümene doğru itti.

"Git! Git! Yürü! Yürü! Çıkar bizi buradan!"

Ne oluyor lan?

Onu tanıyamadım ama kaptan hareket etmek yerine ona bakınca, sarışın adam dümene doğru hücum etti, çocuğu ve diğer iki adamı kenara iterek dümeni ele geçirdi. Birkaç dakika içinde tekne kükreyerek yangından uzaklaştı ve hayatta kalanları geride bıraktı.

Bunu kim yapar ki? Hayatta kalan herkesin kurtarıldığından emin olana kadar bir yere gitmiyordum.

"Isaac!" Sesim kesilinceye kadar bağırdım, onu bulmak için umutsuzca enkaz alanının etrafında döndüm. İkinci geçişimde, yüzen bir soğutucuya tutunmuş bir el gördüm.

Tanrı'ya şükür. Gazı boşa aldım ve teknenin yanına doğru ilerledim.

"Geliyorum, Isaac. Geliyorum." *Yemin ederim, seni kurtaracağım.*

Bu yeminle birlikte kendimi yan tarafa fırlattım, ateş çemberinin içinde ortaya çıkmadan önce suyun yanan yüzeyinin altına daldım. Sağımda, suyun üzerinde bir el yükseldi ve ona doğru yüzdüm.

"Isaac!" Dalış saatini görür görmez dua ederek elimi uzattım ama parmaklarım deriye dokunduğunda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Çekiştirdim ve kol bana doğru uçu ... ama bağlı bir beden yoktu.

Hayır. Hayır!

Adını tekrar tekrar haykırırken gaz ve yağ karışımlı su ağızıma doldu. Muhtemelen ne olduğunu anladığımda buz gibi bir öfke damarlarıma doldu. *O orospu çocukları suç mahallinden kaçmışlardı. Isaac'in teknesine çarptılar ve kaçtılar.*

Ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey Isaac'i bulmaktı.

Isaac'in geri kalanı.

"Isaac!"

Ama ateşin çitirtisi ve yanan petrol, gaz, plastik ... ve insan eti kokusu dışında cevap yoktu.

Yüzeyin altına battım, gözlerimi açtığımda deniz suyunun yakıcı olmasına aldırmadan batık enkazda tanıdığım tek babamdan bir iz aradım.

Kırmızı teknenin gövdesi, okyanusun dibindeki mezarına doğru batarken soldu ve Isaac'inkine katıldı.

Isaac aşağıda olmalı. Çarpışmaya ya da ilk patlamaya yakın olmalıydı.

Yüzeye çıktım, elim hala Isaac'in elini tutuyordu ve maskemi almak için tekneye doğru yüzdüm. Birkaç dakika sonra, Isaac'in bulabileceğim tek parçasını bırakarak tekrar suya girdim ve dibe daldım.

Ondan geriye kalanları ve onu burada ölüme terk eden korkağı bulana kadar rahat etmeyeceğim.

Günümüz

Asansörden inip çatı katının lobisine adım atan adama ve kendi kişisel kâbusuma bakarken dehşet ve korku vücudumda kontrolsüz bir şekilde dolaşıyor.

Kocam kayıp ve Donnigan, Bates ve Goliath öldü.

Belevich'in bakışları kanlı elbisemin üzerinde geziniyor ve gözleri büyüyor.

"Onları sen mi öldürdün? *Nerede o?*" Tiz sorularım yırtık pırtık ve umutsuzca çıkıyor ve Rus bana lanet olası aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

"Kimi öldürdüm?" Belevich soruyor. Bana doğru dikkatli bir adım atıyor, sanki patlamamdan korkuyormuş gibi. Korkabilirim de.

"Sakın bana daha fazla yaklaşayım deme. Lanet sorularıma cevap ver." Eğer Belevich'in bu işle bir ilgisi varsa, beni öldürmesini kolaylaştırmayacağım. Yumruklayacağım, tekmeleyeceğim ve gözlerini oyacağım.

"Poker oynuyordum India. Seninle aynı masada. Ben kimseyi öldürmedim."

"O zaman bunu kim yaptı? Kocam nerede?" Koridorun aşağısını işaret ederken sesim kulak tırmalayıcı seviyelere yükseliyor.

"Hiçbir şey bilmiyorum ama-" Belevich'in başı titreyen kolumun yönünü takip etmek için dönüyor ve sonunda boynu garip bir açıyla yatan Bates'i ve altındaki kan lekeli halıyla Donnigan'ın cesedini görüyor. "Aman Tanrım. Ne oldu lan?"

"Bilmiyorum amına koyayım!"

Belevich çömelmiş, Bates ve Donnigan'ın boyunlarında bulamadığı nabızları kontrol ediyor. Biliyorum, çünkü ikisini de kontrol ettim.

Ölmüşler. Hepsi ölmüş. Dudaklarımdan bir hıçkırık kopmakla tehdit ediyor ama Belevich ayak bileğindeki kılıftan bir silah çekip ayağa fırlayınca yutkunuyorum.

"Seni lanet yalancı!" Köşeye doğru büzülürken ellerimi yumruk yaparak çığlık atıyorum. Belevich beni savaşımadan indirmeyecek.

"Seni öldürmeyeceğim Indy. Burada ne oldu bilmiyorum ama arkama geçmen gerek."

Durmamı beklediği yere doğru el sallarken ona göz kırpıyorum. *Ne? Olamaz. Onun yanına gitmeyeceğim.*

Birkaç dakika önce odamızda çılgınca Jericho'yu aradıktan sonra koştuğum koridordan bir adam iniyor. Daha iyi görebilmek için Belevich'e doğru daldım.

Lütfen, Tanrım, bu Jericho olsun. Bana onu bir şekilde kaçırdığımı söyle.

Belevich vücuduyla beni engellemeye çalışıyor ama görebilmek için yanından geçiyorum. Tutunduğum umut kırıntısı parçalanıyor. Jericho bize doğru yürümüyor. Bu Goliath ve halı kaplı koridorda tökezleyerek attığı her adımda göğsünden kan fışkırıyor.

Belevich silahını doğrulttu. "Senin mi, yoksa öldü mü?"

"O benimle birlikte. Onu vurmayın!" Belevich'i iterek geçiyorum, Bates ve Donnigan'ın cesetlerinin etrafından dolanıyorum ve birkaç dakika önce öldüğünü sandığım Goliath'a doğru koşuyorum. Kaybettiği kan miktarına bakılırsa yakında ölebilir. "Dur. Otur. Sana yardım getirmeliyiz."

Goliath'ın dizleri büküldü ve ben de yanına çömeldim.

"Havluya ihtiyacımız var. Çarşaf. Kanamayı durduracak bir şey."

"Ben getiririm." Belevich etrafımda dolanarak koridorda ilerledi ve temizlik dolabının kapısını tekmeleyerek açtı. Birkaç dakika sonra bir yığın havluyu yanımdaki halının üzerine bıraktı.

"Kenara çekil," diye emrediyor ve Goliath'ın elini kan fışkıran yerden çekerken topuklarımdan üzerinde tökezliyorum. Omzundan, göğsünden değil. Belevich havluyla yarayı sildi, daha iyi görebilmek için yaklaştı ve Goliath'ın elini kullanarak yaraya bastırdı.

"O-" diye sormaya başlıyorum ama Belevich araya giriyor.

"Üzerine bastırmaya devam et," diyor Goliath'a. "Öldüğünü düşünmelerine yetecek kadar kanadığın için şanslı günündesin."

"Bunu kimin yaptığını gördün mü? Jericho'yu kim aldı?" Elimde havluyu sıkarken soruyorum. "Onu bulmak zorundayız."

Belevich, Goliath'a çoktan kana bulanmış olanın yerine başka bir havlu uzatıyor. "Adamı sorgulamadan önce kanamasının durması için bir saniye bekleyin."

Belevich'e hançer gibi bakmak için başımı iki yana sallıyorum. "Zamanımız yok. Çoktan ölmüş olabilir."

Goliath konuşmak için ağzını açıyor ama ağzından çıkan tek şey bir inilti ve lanet. "Lanet olsun. . ."

Belevich son havluyu da şeritlere ayırır ve Goliath'ın omzuna sararak geçici bandajı sabitler.

"Sorular biz buradan çıkana kadar bekleyebilir. Eğer cesetlerle birlikte fark edilsek, polis hepimizi günlerce sorgulamak için tutacaktır. Ve haklısın, geçen her dakika kocanı canlı bulma şansımız yok oluyor."

Midem bulanıyor ve boğazıma safra düğümleniyor. "Bates ve Donnigan'ı bırakmak mı? Ama-"

"Kocanı tekrar görmek istiyor musun?"

Kanımın yerini almış gibi görünen buz gibi su donuyor. "Evet, tabii ki kocamı tekrar görmek istiyorum."

"Güzel. O zaman gidiyoruz." Ayağa kalkıyor ve Goliath'a elini uzatıyor. İri adam dengersiz bacakları üzerinde duruyor ama her birimiz ona destek olmak için uzanıyoruz.

"Servis asansörü bu koridorun diğer ucunda," diyor Belevich. diyor.

Ona şüpheli bir bakış fırlatıyorum. "Nereden biliyorsun? Sen neden bize yardım bile etmiyor?"

Koridorda ilk adımı attığımızda Goliath homurdanıyor ve derme çatma bandajdan kan sızmaya başlamış bile.

Kahretsin, bir doktora ihtiyacı var.

Belevich yürümeye devam ediyor, bir eliyle Goliath'ı sabitlerken diğer eliyle tabancayı kavırıyor. "Çünkü sen Rusya'nın en nüfuzlu adamlarından birinin kızıydın. Gözüne girmek istediğim bir adamın."

Babamın.

Bir başka ürperti dalgası tenimde dalgalanıyor. *Aklıma bile gelmedi onu.*

"Bunu o yapmış olabilir mi?"

Goliath soruma başını sallayarak cevap veriyor. inledi. "Gençtiler. Kar maskesi takıyorlardı."

"Bu Federov'un tarzı değil," diyor Belevich, aynı fikirde. Muhtemelen Goliath'ın tökezleyerek çıkarken ellerine bulaşan kanın bulaştığı kapının önünde duraksıyor. *Jericho ve benim paylaştığımız çatı katı süitinin girişi.* "Eğer eşyalarından birini istiyorsan, hemen koş ve al ki hepimiz tutuklanmadan önce buradan siktir olup gidelim."

İçerideki kıyafetler benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Jericho dışında hiçbir şey benim için bir şey ifade etmiyor.

Siktir. Lanet olsun. Bir başka umutsuzluk dalgası üzerime çökerken gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. *Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz.* Ama gerçek ve benim ağlayacak vaktim yok.

Sahip olduğum tüm metaneti topluyorum ve gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Kocam dışında hiçbir şeye ihtiyacım yok. Hadi gidelim."

"Güzel. O zaman gidiyoruz," diye cevaplıyor Belevich.

Servis asansörüne ulaştığımızda çağrı düğmesine basıyorum. Beklerken düşüncelerim yarışıyor.

"Federov olamayacağına emin misin? Gerekçesi olamaz mı?" Belevich'in sarı saçları başını sallarken yakasında dalgalanıyor.

"Ne sebebi olabilir ki? Duyduğuma göre tek istediği kızına kavuşmakmış. Kocasını kaçırarak ömür boyu düşmanlığını kazanmak değil."

Haklı olması için dua ediyorum çünkü Jericho'nun hayatı buna bağlı.

"O zaman onu bulmamıza yardım edebilir mi?" Bunun uygun bir çözüm olup olmadığından emin değilim ama şu anda bulabileceğimiz tüm büyük silahlara ihtiyacım var.

"Belki," diyor Belevich. "Yardım edebilir."

"Peki ya Koba?" Goliath'a bakarken omuzlarım sertleşiyor. "Koba hangi cehennemde? Ona ne oldu?"

Goliath'ın kaşları birbirine çarpıyor ve burun delikleri açılıyor. "Lanet olası hain. Biliyordum." Siyah gözleri bana odaklandı. "Onu bulursak Forge'u da buluruz."

Sahneler beynimde yanıp sönüyor-

Saint-Tropez'de bir adam yan tarafımı kesip çantamı kaptığında Koba bana ulaşamadı.

Alanna'nın verimlilik birimi darmadağın edilirken Koba hala arabasındaydı . . . ve koşmaya başlayan çocuğa yetişemedi.

"Eğer biri Jericho'nun saçının teline bile zarar verirse onu kendim öldüreceğim." Belevich'ten Goliath'a baktım. "Hadi gidelim. Kocamı geri istiyorum."

3
FORGE

Isaac'in cesedini teknesinin enkazından çıkardığım günün anısı, nihayet gözlerimi açana kadar beynimi dövüyor.

Işık yerine karanlıkla çevriliyim. Pozisyonumu değiştirdiğimde kumaş yüzüme sürtünüyor, ben de onu itmek için uzanıyorum ama kollarımı hareket ettiremiyorum. Bileklerim arkadan bağlı ve kendimi kurtarmak için bağları çekiştirdiğimde ince plastik parçaları derimi kesiyor. *Fermuarlı bağlar*. Ayak bileklerim de bağlı.

Ne oluyor lan?

Konuşmak için ağzımı açtım ama dudaklarım mühürlenmişti. *Koli bandı*.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken hâlâ yan yatıyorum. Beynim gecenin köründe, sisler içinde okyanusta yüzüyormuşum gibi hissediyor. Doğru olmayan bir şeyler var. *Uyuşturulmuş muydum?* Buraya nasıl geldiğimi bir araya getirmeye çalışıyorum.

Indy'nin poker oyunu. Prag.

Lanet olsun. *Indy. Lütfen bana onu da almadıklarını söyle.*

Hafızam bulanık ama kapı kırılarak açılmadan ve maskeli adamlar içeri dalmadan önce otel odasında telefonla konuştuğumu hatırlıyorum. Susturuculardan çıkan silah sesleri. Goliath bağırıyordu. Arkamı döndüğümde Donnigan'ın ateş edemeden yere düştüğünü gördüm. Bana saldırdılar ve her şey kararmadan önce birkaç yumruk attığıma yemin edebilirim ama hatırlamıyorum.

Aman Tanrım. Bunu kim yaptı lan?

Kollarımı ve bacaklarımı uzatarak etrafı yokluyor ve nerede olduğumu anlamaya çalışıyorum. Indy'nin burada benimle bağlı olmaması için dua ediyorum. *Lütfen bana onun otelde güvende olduğunu söyle.*

Yüzüm çenemi titreten bir zemine bastırılıyor ve parmaklarım kauçuk bir paspasa sürtünüyor. Egzozun keskin kokusunu içime çekiyorum. Bir aracın içindeyim. Belki bir minibüs? Ya da bir kamyonun arkasında?

Ayağım bir Şeye  arpıyor. Indy'nin adını söylemeye çalışıyorum ama homurdanmalarla karışık bir ses çıkıyor.

Eğer onu g t rd lerse . . . Eğer ikimizi de kurtarmak için bu gerekiyorsa tüm dünyayı yakarım.

Hiçbir Şey ona dokunamaz. Kimse ona zarar veremez. Asla.

Ama ben yaptım. Onu aldım. Onu kullandım. Kaçırdım.

Suçlamalar içimi parçaladı. *Onu asla o lanet oda anahtarıyla bahse girmeye zorlamamalıydım. Monte Carlo'da onun peşinden gitmemeliydim.*

Ayakkabımın ucu bir pantolonun pa asına takılınca pişmanlıklarım beni ele geçirdi.

Indy değildi. Elbise giyyordu. Peki, kim . . . ?

Bir  izme sırtıma değiyor ve omurgamda şimşekler çakıyor.

Bir adam Rus aksanıyla "Kıpırdama!" diye bağırıyor.

Rus. Lanet olsun.

Bu ya Federov'un Indy'yle buluşma konusunda sabrının taştığı ve beni sonsuza dek aradan çıkarmaya karar verdiği ya da Belevich'in bir şekilde gözden kaçırdığım gizli amaçları olduğu anlamına geliyor.

La Reina'daki maçta ve Mallorca'daydı. Neden onu araştırmadım?

      Indy'ye yakalandım. Ve şimdi o tehlikede      

Ben.

Kaçmak zorundayım. Ona ulaşmalıyım.

Sırtımdaki  izmenin acısı geçerken, o anki halimi hayal etmeye çalışıyorum.

Bir kargo minibüsü olduğunu tahmin ettiğim Şeyin içinde ve konuşan adamın nerede oturuyor olabileceğini tahmin ediyorum. Ona tekme atmak için vücudumu savuruyorum. Ayaklarım kemiğe çarpar çarpmaz, biri ayaklarımı tutup bağlamadan önce Rusça bir Şeyler havlıyor.

Boynuma keskin bir Şey saplanırken ve karanlık içeri hücum ederken, beynimde tek bir düşünce tekrarlanıyor.

Yapmalıyım. Kurtarmalıyım. Indy.

HİNDİSTAN

Belevich asansörün içinden birine mesaj atıyor ama telefonunun ekranındaki Kiril alfabesi bana Yunanca gibi geliyor. Goliath sağlam eliyle cebinden telefonunu kaydırıyor ve ekran bildirimleri gösteren yeşil baloncuklarla kaplanıyor.

"Jericho?" Çaresizlik sözcüklerimi düzensizleştirerek soruyorum. "Henüz değil," diye cevaplıyor acı dolu bir homurtuyla.

Endişem her geçen dakika artıyor ve onunla gitmekle doğru seçimi yaptığımı umuyorum. Servis asansöründen kapalı otoparka çıkarken Goliath yanımdan ayrılmıyor. Siyah bir G- Wagen yükleme alanına yanaşiyor ve Goliath'la ben geriliyoruz.

"Gel. Gel. Gel. Bu benim şoförüm." Belevich öne doğru bir adım atıyor ama Goliath bana bakarken kıpırdamıyor.

"Gidiyor muyuz?" Fısıldıyorum.

Goliath'ın çenesi kasılıyor ve gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşiyor. Acı içinde kıvranıyor olmalı. Başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Goliath cevap vermek yerine başını sallıyor. "Tamam."

"Gel. Acele edin," diyor Belevich ve bizi kapalı kasa Mercedes SUV'a doğru götürüyor. Şoför atlayıp arka koltuğun kapısını açıyor ve Goliath'ın içeri girmesine yardım ediyor. Belevich ön yolcu koltuğuna oturuyor, ben de Goliath'ın yanına kayıyorum.

Verdiğim her kararı sorguluyorum ama başka ne yapacağımı da bilmiyorum. Kime güvenebileceğimi bilmiyorum ve Donnigan ile Bates'i nasıl geride bıraktığımızı düşünmek içim burkuluyor. *Çok özür dilerim.* Özrümü iletiyorum ve cip hareket etmeye başladığında kapıya yaslanan Goliath'ın kanaması durur durmaz ve Jericho'yu bulduğumuzda her şeyi düzelteceğime dair sessizce söz veriyorum.

Belevich Rusça emirler yağıdıyor ve ben hiç bir dili bu kadar iyi konuşmayı dilememiştim.

Otoparkın girişindeki tümsekten yuvarlanırken Goliath inliyor.

"Nereye gidiyoruz? Goliath'ın yardıma ihtiyacı var," diyorum Belevich'e.

Koltuğunda dönüp ikimize de bakıyor, bakışları Goliath'ın omzundaki kana bulanmış havluya sabitleniyor. "Buradan çok uzakta olmayan bir arkadaşım var. Ona yardım edebilir."

"Doktor mu?"

"Veteriner," diye cevaplıyor Belevich. "Veteriner mi? Gerçekten mi?"

"Hiç yoktan iyidir ve silahla yaralanmayı yetkililere bildirmez, onlar da hepimizi sorgulamak ve suç mahallinden kaçmak için içeri tıkırlar."

Mideme bir parça buz yerleşiyor ve kendime dilencilerin seçici olamayacağını hatırlatıyorum. Şu anda Jericho'yu bulmak ve Goliath'ın ölmediğinden emin olmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.

"Pekâlâ. Ne yapacağız o zaman? Ne yapacağız? Onu nasıl bulacağız?" Bahsettiğim *kişinin* kim olduğuna şüphe yok.

"Birkaç iyilik isteyeceğim ..."

Sözünü bitirdiğinde, koltukta öne doğru eğilip garajdan çıkarken kapıyı kavıyorum. Otelin girişine doğru caddede sirenler çalıyor.

Siktir. Siktir. Lanet olsun.

Aracımız polisin geçmesine izin vermek için kaldırıma yanaşırken Belevich "Tam zamanında çıktık," diyor. Hepimiz yanımızdan geçerken yanıp sönen ışıkları izliyoruz.

"Beni ve Jericho'yu arıyor olacaklar," diye fısıldıyorum, cipin karartılmış camlarından bizi göremedikleri için şükrederek.

"Elbette," diyor Belevich. "Ama çok yavaş hareket ediyorlar. Eğer onlara güvenirsek Forge'u asla bulamazsınız."

Sıra dışı çocukluğum nedeniyle hiçbir zaman kolluk kuvvetlerine güvenen biri olmadım, bu yüzden ona katılmaya meyilliyim. "Bana şu iyiliklerden bahset. Onları ne kadar hızlı çağırabilirsin ve bize nasıl yardımcı olabilirler? Benden ne istiyorsunuz?"

Belevich omzunun üzerinden arka koltuğa bakıyor. "Onu gerçekten bulmak istiyorsun, değil mi?"

Sorusunu beynimde tekrarlayarak iki kez göz kırptıyorum. "Elbette onu bulmak istiyorum. O benim kocam."

"Ama seninle evlenme nedenleri . . duyduğum kadarıyla bir erkeğin bir kadınla evlenmesinin normal nedenleriyle hiçbir ilgisi yokmuş."

O zaman Belevich'in bilmemesi gereken şeyler hakkında çok fazla şey bildiğini hatırladım. Kız kardeşimin kaçırıldığı ve onu geri almak için fidye ödemezsem seks kölesi olarak satılacağı gibi.

"Senin amacın ne, Belevich? Gerçekten kimsin sen?" Keşke bu konuşmayı onunla ve gerçekten tehlikedeysen pek de yardımcı olamayacak yaralı korumamla bir araca binmeden önce yapsaydık diye soruyorum.

"Şu anda bu ülkede sahip olduğun tek arkadaşlardan biriyim. Dediğim gibi, babanın gözüne girmek istiyorum. Benim amacım bu."

Arabanın Goliath'ın tarafına doğru yaklaşıyorum. Sanki tedirginliğimi hissetmiş gibi, Goliath elini uzatıp benimkini örtüyor ve soğuk siyah deriye doğru hızlıca sıkıyor.

"Adamı tanımadığım için sana iyi şanslar, ama sen bilirsin."

Mercedes dar sokaklarda bir dizi hızlı dönüş yapıyor ve beş dakika sonra daha iyi günler görmüş bir binanın önüne park ediyoruz. İki parmaklıklıklı pencereyle çevrili yan kapının üzerinde yeni bir grafitiye benzeyen bir yazı var.

Kapının üzerinde beyaz bir tabelada soluk kırmızı harflerle VETERİNAR yazmasaydı, korkunç bir karar hatası yaptığımı düşünebilirdim. Çekçe bilmiyor olabilirim ama bunu ben bile tercüme edebilirim.

"Gelin. Yan kapıdan geçeceğiz. Tedavi odalarına açılıyor. Köpekler bizi ele vermeyecektir." Belevich cipin kapısını iterek açıyor ve dışarı çıkıyor.

Kararsızlığımı ve korkumu yüzüme yansıtarak Goliath'a doğru dönüyorum. "Diğer tek seçeneğimiz kaçmak. Sence ne yapmalıyız?"

Belevich'in şoförü önümde oturmuş, her kelimeyi dinliyor ama umurumda değil. Goliath'ın durumu nasıl değerlendirdiğini öğrenmeliyim çünkü şu anda verdiğim kararların bizi yanlış yola sürükleyip sürüklediğini bilmiyorum.

"Hadi içeri girelim," diyor Goliath, takım elbisesinin ceketinin yanını gizlice kaldırıp bana bir metal parıltısı gösterirken.

Bir silahı var. Tanrı'ya şükür. Neden daha önce Belevich'e çekmedi ki? Bekle, doğru ya, omzundan kan kaybediyordu.

"Tamam o zaman. O zaman gidelim," diyorum Belevich Goliath'ın kapısını açarken.

"Haydi. Hadi gelin. Bu mahalledeki insanlar polisi bizden daha fazla sevmese bile görünmek istemeyiz."

Deri koltukta kayarak ilerliyorum ve çatlak kaldırımını geçip açık kapıdan içeri girmek sadece birkaç adım sürüyor.

İçerideki floresan aydınlatma, kirli beyaz zemini hastalıklı bir sarıya dönüştürüyor. İçeri adım attığımızda ıslak köpek kokusuyla karışık dezenfektan burun deliklerime saldırıyor. Çeşitli yönlerden miyavlamalar, havlamalar ve sızlanmalar geliyor ve Goliath ile Belevich'i, ortasında paslanmaz çelik bir masa bulunan bir odaya kadar takip ederken içgüdülerim aşırı hızlanıyor.

"Gerçekten mi, Dmitri?" diyor kadınsı bir ses. "Bir yılı aşkın süredir senden haber alamıyorum ve şimdi iki günde iki kez mi? Ve sen bana kanayan bir adam mı getirdin? Yatakta iyisin ama o kadar da iyi değilsin."

Mavi önlüklü, açık tenli bir kadın ellerini kalçalarına dayayıp Belevich'e dik dik bakarken Goliath'ın devasa formuna bakıyorum.

"Marina, lütfen. Bu adamın hayatını kurtarıyorsun. Ve belki de bir başkasının hayatını. Cömertçe ödüllendirileceksin, söz veriyorum." Belevich, ameliyat başlığından kaçan bir tutam siyah saçın hemen altından yanağına bir öpücük konduruyor.

"Senin paranı istemiyorum. Bunu biliyorsun."

Belevich onun lateks eldivenli elini kendi eline alıyor. "Sonsuz minnettarlığımı kazanacaksın ve söz veriyorum bir dahaki sefere sana yatakta o kadar iyi *olduğumu* göstereceğim."

Belli ki bu ikilinin yakın bir ilişkisi var, çünkü Marina elini Belevich'in elinden çekip gözlerini deviriyor ve Goliath'a metal masaya oturmasını işaret ediyor.

"Şimdi ona dokunabilmem için tekrar fırçalamam gerekiyor. İşimiz bitene kadar ellerini çek, Mitri."

Marina aceleyle lavaboya gidip eldivenlerini çıkarırken işinin başındaydı. Cildini sabun ve buharlı sıcak suyla kabaca temizliyor.

Duvara yaslanıp kapıyı ve odadaki herkesi görebileceğim bir yer bulduğumda hiçbir şey söylemiyorum. *Ah, durumsal farkındalık, eski dostum.*

Marina yeni eldivenlerini giydikten sonra Goliath'a doğru yürüyor. "Ne oldu sana böyle?"

"Yeterince hızlı hareket etmedim." Goliath'ın sesi acıdan kısılmıştı. Havluya uzanıyor ama duraksıyor, önce bana sonra da Belevich. "İkiniz de dışarı. Asistanımı gönderin. O ne yapacağını bilir. Dinlenme odasında sandalyeler var. Gözden uzak durun."

Yutkunuyorum ve Goliath'ın siyah bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Çenesini eğiyor. "İyi olacağım Bayan Forge."

Bana evlilik adımla hitap ettiğini duymak bile içimde bir aciliyet hissi uyandırıyor. *Jericho'yu bulmalıyım.*

Belevich'i odadan çıkarken takip etmeden önce ona "Tamam, çok uzakta olmayacağım," diyorum.

Koridorda, gökkuşağı önlüklü genç bir kadına el sallıyor. "Patronunun sana ihtiyacı var. Burada başka kimse var mı?"

Kadın başını Rus'a doğru sallıyor. "Hayır. Kapalıyız. Dr. Novotny ve ben sadece öğleden sonra ameliyat olan köpeklerden birine bakmak için geç saate kadar kalıyorduk."

"Güzel. Git Marina'ya yardım et."

Kız tedavi odasına girip kapıyı arkasından kapatır kapatmaz Belevich bana bakıyor.

"Berbat görünüyorsun."

Üzerimdeki, şimdi daha da fazla kanla lekelenmiş elbiseye bakıyorum. "Nasıl görüldüğüm umurumda değil. İyiliklerini istemeye başlamalıyız."

Başını az önce kapanan kapıya doğru sallıyor. "Bu bir numaralı iyilik. Bir başkasını çağırmadan önce, Jericho Forge'u kaçırarak kadar taşaklı olanın kim olduğunu bilmem gerek. Sen söyle, sonra başlayabiliriz."

Aklıma hemen bir isim geliyor. *Bastien de Vere.*

Ama o ... ?

"De Vere," diyor Belevich, ben kendi sessiz soruma cevap veremedim. "Ama o burada değildi. Bunu nasıl yapmış olabilir?"

Belevich koridorda birkaç adım atıyor ve başka bir kapıyı iterek açıyor. İçeri girerken bana el sallıyor. Marina'nın bahsettiği çalışan dinlenme odasını görmek için içeri bakıyorum. İçeride küçük bir masa, iki sandalye, bir mini buzdolabı, bir mikrodalga fırın ve bir kahve makinesi var.

Belevich buzdolabından bir şişe su alıyor ve bana da bir tane uzatıyor. "Votka değil ama şimdilik idare eder."

İki sandalyeyi de çekiyor ve otururken karşısındakine oturmamı işaret ediyor.

"De Vere'in gelmemesi sizce de garip değil mi? Fırsat bulduğu her yerde sizi takip etmeyi alışkanlık haline getirdi, değil mi? Mallorca gibi. Oynamadı ama seni izlemeye geldi. Başınıza bela olur."

Aklıma hemen Jericho'nun helikoptere müdahale edildiği, güvenlik ekibimin ve benim helikopteri kullanmamızın engellendiği hakkında söyledikleri geliyor.

eve götürmek.

"O gece ... Mallorca'da, bir şeylerin peşinde olduğunu düşündüm. Sanki gitmemi istemiyormuş gibiydi."

"De Vere seni her zaman istedi. Bunu kimse gözden kaçırılmaz. Ama kocan engel olduğu sürece sana sahip olamaz."

"Ama-" Bir şey söylemeye başladım, sonra dudaklarımı kapattım. "Ne?" Belevich suyundan bir yudum aldıktan sonra soruyor.

Aklıma Alanna'nın dairesindeki o akşam ve Bastien'in çalışmasının küçük kardeşinin oraya içinde eşyalarım ve beni yıllarca hapse mahkûm ettirmeye yetecek kadar uyuşturucu olan bir bavulu nasıl sakladığı geliyor.

"Artık beni istemiyor," diyorum suyun kapağını çevirip açarken.

"Neden böyle söyledin?"

Bir yudum alıyorum ve Belevich'e olanları anlatarak kaybedecek bir şeyim olmadığına karar veriyorum. Bitirdiğimde sandalyenin iki arka ayağına yaslanıyor ve artık boş olan şişesiyle bana işaret ediyor.

"Bu ilginç ama düşündüğünüz anlama gelmiyor. Eğer de Vere sana sahip olamıyorsa, belki de kimsenin sana sahip olmasını istemiyordur. Forge'dan kurtulursa, fikrini hemen değiştirebilir. Ne de olsa sen dünyanın en zengin adamlarından birinin kızıydın. De Vere bile böyle bir cazibeden kaçamaz. Özellikle de ailesiyle ilişkisi kesilmişken."

O konuşurken boğazımda yükselen yumruyu yutuyorum. "Babamın bunu yapmayacağından emin misin?" Sormak istediğim soruyu nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalışıyorum ama Belevich'in bunu duymasına gerek yok.

"Federov Forge'u kaçırmaz. Bildiğim kadarıyla iki adam birbirine çok saygı duyuyor." Belevich öne doğru eğildi ve sandalyenin ayakları yere çarptı. "İşte bu yüzden haklısın - yardım için babanı aramalıyız."

Biri ellerimi, diğeri de ayaklarımı tutunca sarsılarak uyanıyorum.

Koli bantlı ağzımdan bağıyorum ama beni minibüsten çıkarırlarken tükürülerek kızartılmak üzere olan bir domuz gibi bağlanmış durumdayım. Kan kokusunu içime çekerken menteşeler gıcırıyor ve ayak sesleri betonda yankılanıyor.

Bir kapı daha açıldığında inliyor, yüzüme soğuk hava çarpıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Sıcaklık yirmi derece düşmüş olmalı ama artık dışarıda değiliz.

Ellerim başımın üzerine kaldırıldı ve bir şeyin üzerine asıldı. *Hay sikeyim.* Bu bir soğutucu. Ayaklarım serbest bırakılır bırakılmaz, yerçekimi devreye girdiğinden tüm vücut ağırlığım omuzlarımda sarsılıyor. Bağlı ayaklarımı yere değdiremeden sallıyorum.

"Patron?" diye soruyor bir adam.

"Geliyorum," diye cevap veriyor Rus aksanlı başka bir adam.

Biri vücut ısını hissedebileceğim kadar yakınımı geliyor ama biri kumaşı yukarı itene kadar gözlerim kapalı olduğu için hiçbir şey göremiyorum. Loş ışıktaki gözlerimi kırıştırarak bana bakan soluk mavi gözlere odaklanmaya çalışıyorum. Yüzünün geri kalanı bir kar maskesi tarafından gizlenmiş. Uzanıp ağzımı kapatan koli bandını hızlı bir çekişle yırtıyor ve derimi de beraberinde götürüyor.

Bir kez daha kanın tadına bakmak için dilimi dışarı çıkarıyorum ve dişlerimi birbirine geçiriyorum. Kafasını vücudundan ayırmayı ne kadar çok istediğime odaklanarak diğer her şeyi bir kenara itiyorum.

"Kim olduğunu ya da sana kimin para verdiğini bilmiyorum ama-"

Ağzı açılıyor ve bir kahkaha atıyor. "Dur tahmin edeyim. Onlara kazık atmam için bana daha fazla ödeme yapabilir misin? Orijinal." Aksanı tam bir Doğu Avrupalı aksanıydı ve içim sıkıştı.

Federov için çalışıyor olamaz. Federov bunu yapmaz. Yapar mı? İşte milyar dolarlık soru bu. Onu kızdırdım ve daha önce acımasız misillemeleriyle ilgili pek çok hikâye duymuştum ama benimle uğraşmaya cesaret edebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Çıkar şu lanet maskeyi, seni bok parçası. Yüzünü görmeme izin ver. Kimin için çalıştığını söyle." Emirlerle uyulmayacağını bile bile bağıyorum ama yine de denemek zorundayım.

"Kimin için çalıştığımın bir önemi yok, çünkü öleceksin Forge ... ve sonra o küçük güzel karına ne olacak?"

Indy'den bahsettiği anda damarlarımdaki öfke buza dönüşüyor. *Bana işkence edebilirler. Vücudumdaki deriyi soyabilirler. Ama onun saçının teline dokunmaya cüret ederlerse ... tüm dünyayı yakarım.*

"Seni orospu çocuğu-" Geriye doğru sallanıyorum, momentumu bacaklarımı kaldırıp ona tekme atmak için kullanıyorum, ama arkadan gelen bir darbe kafatasımın arkasına çarpıyor ve karanlık bir kez daha işgal ederken tüm vücudum gevşiyor.

6
HİNDİSTAN

Belevich'e sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi bakıyorum. "Gerçekten babamın yardım edeceğini mi düşünüyorsun?"

Hiç babam olmadığı için yardım isteyebileceğim biri de olmamıştı, o yüzden bu benim için tamamen yabancı bir kavram. *Tanımadığım bir adam bana neden yardım etsin ki?*

"Evet. Tabii ki eder. Rusya'da olmasak da onun gücü sınırların ötesine uzanıyor."

Normal şartlar altında bu yabancının gücünün tek bir ülkeye sığmayacak kadar büyük olduğunu bilmek gözümü korkutabilirdi ama şu anda bundan memnunum. Tabii kaçırılma olayının arkasındaki kişi o değilse. *Nasıl emin olabilirim ki?*

Belevich babamla Jericho'nun birbirlerine saygı duyduklarını söyleyebilir ama ya yanılıyorsa? Neler olup bittiği hakkında neden bu kadar çok şey bildiğini anlayamazken Jericho'nun hayatını Belevich'in sözlerine mi emanet edeceğim?

Ya bunların hepsi bir tür tuzaksa? Ya Belevich bana ve Jericho'ya tuzak kuruyorsa? Amacının babamın gözüne girmek olduğunu söylüyor ama artık neye inanacağımı bilemiyorum.

"Yardım etmek için ne yapabilir?" diye soruyorum. Şu anda yapabileceğim tek şey olabildiğince çabuk bilgi toplamak, böylece bu ölüm kalım kararını olabildiğince akıllıca verebilirim. *Adama oyna, oyuna değil.* Poker düsturum burada da geçerli.

"Son bildiğim kadarıyla Federov'un maaşlı birçok Interpol ajanı vardı. Oteldeki güvenlik sistemine girip onu kimin kaçırdığını bulabilirler. Ve bu sadece başlangıç."

Belevich konuşurken küçük dinlenme odasının duvarları üzerime kapanıyormuş gibi hissediyorum. *Babamın maaş bordrosunda Interpol ajanları mı var?*

"Onunla nasıl temasa geçebiliriz ki?" diye sordum. "Telefon numarası bende yok ki."

Belevich gülümsüyor ve telefonunu cebinden çıkarıp havaya kaldırıyor. "Ama bende var."

Kafamdan fırlayacakmış gibi hissettiğim gözlerimle bakışlarım Belevich'in yüzü ve telefon arasında gidip geliyor. "Sende babamın numarası var. Telefonunda. Yani onu istediğin zaman arayabilir misin?"

Belevich yavaşça başını sallıyor.

Bana söylediğinden çok daha fazlasını biliyor.

Sandalyemden fırlayıp ondan uzaklaşıyorum ve arkamdan kapı çerçevesine uzanıyorum. "Sen de kimsin lan? Onun uşaklarından biri misin? Bana oteldeki Bratva adamlarının dikkatini çekmememi söylemiştin ama senin daha da kötü olmadığını nereden bileyim?"

Belevich sandalyesinde dönüp bir kolunu arkaya atıyor ve kaçmama iki saniye kala eğleniyormuş gibi kaşlarını kaldırarak beni izliyor.

"Bana güvenebilirsin de güvenmeyebilirsin de Indy. Ama hızlı karar vermelisin. Geciktiğimiz her an, kocandan alabileceğin daha az şey olabilir."

Sözlerinin çağrıştırdığı görüntü midemi bulandırıyor -Jericho bir yerlerde kırılmış ve kanlar içinde- ama bunu bastırıyorum çünkü hayal etmeye bile dayanamıyorum. Jericho Forge'u ilk gördüğüm andan beri, hayattan daha büyük olmanın tam tanımıydı. Dokunulmaz. Neredeyse ölümsüz. Onu incinmiş ya da tehlikede olarak hayal etmeye bir saniye bile dayanamıyorum.

Eğer ölürse, bu beni yıkar.

Mutlak gerçek ruhumun en derin yerinden yükseliyor. Jericho Forge'a aşığım ve bunu ona söyleme fırsatı b u l a m a d a n ölmesine asla izin vermeyeceğim. Onu geri almak için ne ödemem, takas etmem ya da pazarlık etmem gerekiyorsa yapacağım.

"Babamı ara. Onu hemen ara."

"Nasıl isterseniz." Belevich telefonunun ekranına dokunur ve telefonunu Kulak.

Ben nefesimi tutarken o birkaç dakika Rusça konuşuyor, Yanlış bir seçim mi yaptım diye düşündüm. *Ama gerçekten başka ne seçeneğim vardı ki?* Hiçbir seçeneğim yoktu.

Belevich'in telefonu bana vermesini bekliyorum, böylece babam olan bu yabancıyla konuşabileceğim, ama bunun yerine kısa konuşmayı bitirip telefonu kapatıyor.

Gözlerim yüzüne kilitlendi. "Ne oldu? Neler oluyor? Benimle konuşmak istemiyor mu? Gerçekten kimi aradın sen?" Güvensizlik içimi kemiriyor ve keşke o anda elimde Goliath'ın silahı olsaydı da Belevich'i tehdit edip gerçeği öğrenseydim diyorum.

"Sakin ol. Yakında seninle konuşacak."

Elimi kapının pervazına doluyorum ve tüm vücudum geriliyor, bana bir şekilde kazık attığına dair olası ilk işarete kaçmaya hazırım. "Bu da ne demek oluyor? Seni geri mi arıyor?"

Belevich kafasını sallarken aklım başımdan gidiyor. "Hayır. O zaten burada. Prag'da. Senin için."

Söylediklerine anlam vermeye çalışırken kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor ve parazit ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Babam Prag'da. Benim için.

"Ne için? Neden? Neden burada olsun ki?"

Bir adım geri çekiliyorum, bakışlarımı Belevich'ten bir anlığına ayırıp sessiz koridoru tarıyorum, sanki öcünün arkamdan uzanıp beni sürükleyeceğinden korkuyormuşum gibi.

Belevich sandalyeden kalkıyor. "Federov seni Grand Prix'de izlemeye geldiğini söyledi. Onu görmedim, yoksa sana daha önce söyledim. Ama senin gibi benim de dikkatim oyundaydı, kalabalıkta değil."

Bana yalan söylüyor olabilir. Tüm bunlar saçmalık olabilir. Otelde başladıkları işi bitirmek için beni ve Goliath'ı öldürmeleri için bir Rus suikast timini çağırmış olabilir.

Başımı sallarken çenem titriyor. "Sana güvenmiyorum."

Belevich yüzümü inceliyor. "Bu noktada bana güvenip güvenmemen önemli değil. Sana ya da Forge'a karşı kötü bir niyetim yok."

"Babam için mi çalışıyorsun?" Soruyu ısırarak soruyorum.

Mantıklı olabilecek tek açıklama bu. Yoksa Belevich neden bana yardım etsin? Başka neden onun numarasına sahip olsun ki? Summer'ı başka nasıl bilebilirdi? Açıklamadığı içeriden bir bağlantısı olmalı.

Belevich cevap veremeden, ayakkabılar **m u ş a m b a y a** çarparak gıcırıyor ve Dr. Novotny'nin koridorda olduğunu görmek için arkamı dönüyorum. Dinlenme odasında kapana kısılmak istemediğim için kapı aralığından koridora doğru geri sığıyorum.

Ani hareketlerim hakkında bir şey söylemiyor, sadece konuşmadan önce gergin halime meraklı bir bakış atıyor. "Arkadaşın iyi olacak. Bir süre omzuna dikkat etmesi gerekecek ve acısı hoş olmasa da iyileşecek."

Yalan söylediğine dair işaretler için yüzünü inceliyorum -göz hareketi, başının pozisyonunun değişmesi, daha ağır nefes alma, alışılmadık bir durgunluk- ama hiçbirini göremiyorum.

"Emin misin?" Ona tamamen inanmak isteyip istemediğimden hâlâ emin olamadığım için soruyorum, çünkü Goliath'ı henüz tedavi odasından çıkarken görmedim.

"Evet. Çok şanslıydı." Belevich'e bakıyor. "Şimdi gitmeniz gerekiyor. Hepinizin."

Belevich bize doğru bir adım atarak, "Henüz gidemeyiz," diye cevap veriyor. "Neden?" Dr. Novotny tersliyor.

"Çünkü Grigory Federov uzun zamandır kayıp olan kızıyla buluşmaya gidiyor."

Dr. Novotny birkaç saniye kıpırdamadan durduktan sonra başını yana çevirip gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Illyana Federov *bu* mu?" Beni tepeden tırnağa tararken çenesi gevşek duruyor.

Kafamda tekrarlarlarken isim kulağıma tamamen yabancı geliyor. *Illyana*.

"Evet ve eminim ona yardım ettiğiniz için size minnettar olacaktır," diye ekliyor Belevich.

Şokun izlerini silerek kendini toparlıyor gibi görünüyor. "Peki. Ben ortalığı toparlayacağım ama siz de bir an önce buradan ayrılmalısınız. Zaten sahip olduğumuzdan daha fazla dikkat çekmek istemiyorum. Bu mahallenin her yerinde gözler var. Süslü arabanızı dışarıda kaç kişinin gördüğünü ve kime söylediğini bilemeyiz."

"Teşekkür ederim, Marina. Sana borçluyum."

"Gerçekten de öylesin. Umarım borcunu ödeyecek kadar uzun yaşarsın Mitri."

Dr. Novotny uğursuz açıklamasıyla odadan çıktı ve Belevich ile beni yalnız bırakarak ... Grigory Federov'un gelmesini beklemeye başladı.

HİNDİSTAN

Sonraki on dakika sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyordu ama sonunda biri kliniğin kilitli arka kapısına vuruyor.

Tedavi odasında, telefonunun ekranını kontrol edip cebine sokan Goliath'a doğru bir adım atıyorum. Jericho'dan bir mesaj aldığını söylemesi için dua edip duruyorum ama henüz bir mesaj gelmedi. Sol kolunu sardığı derme çatma askıyla ayağa kalkarken biraz dengesiz görünüyor, ama bu perişan haliyle bile sağ eli pantolonunun içine soktuğu silahına gidiyor. O benim buradaki tek arkadaşım ve pişman olduğum tek şey, kararım yüzümüze patlarsa B planımızın ne olduğunu tartışabilmek için onu yalnız yakalayamamak.

Kendime sorup duruyorum, *Jericho* olsa ne *yapardı*? Bulabildiğim tek cevap Goliath'a hayatta kalmak için son umudummuş gibi bağlı kalmak, ki öyle de olabilir.

Koridordan Belevich'in sesi geliyor ve Rusça olduğunu tahmin ettiğim çok daha kalın ve sert bir ses cevap veriyor. *Neden Rusça öğrenmedim ki*? Bir dakika, doğru ya, çünkü Rus olduğumu bilmiyordum.

Daha kalın olan ses babamın olmalı. Ya da en azından babam olduğunu iddia eden adamın.

Annemiz bizim için geri dönmeyeceği için Summer'la kendi başımıza kaldığımızı anladığım günden beri hayatımda hiç bu kadar ne yapacağımı bilemez hale gelmemiştim.

Ayakkabılarımın tabanları muşamba zemine vuruyor ve savaşa hazırlanıyormuş gibi omuzlarımı dikleştiriyorum. Elimdeki tek seçenek, kararlarımın getirdiği kaderle **y ü z l e ş m e k**.

Eğer bu Jericho'yu bana getirecekse, önemli olan tek şey bu.

Jericho'nun babamı onunla iş yapacak kadar sevdiğini son on dakika içinde yüzüncü kez kendime hatırlatıyorum ve adamlarla iletişime geçmenin büyük bir hata olmadığını umuyorum. Jericho kalmamı isterdi.

Güvenli. *Ve onu kurtarmak için arkamda bir ordu olmasını istiyorum.* O orduyu elde etmek için bu gerekiyor, öyle olsun.

Goliath ve ben tedavi odasında beklerken, kendimi keşke ikinci bir kapısı olan bir yer seçseydik, böylece kaçmamız gerekirse kaçabilirdik diye düşünürken buluyorum. *Neden bir kaçış yolu planlamadım? O neden yapmadı?*

Ben bu soruya cevap veremedim, kapıda bir adam beliriyor.

Bakışları üzerime dikilir dikilmez, sivri yüz hatları tüm çehresini taşlı ve yasakçıdan ölümlü bir adama dönüştürecek kadar yumuşuyor.

"İllyana." Kilisedeymiş gibi haç çıkarırken benim olduğunu hiç bilmediğim Rus ismini fısıldıyor. "Sen annenin suretisin." Gözlerinde biriken yaşlarla bana bakarken kocaman bir yumruğu ağzına bastırıyor.

Ama ifadesi tamamen yanlış. "Yanıyorsunuz. Anneme hiç benzemiyorum," diyorum ona, Goliath'ın omzunun arkasına geçerek.

Federov'un yüz hatları çelik grisi saçlarının altında sertleşiyor ve gözyaşları hiç var olmamış gibi siliniyor.

"O kaltak, Nina, senin annen değildi. Nina *seni benden aldı.* Bana en acı verici şekilde zarar vermek istedi ve verdi de. Bu an için yıllarca bekledim. Hayatını senden çaldı. *Bizden* bir ömür çaldı. Onu gönderdiğim cehennemde çürüsün." Sert ses tonu her kelimeyi bir hırıltıyla noktallıyor.

İnançsızlık soğuk bir örtü gibi üzerime çöküyor ve ağzım bir *o* harfine dönüşüyor. Kalbimin atışları yavaşlıyor, kulaklarımda çarpıyor. Ağzım kururken dilim dişlerime yapışıyor.

Nina, anneme asla söylemememiz gereken bir isimdi, asla açıklamadığı bir nedenden dolayı.

"Ne demek istiyorsun? Nina benim annem değil miydi?"

Federov dişlerini sıkıp gökyüzüne bakıyor ve fıçıya benzeyen göğsünü genişleten derin bir nefes alıyor. Bırakmadan önce bir an tutuyor ve bir kez daha bana odaklanıyor.

"Annen *İrina*, o kaltak seni almadan bir hafta önce vefat etti.

Nina onu kovduktan sonra bana *hiçbir şey* bırakmamak istedi."

Kuru dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve ne dediğini anlamaya çalışıyorum. Anlaşılmasını zorlaştıran kalın aksanı değil, bütün bir hayatın yalanları.

"Nina kimdi o zaman?" *Nina benim annem değildi.* Gerçekle boğuşurken nefesim sıkışıyor.

Burun delikleri kırmızı bir pelerin gören boğa gibi parlıyor. "Metresim, hayatım boyunca pişman olacağım."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür g ü m b ü r atıyor. *Her zaman annem olduğunu düşündüğüm kadın babamın metresiymiş.* Bu da demek oluyor ki

...

Summer benim kız kardeşim değil.

Farkına varmakla sarsılmış bir halde ona bakıyorum. "O ..." Bir cümle kurmaya çalışıyorum ama ne yapacağımı bilemiyorum. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ne düşüneceğimi. Ne hissedeceğimi.

Bu nasıl mümkün olabilir? Bu mümkün olamaz.

Ama Federov'un beni kandırdığına dair hiçbir işaret yok. Ağzımı tekrar tekrar açarken beni izliyor, muhtemelen bir balık gibi ağzım açık. Sonunda bana acıyor ve açıklıyor.

"Nina intikamcı bir kadındı ve olmasına izin verdiğim şey için senden asla af dileyemeyeceğim. Benim yüzümden savunmasız kaldın, Illyana. Seni kaçırması benim hatamdı. Ama bana öldüğünü söyledikten sonra bile seni aramaktan asla vazgeçmedim."

İtirafıyla boğuşurken oda etrafımda dönüyor. Goliath devrilmemi engellemek için elini omzuma vuruyor.

"Illyana, lütfen. Otur. Solgunsun." Federov'un sert yüz hatları endişeye dönüşüyor.

Bir babam olduğunu öğrendiğimden beri bu değişen gerçeklikle boğuşuyorum, ama bu ... bu başa çıkabileceğimden daha fazla.

Nefesim hızlanmaya devam ediyor ve ben onu yavaşlamaya zorluyorum. *Odaklan, Indy. Önemli olana odaklan-Jericho. Diğer her şey bekleyebilir.*

Şu anda önemsedğim tek şey kocamı sağ salım geri almak. Babam, metresi ve kız kardeşim hakkındaki tüm bilgileri alıp içimdeki küçük bir kutuya tıkıyorum ve kapağını kapatıyorum. Omuzlarımı dikleştirerek babamın benimkine hiç benzemeyen mavi bakışlarıyla karşılaşıyorum. *Hayır. Bunu düşünme.*

Çenemi daha yukarı kaldırıyorum. "Yardımaınıza ihtiyacım var. Jericho kaçırıldı. Onu geri getirmem için yardımına ihtiyacım var." İfadelerimin, yumruk haline getirdiğim ellerim gibi titremek yerine otoriter bir sesle çıkmasından gurur duyuyorum.

Federov'un dudakları sert bir çizgiyle birbirine yapışıyor ve bir an için kabul etmeyeceğinden korkuyorum. *Hayır demesine izin yok.*

"Bir şey söylemeden önce şunu bilmelisin ki benimle bir ilişki kurmak istiyorsan hemen şimdi bana yardım edeceksin. Eğer yapmazsan, beni hatırlayacağın tek şey bu an olacak, çünkü ortadan kaybolacağım ve beni bir daha asla göremeyeceksin."

Çenesi benimkini taklit eden bir hareketle kalkıyor, sanki emir almaya ya da ultimatoma verilmesine alışık değilmiş gibi.

Çok kötü baba. Kaybedecek zamanım yok ve bana yardım etmezsen başka bir yol bulurum.

"Ve Forge'u senin için geri getirmeye yardım edersem . . . benimle zaman geçirir misin? Kızım olan kadını tanımama izin verir misin?"

Forge'u geri getirmek için veremeyeceğim hiçbir söz yok ama samimi olduğunu bilmeliyim.

"Benimle tek bir şansın var. Beni buna pişman etme."

Acımasız isteğim için kötü hissetmem gerekip gerekmediğini merak ediyorum ama bunun için gerekli duyguları toplayamıyorum. Bu gün duygularımın inişli çıkışlı bir treni oldu ve bugün gördüklerimle ilgili kâbuslar görmeden bir gün tekrar uyuyabilmemin tek yolu Jericho'nun yanımda olması.

Elinizden gidene kadar sahip olduklarınızın kıymetini bilemezsiniz derler ve vücudumdaki her titreşen sinir bana kocamı kaybetmeye hazır olmadığımı söylüyor. Şimdi olmaz. Sonunda ona aşık olduğumu kendime itiraf etmişken olmaz. Ve onsuz bir hayat yaşamaya mahkum olma düşüncesi . . . Buna dayanamazdım.

Babam beni sessizce izlerken "*Lütfen*," diyorum. "Lütfen bana yardım edin." "Halledilecek," diyor Federov keskin bir baş hareketiyle.

Yanımdaki, bakmaya bile tenezzül etmediğim bir adama dönüyor ve Rusça bir şeyler haykırıyor. Solgun sarışın cevap veriyor ve kapı aralığından kayboluyor. Koridorda, telefonda biriyle konuştuğunun yankısını duyabiliyorum.

"Şimdi gidiyoruz," diyor Federov. "Bu mahalle sizin için yeterince güvenli değil. Gidebileceğimiz başka bir yer var. Orası çok daha rahat."

Goliath'a bakıyorum ve çenesinin sert çizgisini inceliyorum. Bana değil, babama bakıyor. Dikkatini çekmek için dirseğimle onu dürtüyorum.

"Bununla iyi misin?" diye soruyorum.

Goliath'ın karanlık bakışları babamdan bana yöneliyor. "Forge senin mümkün olduğunca güvende olmanı isterdi."

"Ve bu her zaman hemfikir olacağımız bir şey," diyor babam.

Belevich tüm konuşmayı dinlediği koridordan konuşuyor. "Katılıyorum. Buradan gitmeliyiz. Gidersek Marina için daha güvenli olur."

"Tamam," diyorum, çünkü masum bir insanı bu işe bulaştırmak istemiyorum, özellikle de bize yardım ederek her şeyin ötesine geçtikten sonra. "O zaman gidelim."

HİNDİSTAN

Grigory Federov'un bizi götürdüğü daha rahat yer bir kasa gibi kilitli. Aslında bir kasanın *üstünde*.

Bizi tarihi bir binanın en üst katına çıkaracak asansörün kilidini açmak için parmak izini kullanırken "Bu bankanın ve binanın sahibi benim" diyor.

Goliath gibi ben de her çıkışı kontrol ediyorum, çünkü Jericho da böyle yapmamı isterdi. *Her ne pahasına olursa olsun güvende kal.*

Belevich bize eşlik etmemeyi tercih etti ve veteriner ofisinin önündeki kaldırımında G-Wagen'e atladığında bir parçam korktu.

"Artık bana ihtiyacınız yok," dedi. "Başka zaman görüşürüz Indy. Daha iyi koşullarda, umarım."

Eğer bana tuzak kurduysa, onu yakalamak ve intikam almak için elimden geleni ardıma koymayacağım. İşin o noktaya gelmemesi için dua ediyorum.

Asansörden çıkıp kanat açıklığımdan daha geniş olan oymalı ahşap kapılara açılan lüks mermer bir girişe adımımızı atar atmaz Federov uzun bir kod giriyor ve kapıyı açmak için başparmağını tekrar tarıyor.

"Güvenlikle ilgili endişeleriniz var mı?" Biyometrik cihazların onun için normal olup olmadığını ya da endişelenmem gereken bilinmeyen bir tehdit olup olmadığını merak ederek soruyorum. Aslında her şeyi ikinci kez düşünüyorum.

"İyi bir güvenliğim var, bu yüzden endişelenmenize gerek yok," diye yanıtlıyor bizi içeri buyur ederken.

Yeterince makul.

Topuklarım mermer zeminde tıkırdıyor ve girdiğimiz daireye bakarken çenemin düşmesini engellemeye çalışıyorum. Süslü, dergilerde görebileceğiniz bir şey gibi. Her şey altın yaldızlı ve beyaz, mobilyalar ve armatürler sanki bir darphaneye mal olmuş gibi görünüyor. Bu narin dekor, babam olan bir Rus'un boğasından bekleyebileceğim hiçbir şeye benzemiyor. Kimse bizi karşılamıyor. Bizi üç farklı oturma düzenine ev sahipliği yapacak kadar büyük bir oturma odasına götürürken daire sessiz. Yürüyor.

Pencerelerden en uzak olana doğru. "Otur," diye emretti.

"Elbisem," diyorum kan lekelerini göstererek. Beyaz ve altın rengi damask kanepelerden birine oturup elbisemi mahvetmek istemiyorum.

Federov başını sallar. "Yüz kere değiştirsem de paranın gittiğini fark etmem. Kızımın oturacak bir yere ihtiyacı varken mobilyanın ne önemi var?"

Sanırım, böyle söyleyince ...

"Teşekkürler." Pahalı kumaşın üzerine oturuyorum ve karşıma otururken bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Jericho'yu nasıl geri alacağız? Bir yerlerde bir ordun var mı? Çünkü benim aklım orada."

Rus kahkaha atıyor ve kahkahası karmaşık kartonpiyerler ve altın ve kristal avizelerle donatılmış tavanda yankılanıyor. "Sen gerçekten babanın kızıydın. Ama hayır, gizliliğin daha etkili olacağı durumlarda balyozla saldırmayız. Bilgi ve onun dönüşü için para ödemeye hazır olduğumu bildirdim."

Gözlerimi kırptırıyorum, onu doğru duyduğumdan emin değilim. "Onu fideye karşılığı geri mi alacaksın? Büyük planın bu mu?"

Çenesi eğildi. "Çok uygun görünüyor, değil mi?" "Ya kaçırılanlar para istemezse?"

Federov diliyle bir gıdak sesi çıkarır. "Herkesin bir bedeli vardır ve benim en ağır bedeli bile ödeyecek kadar param var. Eğer yaşıyorsa, onu senin için geri getireceğim."

Eğer yaşıyorsa. Bu kelimeleri havadan kapıp tekrar ağzına tıkmak istiyorum.

"O yaşıyor, lanet olsun. Sakın bir daha bunu söylemeye cüret etme."

Jericho'yu kaybetme ihtimalinden duyduğum korku kalbime saplanıyor ve bu açıklamayı yaparken sesim titriyor. Bu ana kadar, hayatta olmama ve kurtarılmayı beklememe ihtimalini düşünmeye cesaret edememiştim. *Hayır. O yaşıyor, lanet olsun.*

Babam patronluk taslayarak da olsa başını sallıyor. "Her şey yoluna girecek. Biz beklerken, aç mısın? Susadın mı? Sana ne getireyim?"

Yemek yeme düşüncesi midemi bulandırıyor ama yanında su olan bir kadeh içkiyi kesinlikle geri çevirmiyorum.

"Viski ve su. Ayrı ayrı." Kan kaybına ve yaralanmasına rağmen korumanın arkamda bir nöbetçi gibi durduğu Goliath'a dönüp bakıyorum.

Oturmasını işaret ediyorum ama başını sallıyor. "Bir şey ister misin?"

"Su."

Federov adamlarından birine el sallıyor ve ben de sonunda onları gözden geçiriyorum. Biri kel ve sert, ensesinde babamın emirlerini yerine getirmek için odadan çıkarken gördüğüm kıvrımlar var. Diğerleri neredeyse onun kadar uzun ama daha zayıf ve saçları o kadar sarı ki beyaz görünüyor. Duruşu sert ve buz gibi gözleri beni bir müzede sergileniyormuşum gibi inceliyor. Kim olduğumu benden daha iyi ne kadar zamandır bildiklerini merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Efendim, oturmalısınız," diyor babam Goliath'a. "Yere yığılırsanız ne kızıma ne de Forge'a faydanız dokunur."

Goliath babamın emrine karşılık olarak hiçbir şey söylemiyor ve ayakta durmaya devam ediyor.

"Seçim senin. Ama akıllıca olanı değil." Federov dikkatini tekrar bana veriyor. "Annenizin bir resmini görmek ister misiniz?"

Sorusu beni hazırlıksız yakalıyor ve daha önce yaşadığım şokun üzerimden geçmesine izin verecek kadar bölümlendirmemi sarsıyor. Uzun zamandır kayıp olan babamla yeniden bir araya geldim, annemin annem olmadığını, kız kardeşimin kız kardeşim olmadığını öğrendim ve neredeyse öldürülen korumamla kaçırılan kocam hakkında haber bekliyoruz.

Gerçekten yapmak istediğim şey kanepeye kıvrılıp uzun uzun ağlamak ama bunun hiçbir faydası olmayacak. Ayrıca, bu insanların önünde gözyaşı dökmeme izin vermeyeceğim. Herhangi bir zayıflık göstermeyi reddediyorum.

Tüm bu hisleri geri iterek, kırılmış bir "Elbette" ile cevap veriyorum.

Federov ceketinin cebine uzanıyor ve hırpalanmış deri bir cüzdan çıkarıyor. Çevirerek açıyor ve kenarları yırtık pırtık bir fotoğraf çıkarıyor, sanki yıllardır taşıyormuş gibi görünüyor.

Arkadaşı bir tepsiyle dönüyor ve Goliath'a bir şişe su uzatmadan önce aramızdaki cam masaya iki shot bardağı ve su koyuyor. İçkilerin üzerine Federov resmi uzatıyor.

Bakışlarım fotoğrafa kilitlenir kilitlenmez viskiye uzanıyorum ve bir yudumda tüm shot'ı geri savuruyorum.

Vay anasını. Tıpkı bana benziyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, elim titriyor ve onu almak için uzanıyorum. Onu.

"Sen onun imgesisin. O hayatımda gördüğüm en güzel kadındı, ve çok nazik. Benim gibi bir adam için fazla nazik."

Kendini küçümseyen sözlerine başımı kaldırıp bakıyorum ve bakışlarındaki acıyı ve pişmanlığı okuyorum. "Çünkü bir metresin vardı."

"Evet. Irina erkekler arasında bir prensi hak ediyordu ama o bir vahşiye aşık oldu. Onun fikrini değiştirmeye çalışmayacak kadar bencildim."

"Ne... ona ne oldu?" Soru boğazımda düğümleniyor ve boğazımdaki yumruyu yıkamak için suyu kapıyorum.

"Kanser. Çok geç yakaladık. Alınmak için çok gençti ya da ben öyle sanıyordum. Onu kurtarmak için her şeyimi verirdim ama zaman yoktu. Sadece birkaç hafta içinde gözlerimin önünde solup gitti."

"Onu bu kadar çok seviyorsan nasıl aldatırsın?"

Pişmanlık dolu ifadesi sertleşir. "Sana söyledim, Irina'yı hak etmedim. Yirmi yılı aşkın süredir cezamı kabullenmiş durumdayım. Kefaretim başka bir erkeğe dileyeceğim bir şey değil. Ama yine de çok geç tövbe ettim."

"Ve benim ..." Yutkunuyorum ve *annem* demekten kendimi alıkoyuyorum. "Nina ... beni senden aldı."

"Evet." Votka olduğunu tahmin ettiğim bir shot bardağı berrak sıvıya uzanırken cevabı kesik kesik.

"Öldüğümü sandın."

Bardağı bardağa bastırırken ağzı geriliyor ve bardağı geri fırlatmadan önce bana başıyla onay veriyor.

"Bunu nereden biliyorsun? Neden böyle düşündün?"

Federov'un bakışları düşüyor ve çenesi bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Nina'yı bulduk. Yıllar önce. Senin öldüğüne yemin etti. Yemin ettiği koşullar beni doğruyu söylediğine inandırdı."

Söylemediği şeyi dinlerken alt dudağım titriyor. Onu buldular. Onu aldılar. Ve . . . "Onu nasıl konuşturdunuz? İşkence mi ettiniz? . . ona işkence ettin mi?" *Hayal etmek istemediğim bir başka görüntü.*

Federov'un bakışları sokak lambalarının yüzünün sert hatlarını aydınlattığı pencereye kayıyor. "Benim için önemli olan tek şeyi çaldı. Merhameti hak etmiyordu." Mavi bakışları tekrar bana dönüyor. "Ama o zaman bile yalan söyledi ve seni sana bakacak hiç kimseyle bırakmadım."

Duygu yüklü sözlerindeki pişmanlığı fark etmemek imkânsız.

"Uzun sürmedi. Alanna bizi buldu ve bana hiç tanımadığım k a d a r iyi bir anne oldu. Yaptığın şeyi asla onaylamayacağım ama Jericho'nun daha hızlı bulunmasına yardımcı olmak için affedilmez şeyler yapmayacağımı söyleyemem."

Yaşlı adamın omuzları gevşiyor ve sanki ona idamı ertelemişim gibi bakıyor. Ama gerçekten, şu anda önemseydiğim tek şeye odaklanıyorum.

Şimdi. *Neredesin Jericho? Bana geri dön.*

Viskinin yanığı karnımda ısıya dönüşüyor.

"Ne zaman bir şey duyacağız?" diye soruyorum. "Burada öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramam."

Federov sarışın adamı işaret ediyor. "Bir şey duyduğumuzda telefonu çalacak. Sabırlı olmalıyız."

Sabırlı olmak isteyeceğim son şey ama başka ne seçeneğim var ki?

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için yavaş bir nefes alarak, bu zamanı kafamı kurcalayan sorulara cevap bulmak için kullanmaya karar veriyorum. "Hayatta olduğumu nereden biliyordun? Öldüğümü düşündüysen neden tekrar aramaya başladın?"

Goliath arkamda kıpırdanıyor, zayıfladığından mı yoksa cevabı duymakla benim kadar ilgilendiğinden mi emin değilim.

Federov bardağını omzunun üzerinden havaya kaldırıyor ve kel herif bir anlığına ortadan kaybolup elinde bir şişe votkayla geri dönerek bardağa bir ölçü daha koyuyor. Babam su içer gibi bardağı geri deviriyor. Bir tıkırtıyla masaya yerleştirdiğinde bakışlarımla karşılaşılıyor.

"Senin ... Summer." Neredeyse *kız kardeş* diyecekti ama son anda fikrini değiştirdi.

Hayır. Bunu benden almasına izin vermeyeceğim.

"*Kız kardeşim* demek istiyorsun." Onu düzeltirken koltukta daha dik oturuyorum. "Çünkü o tam olarak öyle. Aynı kanı paylaşmıyor olmamızın bir önemi yok. Birini aile yapan şey bu değildir. Aile birbirinin yanında olmak ve asla çekip gitmemektir. Aile birbirimiz için fedakârlık yapmak demektir."

Federov'un çenesinde bir kas kıpırdadı. "*Ailen* öne geçmek için senin adını kullanmaya bayılıyor."

"Summer hakkında artık beni şaşırtacak bir şey söyleyemezsin. Her şeyi berbat etti. Berbat ettiğini biliyor. Onu evlatlıktan reddetmiyorum."

Beni dikkatle izliyor, sanki söylediğim her kelime altın kaplamaymış gibi. "Hayır, ben de yapmazdım. Aslında, senin adını kullanıp kaçırılmasaydı, hâlâ hayatta olduğunu asla bilemeyecektim."

Parmaklarım koltuk minderinin kenarına kıvrılıyor. "Ne demek istiyorsun? Bu nasıl oluyor? Anlamıyorum." "Belevich."

Rus poker oyuncusunun adını söyler söylemez çenem düştü. *İçeriden bilgi aldığını biliyordum.*

"Onun bununla ne ilgisi var?" Sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri gıcırdatarak çıkarıyorum.

"Babası arkadaşım. Bütün ailesi Rusya'daki evime geldi ve Dmitri oradayken ofisimde Irina'nın bir resmini gördü. Şöminemin üzerinde asılı. Seni İbiza'da bir dükkânda gördüğünde benimle iletişime geçti ve onun benzerini gördüğünü söyledi. Buna inanmadım. Ama seni araştırdığımda, yıllar sonra ilk kez yeniden bir araya gelebileceğimize dair umudum vardı. Ama bir şekilde.. ..haber yayıldı. Örgütümde bir sızıntı vardı."

Tüm bunları başlatan Belevich'ti. Orospu çocuğu. Bana söyleyebilirdi. Neden söylemedi?

"Bu ne zaman oldu?" Talep ediyorum.

"Sen olduğunu düşünerek kız kardeşini almalarından kısa bir süre önce. Sen olduğunu söyleyerek onu fidye karşılığı bana geri verdiler."

Belevich, La Reina'da ne zaman oynadığınızı biliyordu. Neden oynadığınızı biliyordu. Summer'ın benim olduğumu düşündükleri için kaçırıldığını biliyordu. Ve hiçbir şey söylemedi. Onunla görülecek bir hesabımız var.

Bakışlarımı boş viski bardağına dikiyorum ve sihirli bir şekilde yeniden dolmasını diliyorum. Dolmayınca Federov'a bakıyorum.

"Summer'ı gerçekten ben olduğumu düşündükleri için mi aldılar?"

Mavi gözleri ciddi. "Evet. Çünkü seni geri almak için her şeyi ödeyeceğimi biliyorlardı."

"Ama . . . Summer'ı geri alan Jericho'ydu." İki parmağımı şakağıma bastırıyorum, tüm bu bilgileri sindirmeye çalışmaktan kaynaklanan şiddetli bir baş ağrısının başlangıcıyla zonkluyor.

"Ondan bir iyilik istedim. Ama kaçırانların ellerinde tuttıkları kadının sen olmadığını öğrendiklerini bilmiyordum. Ondan sonra hem senden hem de benden fidye almaya çalıştılar. Forge bana da söylemeden kızın sana kim olduğunu öğrenmiş. Sonra da en büyük numarasını yaptı." Federov duraksıyor ve ben ne söyleyeceğini biliyorum.

Jericho benimle pazarlığını yaptı.

"Seninle evlendi."

Şu anda, aşk kıvılcımının büyüüp azgın bir cehenneme dönüştüğü şu anda, Jericho'nun benimle sahte bahanelerle evlendiğini hatırlamak istemiyorum. *Bunun bir önemi yok. Fark eder mi? Çünkü bu artık bir anlaşma değil. Bu gerçek.*

Göğsümde bir şüphe filizi kıvrılıyor, ama zihinsel olarak onu fırçalıyorum.

"Benimle beni korumak için evlendi," diyorum, inancım sözlerimi pekiştiriyor.

"İş hayatında avantaj sağlamak için yaptı. Avantaj sağlamak için," diyor babam, benimle çelişerek. "Ama ... onu daha sonra gördüğümde, bunun hala sadece iş olup olmadığını merak ettim. Bir adamın benim kanımdan bir kıza karşı katı kalpli olabileceğine inanmadım. Ben de onun durumundaydım. Daha iyi bir adamı hak etmesine rağmen Irina'dan vazgeçemedim. Forge ve ben aynı kumaştan kesildik. Kendi nedenlerimizle istediğimizi alırız ve bunun için asla özür dilemeyiz."

Onun bu karşılaştırması duymak istediğim son şeydi. Başımı iki yana sallıyorum. "Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Su bardağını sıkıca kavıyorum çünkü aklımdaki milyonlarca başka soruya teslim olursam, önemli olana -Jericho'ya- odağımı kaybedeceğim.

Sarışın adama bakarak soruyorum: "Bir güncelleme yapamaz mısın? Bütün gece burada ne haltlar döndüğünü merak ederek beklemek istemiyorum. Bir şeyler yapmalıyız."

Bir yanım saklamak istese de fotoğrafı önümdeki masaya bırakıyorum. Federov onu kavıyor, yıpranmış kâğıda bir öpücük konduruyor ve cüzdanına koyuyor.

"Kostya." Arkasındaki adama dönüp bakıyor ve Rusça bir emir veriyor.

Kostya olması gereken sarışın bir telefon görüşmesi yapar.

Daha önce hiç anlamak istemediğim bir dilin sert sesleri dışında oda sessizliğe gömülüyor. Kostya telefonu kapattığında Federov'a öyle bir şey söylüyor ki, babam ayağa kalkıp kısa ve öz bir yanıt veriyor. Kostya cevap veriyor ve gitmek için dönüyor, belli ki emirleri almış.

"Ne var? Neler oluyor?"

Babam yüzüne yerleşen kızgınlıkla dişlerini sıkarak konuşuyor. "Bir ipucumuz var."

"Ne tür bir ipucu?" Bakışlarımı ondan Goliath'a ve tekrar ona çeviriyorum.

"O iyi mi? Nerede o? Kimin elinde?"

"Geri dönmesi karşılığında yüz milyon dolar istediğini söyleyen biri."

Ağzımda kanın bakırımsı tadı ve çiğ et kokusuyla uyanıyorum. Kafamdaki aralıksız gürlleme bana rüya görmediğimi söylüyor. *Ama ölü de değilim.*

Omuzlarım yanıyor ve kollarım vücut ağırlığım tarafından aşağı çekilerek yuvalarından çıkarılıyormuş gibi hissediyorum. Fermuarlar bileklerimi ısıtıyor ve soğuk hava iç ısıyı düşürdüğü için açıkta kalan derimden yoğunlaşma damlıyor.

Daha kötülerıyla de karşılaştım.

Benim gibi bir adamı öldürmek için çok daha fazlası gerekir ve bu gece ölmeyi reddediyorum.

Biri beni sattı. Kim olduğunu ve nasıl olduğunu bilmiyorum, ama buradan çıkarsam . . . *Hayır, eğer değil. Ne zaman.*

Arkamdan bir kapı gıcırıyor ve biri yaklaşırken ayakkabılar et dolabının zemininde gıcırıyor. Mümkün olduğunca rahatlıyorum, bilinçsiz görünerek sahip olabileceğim herhangi bir avantajı korumak istiyorum.

"Patron? Patron."

Tanıdığım bir sesin *İngilizce olarak* fısıldadığı kelime başımı çevirmeme neden oldu. *Koba*. Onunla ilgili şüphelerim beynimin ön tarafına doğru kükrüyor.

Onlarla birlikte mi? Beni öldürmeye mi geliyor? Ama eğer öyleyse, neden fısıldıyor?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

"Beni aşağı indirin. Acele edin," diyorum emri şak diye yerine getirerek.

Gıcırdayan ayak sesleri yaklaşıyor ve beni arkamdan bıçaklamak için burada olmadığına ve sadece beni kimin öldürdüğünü bilmem için kendini tanıttığına dair dinleyecek herkese dua ediyorum.

Gözüm üzerinde olsun diye onu Prag'a getirdim. *Dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tut.*

Bu karar benim sonum olabilir.

Kürek kemiklerimin arasına bıçak saplamak yerine, ayaklarımı bağlayan fermuarları kesiyor. Onları uzatıyorum ve yere dokunmaya çalışıyorum ama uzanamıyorum.

"Onları takip ettim. Seni dışarı çıkardıklarında merdiven boşluğundaydım. Alt kattaki bir yangın kapısının arkasına saklandım ve gitmelerini beklemek zorunda kaldım. Şu anda burada sadece bir kişi var."

Hikâye doğru olabilirmiş gibi geliyor ama şu anda pek de güvenen bir ruh halinde değilim.

"Kollarım. Acele edin."

Koba plastik bağları keserken soğuk çelik tenime değiyor ve bağlar kopar kopmaz ayaklarım yere değdiğinde dizlerim çözülürken onun içine düşüyorum. Koba omuzlarımı kavıyor ve kan tekrar uzuvlarıma hücum ederken binlerce görünmez iğne bana batıyor. Dişlerimi sıkarak bacaklarımı sabitlemeye çalışıyorum.

"Lanet olsun. İyi misin patron?" Koba çantayı kafamdan çekip aldı.

Şükürler olsun. Odanın loş ışığında gözlerimi kırıştırıyorum ve siyah noktalar nihayet görüşümden kayboluyor.

"Tamam. Buradan siktir olup gitme zamanı."

Koba'nın başı sallanıyor. "Dışarıda, sokağın karşısındaki ara sokakta bir arabam var. Sadece oraya gitmeliyiz."

"Silah mı?" Kısmen karşılık vermek için bir yola ihtiyacım olduğu için, kısmen de bana bir tane vermeye istekli olup olmadığını görmek için soruyorum. Eğer bana karşı çalışıyorsa, beni serbest bırakıp sonra da silahlandırmaz.

Belinden bir tabanca çıkarıp bana uzattığında ani bir karar verdim. Yanılmışım. Koba beni öldürmek için burada değil. Sonraki sözleri bunu mühürledi.

"Sadece bir tane var. Seni götürürlerken onları vurabilirdim ama riske girmek istemedim-"

"Önemli değil. Hadi gidelim."

"Bu taraftan." Koba beni soğutucunun dışına götürüyor, yanında bir bıçak tutuyor. Kapıya doğru bastırıp yavaşça açıyor.

Muhtemelen silahı geri vermeyi teklif etmeliyim çünkü o önde gidiyor, ama silahsız olmak istememe imkân yok. Şimdi olmaz.

"Temiz," diye fısıldıyor ve birlikte soğutucudan çıkıp pis bir beton koridora doğru ilerliyoruz.

Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok ama zihnim şu anda olması gereken şeye odaklanmış durumda. *Buradan siktir olup gitmek. Indy'ye geri dön. Yap*

Güvende olduğundan emin ol. Bizi bu ülkeden çıkar.

Bunlar benim önceliklerim, sırayla.

Birlikte koridorda sürünüyoruz ve silahın her hareketinde kollarım ve omuzlarım protesto ediyor. İleride bir çift kapı var. Onlara ulaştığımızda, Koba duraklıyor.

"Buradan geçince başka bir koridor var ve sağda, saklandıkları bir oda var. Dışarıya açılan kapı onun çok ötesinde değil."

"Anladım. Hadi gidelim."

Çifte kapılar çığlık atan menceşelerle açılıyor ve çevrede tek bir kişi varsa bile bunu fark etmemesine imkân yok. Duyduğum bir sonraki ses bir sandalyenin betona sürtünmesi ve Koba ile göz göze geliyoruz.

"Koş," diyoruz ikimiz de ve koşucu gibi fırlıyoruz çizgiden.

Tarif ettiği kapının önünden geçerken içeride silahını çekmiş bir adam beliriyor.

Tabancayı kaldırıp ateş ediyorum ve kurşunlar göğsünü delip geçerken adam geriye doğru sendeliyor. Başka biri bağılıyor ama ben sadece bir düzine metre ötedeki kapıya odaklanıyorum. *Özgürlük*. Ona ulaşır ulaşmaz tekmeleyerek açıyorum.

Silah sesleri patlıyor ve Koba taşıdığı bıçağı fırlatmak için önüne atlıyor. İkinci tetikçiyi boğazından yakalıyor ama namludan sağır edici bir kurşun sağanağı daha patlamadan önce değil.

"Yere yat!" Geri ateş ederken bağıriyorum ama artık çok geç.

Koba yere yığılıyor, kapı kapanıp ikimizi de içeride hapsederken gözlerindeki hayat çoktan sönmüş.

Siktir. Lanet olsun. Yanında diz çöküyorum ama onu kaldırdığımda Koba başını sallıyor.

"Hayır. Sadece git. Git." Sözcükler bir gurgle olarak çıkıyor. *Ölüm çingırağı*.

Tutuşumu düzeltiyorum ama bakışları kararırken ağzının kenarından kan damlıyor.

Lanet olsun.

"Lanet olsun." Elini sıkıyorum ve beni dehşete düşüren bir karar veriyorum. *Onu terk etmek zorundayım.* "Seni evine, ailenin yanına götüreceğim. Bir şekilde."

Ayağa kalkıp kapıyı omuzlayarak açıyorum ve dışarıda bekleyen başka kimse olmaması için dua ederek dışarı koşuyorum. Karanlığı yaran bir silah sesiyle dualarım cevapsız kalıyor. Namlu parıltısına ateşle karşılık veriyorum ve silah sesi kesiliyor.

Nerede olursak olalım, gecenin köründeyiz ve ay sadece en sönük ışığı sunuyor. Boş olan caddeyi koşarak geçiyorum ve bir arabanın arkasına saklanıyorum.

bir tuğla binanın köşesinde.

Az önce kaçtığım binadan daha fazla silah sesi geliyor.

Lanet arabayı bulmam lazım. Aksi takdirde, yürüyen ölü bir adamım. İçgüdülerimden başka hiçbir şeyi takip etmeden binanın yanından koşup Koba'nın tarif ettiği sokağı arıyorum.

Ölümünün boşa gitmesine izin vermeyeceğim.

Duvarın diğer ucuna ulaştım ve koyu renkli bir sedan gördüm. Hızla sürücü kapısına koştum ve içeri girdim. Anahtarlar kontakta.

Şükürler olsun.

Motoru çalıştırdım ve vitese taktım. Gaza bastığımda lastikler gıcırıyor. Farlar kapalıyken, kıcımı kaldırıp ara sokaktan aşağı iniyorum ve yola ulaşmak için köşeyi dönüyorum. Kurşunlar ön cama çarpmadan hemen önce tam önümden bir namlu parlaması geliyor. Kırılıyor ama güvenlik camı yüzüme çarpmasını engelliyor.

Farları yaktım ve gaza bastım. *Yanlış adama ateş ettin, orospu çocuğu.*

Daha fazla ateş ediyor ve ben ona doğru kayarken kurşunlar arabayı delip geçiyor. Kaçmaya çalıştı ama çok yavaştı. Bir gümbürtüyle ona arkadan çarptım ve vücudu kaputun üzerine sıçradı, yüzü örümcek ağlarıyla kaplı ön cama yapıştı.

Arabayı geri vitese taktım, başka bir kurşun yağmuru bekliyordum, ama hiçbiri gelmedi. Arabayı park edip dışarı atlıyorum.

Hayatıma mal olabilir, ama eğer yaşarsam, bunun için kimi avlayacağımı bilmem gerekiyor, yoksa ne Indy ne de ben omuzlarımızın üzerinden bakmadan bir gün bile geçiremeyeceğiz. Bu onun için istediğim bir hayat değil.

Adamın cesedini arabadan çıkarıp üzerine çömeliyorum. Olabileceği kadar ölmüştü ve ceplerini karıştırıp cüzdanını, telefonunu ve silahını alırken utanç ya da suçlama hissetmiyordum. Geriye dönüp depoya bir bakış attıktan sonra sürücü kapısına yönelip içeri kayıyorum.

Yıkılmış ön camdan görebilmek için gözlerimi kısarak vites değiştiriyor ve gaza basıyorum.

Geliyorum, Ace. Hiçbir şey beni senden uzak tutamaz. Şimdi, hangi cehennemdesin?

10
HİNDİSTAN

K ostya Jericho'nun nerede tutulduğuna dair bilgi almak için telefon etmeye devam ederken, Goliath ve ben gergin bir sessizlik içinde bekliyoruz.

Poker oynadığım bir günün maratonundan ve ardından gelen şoktan sonra sarkmaya başlıyorum ama gözlerimi bir saniye bile kapatmamın imkanı yok. Elimizde somut bir şey olana kadar olmaz. Debriyajım titrerken bir esnemeyi bastırıyorum.

Hayır. Debriyajım değil. Telefonum.

Kaçıranlar mı? Federov'dan cevap beklerken onu bana fidye olarak vermeye çalışıyor olabilirler mi?

Debriyajı açıp telefonumun ekranına bakarken Goliath'ın dikkati babam ve adamlarından bana kayıyor.

BİLİNMEYEN NUMARA yazıyor.

Summer'ı kaçırınlar her aradığında olduğu gibi tüylerim diken diken oluyor.

"Ne oldu? Kim arıyor?" Federov soruyor.

Kalbim küt küt atarken ekranı ona doğru çeviriyorum.

"Ben cevap vereceğim," diyor.

Başımı sallıyorum. "Bunu yapabilirim."

Titreyen bir parmakla ekrana dokunuyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. "Alo?"

"Yüce Tanrım, sesini duymaya ihtiyacım vardı."

Bağlantı çatırdıyor ve kelimeler kesiliyor ama vücudumdaki her tüy diken diken oluyor.

"Jericho? Aman Tanrım. Sen misin?"

Telefon sessizleşiyor ve ekrana bakmak için kulağımdan çekiyorum. ARAMA

BAŞARISIZ OLDU.

"Hayır!"

"Forge muydu?" Federov masanın üzerinden telefona uzanarak soruyor ama ben telefonu göğsüme bastırıyorum.

Bakışlarım telefonda ona doğru gidip tekrar geri geliyor. "Sanırım öyleydi," diye fısıldıyorum. Kendimi sorgularken kalbim küt küt atıyor. *O muydu? Oydu. Değil mi?*

Tekrar titriyor ve ilk çalışta cevap veriyorum.

"Jericho?"

"Evet, Ace. Benim."

"Tanrıya şükür." Daha önce hiç tatmadığım bir rahatlama üzerime çöküyor ve ben konuşurken odadaki herkes nefesini tutmuş gibi görünüyor. "Sen iyi misin? Neredesin? Güvende misin?"

Soruları sıraladığım anda Jericho gülüyor ve her saniye telefonun tekrar düşmesinden korkuyorum. Gözlerim yaşarırken dudagımı ısıırıyorum.

"Ben de sana bunu soracaktım."

"Ben iyiyim. Babam ve Goliath'la birlikteyim. Otelden ayrıldık ama güvendedeyiz. Sen neredesin?"

"Sana ulaşmaya çalışıyorum. G'nin öldüğünü sanıyordum. Şükürler olsun ki ölmemiş."

"Diğerleri ..." Ona anlatmaya çalışırken sesim titriyor. Yutkundum ve tükürdüm. "Onlar öldü."

"Beni bayıltmadan önce silah sesleri duydum." Jericho'nun ses tonu da benimki kadar acımasız. "Koba da öyle."

Daha dik oturuyorum. "Nasıl? Otelden kayboldu. Düşündük ki . . . Onun da bunun bir parçası olduğunu düşündük."

"Beni kurtardı. Dışarı çıkmayı başaramadı. Ama hepsi sonrası için. Şu anda önemli olan tek şey sana ulaşmak. Goliath'la bir saniye konuşabilir miyim? Bir plana ihtiyacımız var."

Dünyada yapmak istediğim en son şey o telefonu vermek ama en çok istediğim şeyi, Jericho'yu sağ salim görmeyi s a ğ l a y a c a k s a bunu yaparım.

"Tamam. İşte burada." Telefonu uzatıyorum ve Goliath tanımadığım bir dilde konuşuyor.

İlk duyduğumda neden Jericho'ya bunun ne olduğunu sormamıştım? Kocam kaç dil biliyor?

Göz ucuyla babamın Golyat'a baktığını görebiliyorum; sıkılı ellerinden ve sert duruşundan onun da bu dili bilmediği ve dezavantajlı olmaktan nefret ettiği anlaşılıyor.

Konuşma kısa sürüyor ve Goliath sadece otuz saniye sonra telefonu bana geri veriyor.

"Ace?"

"Ben buradayım." Sesini duyunca kalbim sevinçle kabarıyor ama bastırmaya çalışıyorum. Onu görmem gerekiyor. Ona dokunmalıyım. Ona sarılmalıyım. O zaman gerçekten iyi olduğuna inanacağım.

"Goliath babana seni indiğimiz özel hava pistine getirmesini söyleyecek. Ona yakın dur. Yanından ayrılma. Prag'dan defolup gidiyoruz."

"Tamam," diyorum, sesim Jericho'nun duymamasına imkân vermeyecek kadar titriyor.

"Yakında görüşürüz. Söz veriyorum. Her şey yoluna girecek, Ace." Sesi güvenle dolu ve ona inanmak istiyorum.

Seni seviyorum sözcükleri dudaklarımda geziniyor ama bir türlü çıkaramıyorum çünkü içimden bir ses bunları ona bizzat söylemek ve duyduğunda yüzünün alacağı şekli izlemek istiyor. Telefonda bana bakan erkeklerle dolu bir odada değil. Telefonu kapatır kapatmaz, bunları söylemediğim için pişman oluyorum.

Ya hiç şansım olmazsa?

Bunu düşünmeyeceğim. Şimdi değil. Önemli olan tek şey ona ulaşmak.

Ayağa fırladım ve babamın bakışlarıyla karşılaştım. "Bir araca ihtiyacımız var."

Indy'nin sesini duymak yeterli değil. Rahat bir nefes alabilmem için onu uçakta kollarıma almam gerekiyor. Yuri Pallovich'ten aldığım **t e l e f o n d a k i** GPS'e havaalanının adresini giriyorum, eğer ölü adamdan aldığım cüzdandaki ehliyetteki isim gerekse.

Prag'da zaman geçirdim ama bu labirent gibi sokakları yardım almadan gezebilecek kadar iyi bilmiyorum. Havaalanı sadece otuz dakika uzaklıkta ve Goliath'a göre, eğer nerede oldukları konusunda haklıysa, oraya varmaları çok uzun sürmemeli. Goliath'ın haklı olduğuna bahse girerim, çünkü adamın esrarengiz bir yön duygusu var ve insanoğlunun bildiği en yoğun siste dar bir kanalda radar olmadan bir gemiyi yönlendirebilir. Ona hayatım pahasına güvenirim ve şu anda Indy'ninkini de ona e m a n e t ediyorum.

"Onu bana getirin. Ne pahasına olursa olsun," dedim ona Afrikaans dilinde. Bu onun anavatanının diliydi ve yıllar içinde bana temel bilgileri öğrenecek kadar öğretmişti. Başkalarının önünde anlaşılmadan konuşmak zorunda kaldığımızda birden fazla kez hayati önem t a ř ı m ı ř t ı .

Sola döndüm, şehirdeki yolumu geri takip ettim. Indy ve Goliath'la konuşurken hem yanlış bir dönüş yaptığım için hem de takip edilmediğimden emin olmak için daire çizdim.

Otuz dakika. Onu tekrar güvende görmekle aramdaki tek şey bu.

Zihnimin arkasında bir isim tekrar tekrar gümbürdüyor.

Bastien de Vere. Bastien de Vere.

Eğer bu işin arkasında o varsa, binlerce kesikle gelen ölümüm tek bir dilime indirgenecek.

Boğazına doğru.

Jericho'nun Goliath ve bana verdiği talimatları tekrarladıktan sonra babam, " Bu iyi bir fikir değil," diyor.

Kapıya doğru yürüdüm. "Saygısızlık etmek istemem ama senin fikrini sormadım. Havaalanına gitmemiz gerek."

Babamın dudakları sert bir çizgiye yerleşiyor ama karşı çıkılmaya alışık olmaması umurumda değil. Benim için önemli olan tek şey mümkün olduğunca hızlı bir şekilde havaalanına gitmek.

Sessizlik aramızda asılı duruyor ve bir yanım sadece sert duruşuna dayanarak hayır demesini bekliyor. Ama ben geri adım atmayı reddediyorum. Sokaklarda, kendime ve kız kardeşime bakarak, babam bile olsa herhangi bir adam tarafından korkutulmak için büyümedim. Ona güvenmiyorum ve beni bir daha görmek istiyorsa, şu anda yaptıklarının tüm pişmanlık hikâyelerini gölgede bırakacağını anlaması gerekiyor.

"Zaman kaybediyoruz. Forge orada olacak. Karısının da orada olmasını bekliyor," diyor Goliath, sessizliğe daha fazla dayanamayarak.

"Forge-" diyor Federov ve ben araya giriyorum.

"O benim kocam ve ben ona gidiyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sen olsan da olmasan da oraya gideceğiz."

Babam ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor. "Benim kadar inatçı olacağını bilmeliydim. Tamam, öyle olsun. Gideceğiz ve senin güvenliğine ilgili endişelerimi doğrudan Forge'la konuşacağım."

Keyfine bak, diye düşünüyorum. Çünkü oraya vardığımızda ne diyeceği umurumda değil. Sadece Jericho'yu tek parça halinde görmek istiyorum.

"Teşekkür ederim."

Federov kapıya doğru yürürken yanında iki güvenlik görevlisi vardı. Sarışın olan Kostya kapıya önce ulaşıyor, ben de kenara çekiliyorum ki kapıyı açmadan önce kilidini ve sürgüsünü açabilsin.

Havaalanına giden yol, bir kavanozun kenarından aşağı doğru süzülen yüz yıllık bal kadar yavaş geçer. Goliath bir metin ile

Jericho olduğunu tahmin ettiğim biri ve telefonunun ekranındaki GPS.

Bizi başka bir yere götürmeye çalışmalarını mı bekliyor? Bana hayatımla ilgili soru üstüne soru soran babama güvenebilmeyi ne kadar istesem de bu kolay bir şey değil.

Sadece Jericho'ya dönmek ve buradan defolup gitmek istiyorum.

İşte o zaman Donnigan, Bates ve Koba'nın ölmesinin sebebinin ben olduğumu anladım. Jericho'nun kaçırılmasının sebebi benim. Eğer bu grand prix'i oynamakta ısrar etmeseydim, bu kadar savunmasız bir durumda olmazdık.

Bunların hepsi benim yüzümden oldu. Her bir parçası.

Suçluluk duygusu beni dibe çekmekle tehdit ediyor. Eğer havaalanına varmadan önce Jericho'ya bir şey olursa, kendimi asla affedemeyeceğim. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve tek istediğim ona ulaşmak.

Koltuğumda kıpırdanıyor, pencereden dışarı bakıyor ve babamın sorularına zar zor cevap veriyorum. Yaklaştıkça pist ışıkları gökyüzünde parlıyor ve elim emniyet kemerimin mandalının üzerinde duruyor.

Kostya'nın kel muadili olduğunu öğrendiğim Lev bizi kapıdan geçiriyor ve hangarlardan birinin içine park ediyor. Goliath cipin kapısını açıyor ve o yolumdan çekilir çekilmez ben koşmaya başlıyorum.

Jete doğru sadece iki adım atmıştım ki Goliath bileğimi tutmak için uzandı. "Bu Forge'un uçağı değil."

Cipin diğer kapıları kapanırken başımı çevirip babamla yüzleşiyorum.

"Seni havaalanına götüreceğimi söyledim, onunla gitmene izin vereceğimi değil."

Dişlerimi sıkarak ona doğru yürüdüm. "Eğer beni bir daha görmek istiyorsan, şu anda yoluma çıkmayacaksın. Söz konusu ailem olduğunda *asla* yoluma çıkmayacaksın. Beni anlıyor musun?"

Yaşlı adamın gururlu yüzünde, gizlemeye fırsat bulamadan bir acı çizgisi belirdi. "Federov kanı tıpkı benimki gibi senin damarlarında da sıcak akıyor. Seni güvende tutmak istediğim için beni hayatından çıkarma."

"Jericho'nun yanında güvendeyim." Ses tonum tartışmaya yer bırakmıyor.

Babam cevap vermek için ağzını açıyor, ama hem Lev hem de Kostya silahlarını kaldırıp hangarın gölgelerine doğru adım atan bir adamın suretine doğrultuyorlar.

Onu görememem önemli değil. Kim olduğunu çok iyi biliyorum.

"Hayır! İndirin onları! Eğer onu vurursan, seni kendim deşerim." Bu kana susamış tehdit kim bilir nereden geliyordu, ama bir şey vardı ki

Kocamın üzerine silah doğrultulmasından nefret ettiğim kesin.

Goliath bir adım öne çıkıyor ve ne yapmayı planladığını bilmiyorum ama Federov Rusça bir şeyler söylüyor. Adam bize doğru yürürken iki adam da silahlarını kısmen indiriyor ve sonunda cipin farlarının ışığına doğru adım atıyor.

Jericho. Yüzü kirli ve kanlı, ama gördüğüm en muhteşem yüz. *O yaşıyor*.

Bir daha asla göremeyeceğimden korktuğum adama doğru koşmaya başladım.

Kolları beni öyle sıkı sarıyor ki ciğerlerim patlayacak gibi oluyor ama umurumda değil. Yüzümü göğsüne bastırıyorum ve kokusunu içime çekiyorum. O katı, gerçek ve *canlı*.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldıyorum.

"Seni gördüğüm için çok mutluyum." Elleri başıma doğru yükseliyor, dağınık saçlarıma gömülüyor ve gözlerimin içine bakmak için beni geri çekiyor. "Düşündüm ki ..." Sesi kesiliyor ve ben başımı sallıyorum.

"Ben iyiyim. Tamamen iyiyim. Hayatımdan eksilen birkaç yıl dışında."

Alnıma bir öpücük konduruyor. "Çok özür dilerim. Bu asla olmamalıydı.

."

Daha fazla özür dilemesine fırsat vermeden dudaklarımı dikkatlice onunkilere bastırdım. kanlı olanları onu susturmak için. "Seni özledim," diye fısıldıyorum tenine karşı, bir parça geri çekilirken.

Arkamda biri boğazını temizliyor ve aniden o kişinin suratına yumruk atma isteği duyuyorum. Kimse bu anı bölemez. *Hiç kimse*.

Ama babam notu almamış. "Forge, bilgin var mı yok mu?"

Jericho gitmeme izin vermek yerine beni vücuduna doğru çekiyor ve cevap vermeden önce beni tekrar kollarıyla sıkıca sarıyor. Dokunuşu hızla atan kalp atışlarımı yavaşlatıyor ve taşıdığım gerginlik her seferinde bir damla eriyor.

Sonunda cevap veriyor. "Elimde bir bilgi var." "Bunu paylaşacak mısın?"

"Paylaşmalı mıyım?"

Babamın bu soru karşısında nasıl öfkелendiğini hayal edebiliyorum. Onu tanıyalı birkaç saatten fazla olmadı ama gururlu bir Rus'un emirlerine her zaman uyulduğunu anlamam on dakika bile sürmedi. Belki benim dışımda. Ve görünüşe göre Forge.

Federov cevap vermeden hangarın ötesindeki pistte bir jet duruyor ve rüzgâr saçlarını her yöne savuruyor.

Jericho kulağıma, "Aracımız geldi, Ace," diye fısıldıyor. "Goliath'la birlikte uçağa bin, ben de hemen arkada olacağım. Babana söylemek istediğim birkaç şey var."

Geri çekiliyorum ve çalkantılı gri bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Benim de bu tartışmanın bir parçası olmam gerekmez mi?"

Jericho vahşi saçlarını bir kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve fısıldamak için öne eğiliyor. "Bilmem gereken birkaç şey var ama senin önünde cevap vermeyebilir. Söz veriyorum, havalanır havalanmaz sana her şeyi anlatacağım." Başını kaldırmadan önce alnıma bir öpücük daha konduruyor. "Güven bana."

"Tamam." Beni kollarından bıraktığında, babamla yüzleşmek için dönüyorum. Ona doğru yürüyüp elimi uzattığımda yüz hatları taş kesilmişti. "Yardımanız için teşekkür ederim."

Elimi iki iri elinin arasında sıkıyor. "Sen benim kıızımsın. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. . . ama benimle gelmeni tercih ederim. Benimle zaman geçirmeni. Seni tanımak istiyorum, Illyana."

"Benim adım Indy," dedim ona. "Ve eve gitmek istiyorum. Geri kalan her şey . . . bunu daha sonra konuşabiliriz."

Doğruldu, tartışmak ister gibi ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. "Eğer istediğin buysa ve Forge senin güvenliğinin konusunda bana güvence verebilirse . . . o zaman öyle olsun."

Federov elimi bıraktı ve beni bir ayı gibi kucakladı. Yetişkin bir kızın düğün gününde babasından onu başka bir adama vermeden önce alacağı türden **b i r** kucaklama. *Seni seviyorum ve gitmene izin vermek istemiyorum ama buna mecburum* diyen türden.

Beni bıraktığında, bakışları yüzümü ezberler gibi izliyor. Sanki beni son kez görüyormuş gibi.

"Yakında konuşuruz," diyorum, neden onu daha iyi hissettirmeye çalıştığımdan emin değilim.

Uzaklaşırken adam elması sallanıyor. "Beni yardıma çağırdığınız için teşekkür ederim. Benim için bir onurdu."

Sahip olduğumu hiç bilmediğim babama son bir kez gülümseyerek dönüp jete doğru yürüyorum.

Indy Goliath'a katılır katılmaz cüzdanı cebimden çıkardım ve kimliği plastik koruyucunun içinden kaydırarak çıkardım. Adam pek profesyonel sayılmazdı, çünkü fidye için adam kaçırmamanın ilk kuralı kimliğini yanında taşımamak olmalıydı. Ama üzerindeki isim, Yuri Pallovich, cüzdandaki kredi kartlarıyla uyuyor. Ön cama bastırırken yüzünü pek göremedim, bu yüzden çalıntı olup olmadığını bilmiyorum. Çalıntı olmadığını varsayacağım.

"Bu adamı tanıyor musun?" Federov'a uzattım.

Yaşlı adam elimden kaptı ve gözlerini dikip baktı. İşini bitirdikten sonra dönüp önce sarışın adama, sonra da kel olana uzatıyor. Kendi aralarında Rusça konuşuyorlar ama kafa sallamalarından onu tanımadıklarını anlıyorum.

Federov bunu doğruladı. "Onu tanımıyoruz." Sarışın, kimliğin fotoğrafını çektikten sonra Federov'a geri veriyor, o da bana uzatıyor. "Ama onu bulacağız."

"O öldü. Kimin için çalıştığını bulmanı istiyorum."

Federov beni yeni bir saygıyla incelerken çenesi kalktı. "Onu sen mi öldürdün?"

"Onu ve diğerlerini." Çalıntı telefonu uzattım, ekranı deponun olduğunu düşündüğüm haritayı gösterecek şekilde yukarı çekilmişti. "Bir tuğla deposunda cesetler bulacaksınız. Biri benim çalışanım. Kapının yanında. Göğsünden vurulmuş. Onu ve iki adamımı otelden eve götürmemeye yardım ederseniz minnettar olurum."

Sarışın Federov'un omzunun üzerinden eğilerek haritaya bakıyor ve işaret ediyor. "Burada depolar var. Bölgeyi biliyorum."

"Aramaları yap Kostya. Belki daha fazla cevabımız olur," diye emrediyor Federov bakışlarıyla buluşmadan önce.

"Bana ne bulduğunu söyle. Ben de aynısını yapacağım," diyorum.

İfadesi, masanın karşısında oturmuş, inatçı bir müzakereci olarak çoktan kabul ettiği sözleşmeyi işaretlerkenki haline dönüşüyor. "Anlaştık. Ama Illyana Rusya'da daha güvende olacaktır."

"Bunu bilemezsin." Cüzdanı ve telefonu cebime geri soktum. "Tehditler seninle ilgili olabilir."

Federov'un alt dudağı dışa doğru itilir. "Benimle akraba olsalardı Illyana'yı alırlardı, seni değil. Kendi düşmanların olduğunu inkâr edemezsin Forge. Bana söylendiğine göre Bastien de Vere kan dökmek için yanıp tutuşuyormuş, oysa daha önce Illyana'ya zarar vermeye asla cesaret edemezdi. Bu senin yüzünden."

İyi yerleştirilmiş iğnesi tam da niyetlendiği yere, vicdanıma isabet ediyor. Bastien daha önce Indy'yi asla incitmezdi ama artık karım olduğu için ona karşı davranışları tamamen değişti. Önce Mallorca'daki helikopter olayı, sonra da bavuldaki uyuşturucu.

"Onu güvende tutacağım."

Federov bana doğru bir adım attı, şüphesiz gözdağı vermeye çalışıyordu ama ben onun emrinde çalışanlardan biri değilim. "İyi edersin, yoksa onu bir daha asla göremeyeceğinden emin olurum. Bana karşı gelme Forge. Onu daha yeni bulmuşken kaybetmeyeceğim."

"Bir şey bulursan bana söyle. İrtibatta olacağım." Yağlı suçluluk duygusu geri gelmeden önce yapabildiğim tek şey bu.

"Onu yakında tekrar göreceğim. Bunu başaracaksın," diye emrediyor Federov, ben jete doğru yürürken.

Yan gözle ona bakıyorum. "Eğer isterse seni görür." Federov beni işaret ediyor. "Bunu gerçekleştir, Forge."

Yaşlı adamla daha fazla tartışmıyorum. İntikamımı almadan önce karımın güzel sarışın kafasındaki tek bir saç teline kimsenin dokunmadığından emin olmak gibi yapacak daha önemli işlerim var.

Erico uçağa tırmanıyor ve uçuş görevlisi kapıyı arkasından kapatıyor. O bana doğru yürürken ben duygu karmaşası içindeyim. Kelimeler bulmakta zorlanıyorum ama hiçbiri uygun görünmüyor.

Jericho yanıma oturup elimi kanlı ellerinin arasına aldığı anda, "Özür dilerim," diyor. "Çok özür dilerim Indy."

Geriye çekilip şok içinde ona bakıyorum. "Neden üzgünsün? Burada olmamızın sebebi benim. Hepsi benim suçum. Koba, Bates, Donnigan ..." Tuttuğum gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken burnumu çekiyorum.

Jericho koltuklarımızın arasındaki kolçağı yukarı itiyor ve beni yanına çekiyor. "Ace, hayır. Böyle düşünme. Bu senin suçun değil."

"Nasıl değil? Gitmek için ısrar ettim. Etmeseydim ..."

"Beni başka bir şekilde yakalarlardı."

Başımı salladım. "Hayır. Bizi savunmasız bıraktım. Bizi açıkta bıraktım, birinin bunu yapmasını kolaylaştırdım. Lanet olası evden çıkmanın bu kadar tehlikeli olacağını hiç düşünmemiştim."

Jericho'nun çenesindeki bir kas kıpırdıyor ve acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Haklıyım. Kendimi daha iyi hissetmem için beni bağışlamak zorunda değilsin. Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

"Yapma," diyor, beni kucağına çekiyor ve yüzünü karışmış saçlarıma bastırıyor. "Bu benim suçum, Ace. Senin suçun değil. Ya da belki de babanın suçu. Bilmiyoruz. Arkasında kimin olduğunu bulduğumuzda, suçu ona atarız. Ama bu. Bu. Değil. Senin. Senin Hatan Değil." Her kelimeyi noktalamak için yüzüme bir öpücük konduruyor. "Bunu söylediğini duymak beni öldürüyor."

Ellerim gömleğini yumrukluyor ve gözyaşlarımla hıçkırarak ağlayana kadar daha hızlı ve daha sert düşerken o dipsiz gri gözlere bakıyorum. "İyi olmana çok sevindim. I . . . Çok korkmuştum. Asansörden indiğimde o cesetleri gördüğümü sandım. Seninkini bulacağımı ve bunun beni yıkacağını düşündüm."

Jericho gözyaşlarını başparmaklarıyla yakalıyor, silmeye çalışıyor ama çok hızlı geliyorlar. "Böyle söyleme. Seni hiçbir şey yıkamaz. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Bana ne olursa olsun, sen *iyi olacaksın*. Beni duyuyor musun?"

Ama yanılıyor. Anlamıyor. Ona tamamen ve geri dönülmez bir şekilde aşık oldum ve eğer ona bir şey olsaydı, iyi olmazdım. Jericho Forge hayatımda nefes almak kadar gerekli hale geldi. Bana daha önce hiç sahip olmadığım bir şey veriyor, kabullenme.

Ona şu anda ve burada nasıl hissettiğimi söylemek istiyorum ama hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Ona aşık olduğumu söylediğimde, ne dediğimi bilmediğimi düşünmesini istemiyorum.

Ya hiç şansın olmazsa? İçimden sinsi bir ses fısıldıyor. Hangi günün senin son günün olacağını asla bilemezsin. Ya da onun son . . .

Kaptan kalkışa geçtiğimizi anons ettiğinde koltuğuma yerleşip kemerimi bağlarken o sese çenesini kapatmasını söylüyorum. Jet pistte hızla ilerliyor ve dakikalar sonra havalanıyor ama düzlüğe çıkar çıkmaz Jericho kemerimi çözüyor ve beni yanına çekmek için kolunu omzuma atıyor. İnliyor ve ben de çenemi kaldırıp keskin yüz hatlarını buruşturan acıya bakıyorum.

"Neyin var?" "Hiçbir şey. Ben iyiyim."

Yüzünü tarıyorum, rahatsızlığın her kıpırtısını arıyorum. "Doğruyu söyle. Şimdi." Gülümsemeye ve bunu örtbas etmeye çalıştığında, "Lütfen Jericho. Bununla başa çıkabilirim."

"Başım çökmüş gibi hissediyorum ve bileklerimden asıldığım için omuzlarım ağrıyor. Yine de iyi olacağım."

"Ağrı için bir şeyler almalıyız." O daha itiraz edemeden ayağa fırlıyorum ve uçuş görevlisini buluyorum. Birkaç dakika sonra bir hap şişesiyle döndüm. "Al bunları."

Elindeki haplara dokunup bir şişe su uzatırken, Jericho'nun bir kancaya asılmış, işkence görmeyi beklerkenki görüntüsü aklıma geliyor ve vücudum ürperiyor.

Tanrıya şükür Koba kaçmasına yardım etti. Onun hakkında yanıldığım kadar hiç kimse hakkında yanıldığımı sevinmemiştim. Eğer yardım etmeseydi... neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum.

Ama Jericho iyi. O burada. Yaşıyor. Ürperti geçene kadar bunu kendime tekrarlayıp duruyorum. Ama sonra, başka bir görüntü ortaya çıkıyor ve bu

Bu sefer bu trajedideki kayıplardan bahsediyorum.

"Peki ya-" Cesetleri söylemeye dilim varmıyor. "Donnigan ve Bates . . . ve Koba?"

"Babandan yardım istedim. Onları eve götüreceğiz."

Jericho'nun sakallı yüzünde derinleşen çizgilerden, düşmüşleri geride bırakmanın onu içten içe parçaladığı anlaşılıyor. Bir yanım kalıp kendi başımızın çaresine bakabilmeyi diliyor ama yapamayacağımızı biliyorum. Jericho önce beni güvenli bir yere götürmek istiyor, ben de *onun* güvende olmasını istiyorum, bu yüzden tartışmayacağım.

Bana anlattığı yaraları düşünerek, tekrar yanına oturduğumda yanağımı nazikçe ona bastırıyorum. "Özür dilerim. Çok üzgünüm. Onların senin arkadaşların olduğunu biliyorum. Sadece çalışanların değil."

"Teşekkür ederim," diyor, sesi duygusallıktan pürüzlü.

Dikkatlice göğsüne yaslanıyorum, ona elimden gelen rahatlığı sunuyorum. Sonunda rahatlıyorum ve kalp atışlarının sabit ritmini dinliyorum.

Eve dönüş uçuşunun tek bir dakikasında bile ona dokunmayı bırakmadım. Dokunamıyorum. Teninin sıcaklığını hissetmeye ve onun gerçek olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Güvende olduğunu bilmeliyim. *Benim* olduğunu bilmeliyim.

Beni tekrar kucağına alıyor, başımı tutup kulağımı göğsüne bastırırken ikimiz de konuşmuyoruz. Yere indiğimizde parmaklarımı onunkilere geçiriyorum, sanki her an onu kaybedecekmişim gibi sıkıca kavıyorum.

Isla del Cielo'ya yaptığımız kısa helikopter yolculuğu sırasında, kolunu omuzlarıma dolayarak onun yanına oturuyorum ve bu yine de yeterli olmuyor. Eve doğru yürürken adımlarımı onunkilere uyduruyorum ve eşikten geçtiğimizde nihayet göğsüme baskı yapan büyük bir ağırlık olmadan nefes alabileceğimi hissediyorum.

Yine de gitmesine izin vermek istemiyorum.

Onu banyoya kadar takip ediyorum, yırtık gömleğinin düğmelerini açmadan önce izin istemeden omuzlarından dikkatlice kaydırıyorum. Duşa giriyorum, sonra harap olmuş elbisemi çıkarıp onunla birlikte cam bölmenin içine giriyorum.

Sıcak spreyin altında onu nazikçe yıkıyor, önceki günün dehşetinin kanlı suyla birlikte akıp gitmesine izin veriyorum. İşim bittiğinde Jericho yeni bir el bezine uzanıyor ve sözsüzce aynısını benim için yapıyor. Her dokunuş bana kendimi değerli ve el üstünde tutulmuş hissettiriyor ve ona tekrar sahip olduğum için çok minnettarım.

İkimiz de kurulanıyoruz ve ben de onu yatak odasına kadar takip ediyorum. Yatağın yanında durduğumda yüzümü ona dönüyorum, duygularım kabarıyor. Havluyu bırakıyorum, kendimi ona açıyorum ve erkeğinin dokunuşuyla rahatlamaya ihtiyacı olan bir kadını ortaya çıkarıyorum.

"Sana ihtiyacım var. Ellerim vücudunda. Dudaklarımda tadın. Nefesin tenimde. Seni hissetmeye ihtiyacım var. Güvende olduğunu ve her şeyin

iyi olacak." Kelimeler ağızından dökülüyor ve mantıklı olup olmadıklarını bile bilmiyorum.

Jericho'nun bakışları ısınıyor ve bana doğru adım atıyor. Yüzünde aynı düzensiz duyguların yansıdığını görüyorum -tutku, özlem ve sahiplenme. "Neye ihtiyacın varsa, sana vereceğim."

"Hayır, ben *sana* vermek istiyorum."

Odayı geçiyor ve ellerini saçlarımın arasına daldırıyor, ben avuçlarımla vücudunun her düzlemini ezberlerken onları sırtımdan aşağı doğru kaydırıyor. Ten tene, dudaklarımızı birbirimize değdiriyoruz. Adım adım, Jericho'nun bacakları yatağa değene kadar bizi döndürüyor.

Onu oturmaya teşvik ettiğimde koyu gri bakışları benimkilere yöneliyor. Elleri belimde dolanıyor ve beni bacaklarının üzerine oturana kadar yaklaştırıyor.

"İstediğim tek şey sana geri dönmektir. Önemli olan tek şey buydu." Jericho'nun sesi boğuk çıkıyor ve alnımı onunkine yaklaştırırken kalbim sıkışıyor.

"Seni geri almak için yapamayacağım hiçbir şey yok. *Hiçbir şey.*" Yavaşça hareket ederek alnına, yanaklarına, burnuna öpücük üstüne öpücük konduruyorum,

çenesine ve son olarak tekrar ağızına. Saçlarımın nemli tutamları teninde geziniyor ve dudaklarımla yüzünü ezberlerken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum.

Kavrayışı sıkılaştığında, beni bunaltan aynı çaresizlikle dolu koyu gri gözlere bakıyorum.

"Karıma ihtiyacım var."

"Evet," diye fısıldıyorum, sesim düzensiz ve çığ.

Elleri üst kollarımın üzerine kapanıyor ve siki amımın kaygan kıvrımları arasında kayana kadar bana rehberlik ediyor. "Bunu hissediyor musun? Ben gerçeğim. Yaşıyorum. Ve seninim. Al beni. İçinde olmak istiyorum."

"Tanrım, evet." Ona tapmaktan daha çok yapmak istediğim bir şey yok. *Onu ne kadar sevdiğimi göstermek.*

Kalçalarının üzerinde kayarak ona doğru kayıyorum, başını girişime doğru yerleştiriyorum. Kasları altımda seğiriyor ve verdiği tepki beni daha da tahrik ediyor.

Dilim kulak memesi boyunca kayıyor ve keskin bir nefes alıyor. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel erkeksin."

Bir türlü kurtulamadığı kirli sakallarıyla kaplı, gölgeli çenesi kayıyor.

"Sen şimdiye kadar tanıdığım en muhteşem ve inanılmaz kadınsın. I-"

"Bu seninle ilgili. Ben değil." Aşağı doğru ittim, sikinin yarısını içine aldım.
Ben.

"Seni hak etmiyorum, Indy. Tek bir saniye bile." Jericho'nun sözleri boğuk bir şekilde ıktı.

"Ama yine de bana sahipsin." Yolun geri kalanında aşağı kayıyorum, onu taşaklarına kadar alıyorum.

Elleri nemli saçlarını yumrukluyor ve iniltileri kulaklarıma müzik gibi geliyor. Ben zerine diz kene kadar yatakta geriye doğru hareket ediyor.

"ok güzelsin amına koyayım." Parmak eklemlerini yanağımda gezdirmek için uzanıyor. "Sr beni, Indy."

"Benim için zevktir."

Yukarı kalkıp tekrar aşağı itiyorum, kalın siki beni gererken vücudumda dalgalanan enfes his şeritlerinin tadını çıkarıyorum. Aramızda hiçbir şey yok... beni asla benim onu sevdiğim gibi sevmeyeceği korkum dışında.

Beni sevmesini sağlayabilirim. Sevdirebilirim.

Kalalarımın her sallanışında onun güzel yüzüne ve ağır bakışlarına odaklanıyorum.

O benim her şeyim.

Başım bir o yana bir bu yana dönüyor ve Jericho sırtını yatağa yaslarırken burun delikleri açılıyor.

"Daha yakına. Sana daha yakın olmalıyım." Avuç ileri etrafımda kayıyor, vücuduna yaslanana kadar beni aşağı doğru itiyor. Dudakları ağzıma değene kadar parmakları başımın arkasını kavırıyor.

"Sen benimsin, Indy. *Benimsin.*"

Kalalarını kaldırarak alttan içime giriyor ve her darbesi beni uçurumun kenarına daha da yaklaştırıyor. Diğer eliyle kıımı kavrarken parmaklarım çarşafları kıvrıyor, arzuladığım sahiplenmeyle daha derine inebilmesi için kalçalarıma aı veriyor.

Kontrolm kaybettiğimde ve orgazmım bastırdığında kendimi tuttuğum kelimeler dudaklarımdan dökülüyor.

"Jericho-"

Ben *daha seni seviyorum* diyemeden başını arkaya atıyor ve adımı haykırıyor.

Indy, ben onu temizledikten sonra uykuya dalıyor. Banyonun kapısından yatağımdaki kadına bakıyorum. Hak etmediğim kadına. Asla hak etmeyeceğim kadına.

Hayatımda herhangi bir şeyi elde etmek için kullandığım yöntemleri hiç önemsemedim. Sonuçlar her zaman araçları haklı çıkarmıştır. Ama bu sefer umurumda.

Bu gece bana bir hediye verdi ve karşılığında ben ona ne verdim?

Manipülasyon. Gizli gerçekler. Düşmanlar.

Berbat ettim. Her şeyi kontrol edebileceğimi sanmıştım ama yanılmışım.

Giyindikten sonra yatak odasından çıkıp ofisime gidiyorum. Indy, karanlık perdelerin çoktan doğmuş olan güneşi engellemesiyle saatlerce uyuyacak ama benim için dinlenme şansı yok. Ben de bunu hak etmiyorum. Cevapları bulana kadar olmaz.

Kapıyı sessizce kapatıp masaya doğru ilerlerken Federov'un sözleri aklımdan çıkmıyor. Yuri Pallovich'in cüzdanı tahtanın üzerinde açık duruyor, benimle alay ediyor. Bana her şeyi berbat ettiğimi söylüyor. Indy'nin tehlikede olmasına asla izin vermemeliydim. Bu benim suçum ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim.

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve Federov'dan gelen bir e-posta buldum. On iki dakika önce gönderilmiş olan mesajda sadece bir telefon numarası ve üç kelime var:

Beni hemen ara. Cep telefonum yanımda değil, çünkü Prag'da bir yerlerde kaybolmuş, bu yüzden masamdan bir yedek telefon çıkarıp Federov'un numarasını giriyorum. Ofisimdeki tavandan tabana cam kapıyı kaydırarak açıyor ve dışarı çıkıyorum. Sabah

Güneş arkamdan yükseliyor, dalgalanan dalgaları elmas tepeli zirvelere dönüştürüyor.

Telefonu kulağıma götürüyorum ve aramaya başlıyorum.

Federov ikinci çalışta cevap veriyor. "Elimizde bilgi var." "Etkileyici."

"Etkileyici değil. Gerekli. Kızımın hayatı tehlikedeyken adamlarım hızlı çalışır."

Yıllar önce gerçekleşmiş gibi görünen o konferans görüşmesinde kızını geri almam için bana nasıl yalvardığını düşünüyorum. Bana kızının adını verdi.

ve verdiği bilginin yanlış olduğunu biliyordum çünkü India Baptiste'e bir milyon dolarlık bir çek vermiştim.

İşte o zaman, isteğim dışında ilgimi çeken bu kadını gerçekten araştırmaya başladım ve kız kardeşini öğrendim. Açığımı gördüm. Federov'un hızla ilgimi çekmeye başlayan zayıflığı kullanılmaya hazırđı. Bu fırsatı değerlendirdim ve Indy'yi bildiğim en etkili yolla kontrolüm altına aldım. Onunla evlendim.

Tamamen iş içindi. Ta ki öyle olmayana kadar.

"Bana her şeyi anlat."

"Bundan hoşlanmayacaksın."

"Federov . . ." Adını hırlayarak söyledim.

"Yuri Pallovich, Bastien de Vere'e ecstasy, MDMA ve o ay ticaretini yaptığı diğer her şeyi sağlayan Bratva'nın bir parçası."

"Emin misiniz? Başka biriyle bağlantısı yok mu? Sizinle?" "Henüz bulamadık. Ama eminim ki senin peşine dışacaktır.

Tekrar. De Vere artık durma belirtisi göstermiyor ve kızım *senin* yüzünden tehlikede."

Federov'un ağzından çıkan her kelime bir iğneleme, ki tam da istediği gibi. Onun zayıf noktasından yararlandım, şimdi o da benimkine odaklanıyor.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Isırarak söylüyorum. "O korunacak."

"Eminim daha önce de böyle düşünüyordun. Ona göz kulak olmaları için güvenlik göndereceğim. Sadakati mutlak olan adamlar."

Çenem kenetlenirken azı dişlerim çatlamakla tehdit ediyor. "O benim karım. Ona göz kulak olurum."

"Prag'da ona baktığın gibi mi? Onu lanet olası bir veterinerin muayenehanesinde, onu koruyamayan kanlar içindeki bir korumayla saklanırken buldum!" Onu nasıl yüzüstü bıraktığımı her hatırlatışında sesi daha da yükseliyor ve öfkeleniyor. "Ona ilk ulaşan kişinin merhametine kalmıştı. Ne tür bir adam karısının başına bunun gelmesine izin verir?"

Demir bir yumruk kalbimi kavırıyor ve sıkıyor. "Bu bir daha olmayacak."

"Sana inanmıyorum Forge. Bunu bana karşı avantaj elde etmek için başlattın. Eğer zerre kadar onurun varsa, şimdi ne yapman gerektiğini biliyorsun. Bu artık işle ilgili değil. Bu, kızımı sadece senin yüzünden onu hedef alan bir düşmandan korumakla ilgili. Eğer onurun yoksa, seni zorlayacağım."

Dişlerim birbirine çarpıyor. "Bu konuşma bitmiştir."

"Sen doğru olanı yapana kadar bitmeyecek."

Telefonu kapatıyorum ve Isaac'in adasını İbiza'dan ayıran pırıl pırıl denize bakıyorum. Bana onuru öğretti. Bana sözümün eri olmayı öğretti. Hindistan'a yaptığım şey hakkında ne düşünürdü acaba?

Sanki yanımda duruyormuş gibi, esinti saçlarımı karıştırıyor.

Doğru olanı yap.

Bunu ne zaman önemsedim ki? Ya da onuru?

"Sanırım içimde var mı göreceğiz."

Karanlık bir odaya ve boş bir yatağa uyanmak güne başlamak için planladığım şey değildi. Rüyamda Jericho'nun kollarına sarıldığımı görmüştüm ve aynı şekilde uyanmayı umuyordum ama yatağın onun tarafına dokunulmamıştı.

Nerede uyudu? Hiç uyudu mu? Acıyor mu?

Komodinin üzerindeki saate bakmak için döndüm. Öğleyi çoktan geçmiş. Yatağında olmamasına şaşmamalı. Uyumama izin vermesi çok evcimen hissettiriyor ve bu nazik jest karşısında içimi sıcak, hoşnut bir duygu kaplıyor. Yine de keşke beni uyandırsaydı da onunla ilgilenebilseydim. Adamın yaralıyken bile nasıl yavaşlayacağını bilmediğine dair güçlü bir şüphem var.

Banyoda kısa bir mola verdikten ve bir atlet ile bir şort bulmak için dolaba bir kez daha baktıktan sonra, kıyafetlerimin geri kalanını buraya getirmem gerektiğini aklıma not ediyorum. Elimdeki yetersiz erzak oldukça hızlı bir şekilde tekrarlanmaya başladı.

Daha önce evime dönüp eşyalarımı kutulayıp buraya getirmek bana yanlış gelirdi ama şimdi ... tam da bunu yapmayı planlıyorum. Burası benim evim.

Kocamı bulmak niyetiyle koridora çıktım ama önce Dorsey'i fark ettim.

"İyi günler, Bayan Forge," diyor gülümseyerek, kalçasında bir kutu suyu dengede tutarak. Omzundan kanvas bir bakkal çuvalı kayıyor. "İhtiyacınız olan bir şey var mı?"

"Hayır, ama yardıma ihtiyacın var mı?"

Başını sallarken çantayı kaydırıyor ve suyu yeniden ayarlıyor. "Hayır. Ben iyiyim. Sadece Goliath için birkaç şey alıyorum. Bay Forge'u dinleyip başka bir yere gitmektense iyileşmek için burada kalmayı tercih etti."

"Goliath nasıl? O iyi mi?" İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. *Prag'a gitme konusunda asla ısrar etmemeliydim.*

"Pençesine diken batmış bir aslan kadar huysuz, ama iyi olacak. Doktor zaten onu kontrol etmek için buradaydı ve iyileşeceğini söyledi. Bay Forge da temiz raporu aldı ve Goliath'ın bir şeye ihtiyacı olursa doktoru hazırda bekletiyor. Ayrıca Donnigan, Koba ve Bates'in ailelerini de aradı," diyor üzgün bir ifadeyle, ağzının etrafındaki çizgileri kazıyarak.

Bu kez suçluluk duygusu bir telaş olarak değil, kalbine saplanan bir bıçak gibi geliyor. "Aman Tanrım. Orada olmalıydım. Orada olmalıydım. Benim hatamdı."

Dorsey'nin çenesi kalkıyor ve bana inanamayarak bakıyor. "Onlar işlerini yapıyorlardı, hanımefendi. Hepsi karşı karşıya oldukları riskleri biliyor."

"Yine de ..." Kollarımı gövdem etrafına doladım. "Keşke her şeyi geri alabilseydim."

"Bay Forge'u mu arıyorsunuz?" Dorsey gözlerimde parıldayan yaşlar düşmeden önce konuyu değiştirerek soruyor.

"Evet, beni ona yönlendirebilirseniz harika olur." "Ofisinde, hanımefendi."

"Teşekkür ederim, Dorsey."

Bana kibarca başını sallıyor ve sonra mutfığa doğru gözden kayboluyor. Goliath'a adanın arka tarafındaki çalışan yerleşkesinin bir parçası olan küçük evindeki malzemelerini getirmek için evin arka tarafına doğru gittiğini varsayıyorum.

Ofise doğru ilerliyorum ve kapıyı kapalı buluyorum. Kapıyı çaldığımda sessizlikle karşılaştım.

Tamam. Belki de Dorsey yanılıyordu?

Aramaya devam etmek için geri çekiliyorum ama iki adım atmadan ağır ahşap kapı arkamdan açılıyor ve Jericho eşiği dolduruyor. Dönüp ona bakıyorum ve hiç de uyumuş gibi görünmüyor. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve siyah saçları, ellerini defalarca karıştırmış gibi dağınıktı.

"İyi misin?" Ona sessizce sordum.

"Konuşmamız gerek." Jericho'nun görünüşüyle uyumlu bir ses tonu var ve onu ofisine kadar takip ederken midem bulanıyor. Uğursuz bir tıkırtıyla kapıyı arkamdan kapatıyor.

"Tamam. Neye ihtiyacın varsa."

Masasının etrafında dönüp arkasına oturana kadar bana bakmıyor, sanki aramıza bilerek mesafe koyuyormuş gibi. Ama neden? Endişe göğsümde dönüp duruyor.

Jericho çekmecedan bir dosya çıkarıp tahtanın üzerinden bana doğru uzatıyor.
"Nedir bu?"
Dosyaya başıyla işaret ediyor. "İmzalaman
gerekiyor." "Tamam... Nedir o?"
Jericho dosyayı çevirerek açıyor ve bana doğru çeviriyor.
Dengesiz bacaklarımın üzerinde iki adım daha yaklaşıyorum ve belgeye bakıyorum.

Boşanma Dilekçesi

ÜÇ KEZ GÖZ KIRPIYORUM ama belgenin başlığı değişmiyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Halsiz görünüşü birkaç saniye öncesine göre tamamen farklı bir anlam taşıyor. İnançsızlığım içimi parçalıyor, ellerim nemli ve midem bulanıyor, asit boğazımı yakıyor.

"Ne ... neden ..."

"Çünkü boşanmak istiyorum."

O bu sözleri söylerken ağzımdaki ekşi tattan boğuluyorum. *Bu gerçek değil. Hâlâ rüya görüyorum. Değil mi?* Kolumu çimdikliyorum ve acı bana tamamen uyanık olduğumu söylüyor.

"I . . . Anlamıyorum. Neden?"

Bakışları sertleşiyor. "Başından beri seninle hiç evlenmemeliydim. Bu bir hataydı."

Bir hata.

Konuşmaya çalışırken alt dudağım titriyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Ama Jericho'nun -hayır, bu *Forge*- cevap vermeme ihtiyacı yok. Devam ediyor.

"Sana yüz yetmiş beş milyon söz vermiştim ama iki katına çıkarıp üç elli milyon yaptım. Yarıyı imzayı atar atmaz hesabına yatırılacak. Diğer yarıyı da kesinleştğinde."

Bunu *şimdi* nasıl yapabildiğine dair bir açıklama bulmak için yüzünün sert düzlemlerine ve açılara bakıyorum ama sert çenesinden ve gece yarıyı denizi andıran gözlerinden başka bir şey yok. Dipsiz. Dipsiz. Tamamen boş.

"Anlamıyorum. Burada gerçekten ne haltlar dönüyor?" Sanki mantıklı bir sebep bulmama yardımcı olacakmış gibi başımı sallıyorum. Sonra bir tanesi aklıma geliyor.

Babamla yaptığım anlaşma. Jericho'nun bana sadece anlaşmayı tamamlaması için gereken süre kadar ihtiyacı vardı.

Midem bulanıyor ve sendeleyerek geri çekiliyorum. "İmzaladın, değil mi?"

"Evet. Şimdi senin imzalaman gerekiyor." Jericho kâğıtları masanın kenarına doğru itiyor ve üzerlerine bir kalem fırlatıyor.

"Beni kullandın ve istediğini alır almaz beni dışarı atıyorsun." Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve sesim gözyaşlarıyla kalınlaşıyor. Donmuş parmaklar kalbimin etrafını sarıyor ve onu ikiye bölüyor. Ama benim yıkımımın onun üzerinde hiçbir etkisi yok.

Masasının arkasından bana bakıyor, elleri deri koltuğunun kollarını kavıyor, sanki ben bir *hiçmişim* gibi. "Sana söyledim, bir hata yaptım. Düzeltiyorum."

Ona bir parmak salladım. "Sen bir pisliksin. Lanet olası bir pislik. Babama anlaşmayı imzalatıyorsun, sonra da öylece-"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyor öne doğru eğilerek. "Babanla anlaşmayı ben imzalamadım. Prag öncesinden beri bir bok yapmadık."

Parçaları birleştirmeye çalışırken kulaklarımda kan uğulduyor. "O zaman... o zaman neden..." Önümdeki kâğıtlara bakıyorum.

Anlaşmayı imzalamamıştı ve hâlâ gitmemi istiyordu. Bu, olanları yüz kat daha kötü hale getiriyor.

"Evlenemeyiz." İfadesi odada yankılanıyor ve sözlerini yanlış anlamak mümkün değil.

Ruhumun derinliklerinden yakıcı bir öfke yükseliyor.

Dilekçeyi masanın üzerinden kaptım. "Yani ben bir *hiçmişim* gibi bunu bana itelecek misin? Sanki *biz bir hiçmişiz* gibi? Neler oluyor Jericho?"

Kollarını göğsünde kavuşturup sandalyede arkasına yaslanıyor, sanki onun önünde milyonlarca parçaya ayrılmıyormuşum gibi. "Boşanmak istiyordun. Sana istediğini veriyorum."

Kâğıtları yüzüne fırlatıyorum. "Artık istemiyorum!"

Bir yanım masaya koşmasını ve beni kollarına alıp kucağına almasını bekliyor... ama yapmıyor. *Çünkü beni sevmiyor.* Oturduğu yerden kalkıp iki avucunu masanın üzerine koyup ölümcül darbeyi indirirken gözlerim yaşıyor.

"Çok kötü, çünkü ben seviyorum."

Sanki karnıma yumruk atmış gibi geri çekildim. Kelimelerin bu kadar yoğun fiziksel acıya neden olabileceğini hiç bilmezdim, ama onunki lanet ruhumu parçaladı.

Bir kalp atışı. İki kalp atışı. Üç kalp atışı.

"Neden?" Soruyu sanki son nefesimi veriyormuşum gibi fısıldıyorum.

"Çünkü bu hiç başlamamalıydı. Hiçbiri."

"Hepsi senin yüzünden oldu!" Çığlık atıyorum. Yumruğumu masaya vururken öfkem kendi başına bir hayat sürüyor. "Bunu sen yaptın! Seninle evlenmem için beni manipüle ettin ve zorladın! Şimdi de bittiğine mi karar verdin? Ne oluyor Jericho?"

Nefesimi tutup ona bakıyorum ama sözlerimin hiçbir etkisi olmuyor. O aşılmaz bir duvar.

"Evrakları imzala, Indy."

O l a m a z . Sanki bir şey ifade ediyormuşum gibi adımları kullanmadı.

Onu.

"Sakın adımları söylemeye cüret etme. Biz arkadaş değiliz!" Sandalyeyi ittim yanımda, odanın karşısında.

Jericho masadan kalktı ve bana baktı. "Haklısın. Biz değiliz. O yüzden imzala ve ikimiz de hayatlarımıza devam edelim."

Bir öldürücü darbe daha. Gözyaşlarım yüzümden akıyor ve beni parçalayan aynı acıyı onun da hissetmesini isteyerek saldırıyorum.

"Beni kendine çekiyorsun ve sonra uzaklaştırıyorsun, çünkü kimseyle yakınlaşmayı beceremiyorsun. Tek istediğin lanet olası işin, paran ve intikamın ve lanet olası hayatında başka hiçbir şeye yer yok."

Bir volkanın patlamasını izlemek gibi. Yüz ifadesi bir kalp atışı kadar kısa bir sürede soğukkanlılıktan öfkeye dönüşüyor.

"Bunu seni güvende tutmak için yaptığım hiç aklına geldi mi? Ve eğer benim lanet intikamım olmasaydı, bunların hiçbirisi olmayacak mıydı? Bastien asla senin peşine düşmezdi! Bates, Donnigan ve Koba hayatta olacaktı ve sen de terörize edilmemiş olacaktın!"

Bir adım geri çekildim. "Beni umursuyor olsaydın bunu yapmazdın."

Dudakları sert bir çizgi halinde düzleşti. "Bitti artık, India. İmzala şu lanet kâğıtları. Paranı al ve defol."

Tökezleyerek geri çekiliyorum, vücudum o kadar titriyor ki dişlerim takırdıyor. *Bunu bana nasıl yapabildi? Onu seviyorum.*

Bu duyguyu bastırıyorum. *Bana bunu yapabilen birini nasıl sevebilirim?*

"Siktir git, Forge." Sesim ellerim kadar sert titriyor. "Siktir git. I Senden nefret ediyorum. Benden kurtulmak için boşanmayı bu kadar çok mu istiyorsun?"

Ele geçirilmiş bir kadın gibi masanın üstündeki kâğıtları tek tek elime alıyor, imzam gereken tek parçayı bulmaya çalışıyorum. Kâğıdın elimde buruşmasını umursamadan onu bulup alıyorum. Kalemim masadan kapıyorum ve kalbimin paramparça olmuş parçaları toz haline gelirken imzamı atıyorum.

"Al bakalım. Bunu alabilirsin. Ve bunu da."

Yüzüğümü parmağımdan çıkarıp ona fırlatıyorum. Göğsünden sekiyor ve yere çarptığında çınlıyor. Geri çekilirken, neden olduğu yıkımdan dolayı kan izi bırakmayı bekliyorum.

Ama kırılmış olmamı umursamıyor gibi görünüyor. Ben arkamdan kapı koluna uzanırken Jericho sert bakışlarıyla beni izliyor.

Kapı kolunu kavradığımda gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Boşanabilirsin Forge. Ama bilmelisin ki bunu ben istemedim. Ben *seni* istedim. Sadece seni. *Parayı siktir et*. Senden bir daha hiçbir şey istemiyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Her zaman baktım. Her zaman da bakacağım. O yüzden siktir git."

Ağzı açıldı ama başka bir kelime duymayı beklemiyorum.

Kapıyı yırtıp açtım ve arkamdan çarparak dışarı fırladım. Gözyaşlarımdan kör olmuş bir halde, neredeyse Dorsey ve kucak dolusu havlusuyla çarpışıyordum.

"Bayan Forge?"

"Bana bir daha asla öyle deme," diye ısrarak yüzümü siliyorum. Onun için bir damla daha gözyaşı dökmek istemiyorum ama duramıyorum.

Kamarotun yüzü solgunlaşıyor ve bunun acısını ondan çıkardığım için ne kadar üzgün olsam da özür dileyemiyorum. Ya bayılacağım ya kusacağım ya da ikisi birden olacak.

"Yardımcı olabilir miyim Indy?"

Dudaklarımdan bir hıçkırık daha kopuyor. "Beni bu lanet adadan çıkarın. Ben eve gidiyorum."

Villadan uzaklaştığım her adımda, aptal ve saf bir yanımla dışarı fırlayıp beni kovalamasını ve tüm bunların büyük bir hata olduğunu söylemesini umuyor. Beni bırakma düşüncesine dayanamayacağını. Beni sevdiğini.

Doğru ya. Bu asla olmayacak.

Forge'un bana ihtiyacı yok. Kimseye ihtiyacı yok. Granit duvarın arkasında gördüğüm adamın görüntüsü bir seraptı. Öyle biri yok.

Bu gerçeği yalanlayan anılarım mı var? *Yalan. Hepsi yalan.* Bunun işe yarayacağını düşünseydim rüya görürdüm ve ben gerçeklikle uğraşıyorum. Hep öyle yaptım. Her zaman da öyle olacak. Burada her ne olduysa ... buna ne diyordu? *Bir hata.*

Bu kelime çeneme bir aparkat gibi çarptı. Acıya karşı kendimi sertleştiriyorum, ama ıstırap gizlice içeri giriyor.

İstenmediğim yerde kalmayacağım. Artıklar için yalvarmayacağım. Ve yapacağım Bir daha *asla* kendimi bu şekilde dışarı atmayacağım.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda Dorsey teknenin motorunu çalıştırmaya başlamıştı bile ve ben de yardım beklemeden tekneye atladım.

"Eşyalarımı topla ve sonra gönder. Ya da gönderme. Umurumda değil," diyorum ona esen rüzgâra karşı. Ama aslında kendime *onsuz da yaşayabileceğimi* söylüyorum.

Ve yaşayabilirim. Yaşayacağım. Başka seçeneğim yok.

Daha iyi bilmeliydim ve beni en çok öldüren kısım da bu.

Bu bir iş anlaşmasıydı. Ona aşık olmamam gerekiyordu.

Beni ve Dorsey'i şaşırtacak şekilde, Süpermen ve Örümcek Adam da gemiye tırmanıyor.

"Ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Bir süre sana göz kulak olacağız," diye cevap veriyor Örümcek Adam, yüz ifadesi endişeyle buruşmuş bir halde. "Sadece emin olana kadar..."

Bir elimi kaldırıyorum ve o da susuyor.

"Bunu bir pislik olmak için söylemiyorum ve kişisel de değil. Tek i s t e d i ğ i m bir yolculuk ve ondan sonra ..." Gözyaşlarım görüşümü engellerken titrek bir nefes alıyorum. "Bir daha asla Jericho Forge ile bağlantılı kimseyi görmek istemiyorum."

Üçü de bana bakıyor. Gözlerindeki merhamet, kırık kalbimi tekrar tanınabilir bir şeye dönüştüreceğini umduğum öfke cehennemini körüklüyor. *Demirhanenin ateşleri.*

Hayır. Boş ver onu. Kırık kalmasına izin vereceğim.

"Ama hanımefendi," diyor Süpermen ve ben başımı sallıyorum.

"Hadi gidelim. Lütfen." Açık suya bakan bir yere oturuyorum ve onlar halatları atarken ve Dorsey tekneyi iskeleden uzaklaştırırken kör bir şekilde önüme bakıyorum.

Denize açılıp Ibiza'ya geri döndüğümüzde, omzumun üzerinden Isla del Cielo'ya son bir kez bakmamak mümkün değil.

Kısa bir süreliğine görebildiğim geleceğin resmini bırakırken gözyaşlarımı siliyorum.

Bu kadar acıtmamalıydı.

Ama acıtıyor ve bunun için ondan nefret ediyorum.

Kendimi geri dönmeye zorlayarak, kalbimin etrafındaki duvarı tuğla tuğla yeniden inşa etmeye odaklanıyorum.

Kendime onun gidişini izlemeyeceğimi söylemiş olmama rağmen bakışlarım suda ilerleyen tekneye kilitlenmiş durumda. Parmaklarım sıkılı oldukları yumruklardan kurtuluyor ve avuç içimi cama bastırıyorum.

Acı, fiziksel acı, içimi yakıyor.

Aklıma Indy'nin gitmesini istediğimi söylediğimdeki yüzü geliyor. *Ona yalan söylediğim zaman.* Bu beni doğruca kemiklerime kadar kesiyor.

Ben bir bok parçasıyım. Beş p a r a etmez. Ruben Amca haklıydı.

Kükreyerek masamın arkasındaki sandalyeyi kaptım ve odanın öbür ucuna fırlattım. "Lanet olsun!"

Duvardaki bir tabloya çarpıyor ve cam kırılıyor. Bakışlarım masanın üzerindeki boşanma dilekçesinin imza sayfasına düşüyor. *Her şey bitti ve ben bitirdim.*

Dönüyorum ve yumruğumu duvara çarpıyorum, sıvalar çatlıyor ve parmak eklemlerim kırılıyor. Elimden kan damlıyor ama bu acı, içimi parçalayan ıstırapla kıyaslanamaz bile.

Yüzüğünü almak için uzandım ama onun yerine dizlerimin üzerine çöktüm.

"Siktir!"

Isaac'i kaybettiğim günden beri ağlamadığım kadar çok gözyaşı akıyor. Yüzün.

İşte sana onur, Federov. Cehennem gibi.

Binamın girişinde Süpermen ve Örümcek Adam'a el sallıyorum. Emirlerinin ne olduğu umurumda değil. Benim için fark etmez, çünkü Jericho Forge tarafından verilen başka bir emre asla uymayacağım.

Katıma çıkmak için her adım gülünç bir çaba gerektiriyor. Sanki ıslak çimentonun üzerinde yürüyorum ve o da beni yerimde tutmaya çalışıyor. Tüm lanet bina etrafımda parçalanabilir ve okyanusa sürüklenebilir, umurumda değil.

Neden bu kadar şaşırdım? Beni öldüren kısım da bu. Kendimi buna ben hazırladım *ve daha iyisini biliyordum.*

Sonsuza dek mutlu yaşamlar bir iddiayı kaybetmekle, adam kaçırımlarla ve pazarlıklarla başlamaz. Sadece saf bir aptal, ki ben öyle *değilim*, aksini düşünebilir.

Ama bu, gözyaşlarımı ya da göğsümde açılan delikten gelen sızıyı durdurabileceğim anlamına gelmiyor.

Bunu bana nasıl yapabildi?

Burnumu çeke çeke kapıma ulaştığımda nereye gittiğimi zar zor görebiliyordum. Dorsey'nin yatak odasından çantamla birlikte aldığı anahtarlarımı bulmaya çalışıyorum ve dairemin kapısını açıyorum.

Sessiz mekânda iki adım attım, kapıyı tekmeleyerek kapattım ve üzerine çöktüm.

*Güçlü olmaktan
bıkmıştım. Şimdi sadece
kırıldım.*

Dakikalar, saatler ya da günler olabilirdi. Üstümdeki kilit, birinin anahtarı içeri itmesiyle sallanmaya başladığında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum.

Katatonik bir durumdaymışım gibi başımı kaldırıyorum ve göz kırpyorum. Öğleden sonra ışığı panjurları kesiyor, ama oda hissettiklerimi yansıtmak için zifiri karanlık da olabilirdi.

Kapı kolu döndüğünde, kapıdan uzaklaşıyorum ve kanepeye çarpana kadar kıcımlı fayans zeminde kaydırıyorum.

Kim geliyor lan bana-

Kapı açıldı ve ikimiz de çılgılık attık. Ben ve Summer.

"Burada ne halt ediyorsun! Ödümü kopardın!" diye bağıyor.

Ciğerlerim oksijenle doluyor ve kalbim sanki canlı bir tele basmışım gibi çarpıyor. "Evime zorla girerek ne halt ediyorsun?" diye soruyorum, sesim kısık çıkıyor.

"Anahtarım var! İstedğim zaman burada kalabileceğimi söylemiştin."

Ona göz kırpmıyorum, görünüşe göre insanlar bana nasıl tepki vereceğini bilmediğim şeyler söylediğinde bu benim bir alışkanlığım haline geliyor. "Bunu ne zaman söyledim?"

Kız kardeşim omuz silkiyor. *Aslında o benim kız kardeşim değil.* Bu gerçek yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Titreyerek yere yığılıyorum, gözlerimden yine yaşlar akıyor.

"Aman Tanrım, Indy. Neyin var?" Summer'ın narin yüzünde dehşet ifadesi beliriyor ve çantasını bırakıp fayansın üzerinden kayarak önümde diz çöküyor. "Ne oldu? Kimi öldürmem gerekiyor?"

Gözyaşlarımın arasından kırılğan bir kahkaha atmaya başlıyorum ama Summer kollarını bana dolayınca boğuklaşıyor.

"Beni korkutuyorsun, Indy. Lütfen bir şeyler söyle."

Burnumu çekiyorum, sesim berbat çıkıyor ve onun omzuna doğru hıçkırıyorum. "Her şey bitti. Evliliğim bitti."

"Kahretsin," diye fısıldıyor. "Lanet olsun. Çok üzgünüm Indy."

Summer aklından geçen yüzlerce soruyu sormak yerine beni daha sıkı sarıyor. Birlikte, gözyaşlarım bitene kadar yerde sallanıyoruz.

"Efendim, sizinle konuşmam gerekiyor."

Kapıyı üç kez çaldıktan ve ben cevap vermedikten sonra Dorsey'in sesi ofisimin kapısından içeri giriyor.

"Şimdi olmaz," diye ısııyorum.

"Efendim, tüm saygıyla söylüyorum, şu anda benimle konuşmak istememeniz umurumda değil. Sizinle konuşmam gerekiyor."

Kapı açıldı ve ben dişlerimi sıktım. Şu anda insanlarla iletişim kuracak durumda değilim ve onu uyarmaya çalıştım ama görünüşe göre Dorsey aklından geçenleri söylemek için işini riske atmaya hazır.

"Konuş ve sonra dışarı çık."

Yıkılmış ofisimi incelerken yaşadığı şoku görmek için yüzüne bakmama gerek yok. Duvardaki kanlı lekeye bakakaldı.

Kırılan parmak eklemlerim kan sızdırıyor ve ellerimi her büküğümde yanıyor ama bu acıdan daha fazlasını hak ediyorum. Çünkü ben bir bok parçasıyım ve dünyadaki tüm paraya sahip olsam bile asla bir halta yaramayacağım.

Ve asla öğrenemeyeceğim.

"Tanrım," diye fısıldıyor Dorsey.

"Tüm söyleyeceğin buysa, defol git." Bir e-postayı GÖNDER tuşuna basıyorum, çünkü çalışmaktan ve intikamımı almaktan başka ne yapmam gerekiyor ki? Sahip olabileceğim tek şey bu.

De Vere'i bile bulamıyorum. İbiza'daki kaynaklarım bana hiçbir şey veremedi. Ortadan kayboldu ve günlerdir kimse onu görmedi. Ama onu bulacağım.

Boşanma dilekçesi masamda duruyor ve keşke onu parçalara ayırabilseydim. Ama Indy özgürlüğü hak ediyor ve ben de ona özgürlüğünü vereceğim. Lanet olası parayı da alacak. İsteyip istememesi umurumda değil.

"Eliniz, efendim. İlk yardım çantasını getireyim." "Hayır."

Dorsey bir tereddütlü adım daha atıyor, sanki ben bir insan değil de yaralı bir yaratılmışım gibi.

Ama belki de haklıdır. Ben lanet bir adam değilim. Bu tanımı bile hak etmiyorum. İhtiyacım olduğunda kadınımı koruyamadım. Onu herkesin merhametine bıraktım. *Babası gelip onu korumak zorunda kaldı.*

"Anladığımı kadarıyla . . . Bayan Forge geri gelmeyecek mi?" Cevap olarak homurdandım.

"Gelebilir miyim diye sordu ..." Dorsey durakladı, muhtemelen yıkılmış odanın geri kalanına bakmak için.

"Ne?" Kırık ellerimi yumruk yaparak bağıriyorum. "Eğer eşyalarını toplayıp ona geri verebilirim."

Acı dolu bir bıçak darbesi daha saplanıyor içime. "Yap ş u n u . Hemen şimdi yap. Hepsini buradan götürün."

"Peki efendim." Dorsey birkaç adım geri atıyor, sanki giderken beni gözünün önünden ayırmaktan korkuyormuş gibi. Sanki ona bir yumruk atabilmişim gibi. "Ben gitmeden önce ihtiyacınız olan bir şey var mı Bay Forge?"

Sonunda bakışlarımı ofisimdeki büfenin üzerinde duran paramparça içki şişelerine kaldırıyorum.

"Bir şişe viski. Bulabildiğin en ucuzundan. Herkese rahatsız edilmememi söyle."

Dudaklarında bir acıma ifadesi beliriyor ama ben kimsenin acımasını istemiyorum. Kendi adımları bile hatırlayamayacak kadar sarhoş olmaktan başka bir şey istemiyorum.

Armut dibine düşermiş.

"Evet, efendim. Derhal."

Kapıdan geri çekildi, ama kapatamadan önce, "Bekle" diye bağırdım.

"Evet?"

"Söyle ona, parayı iade etmeye kalkarsa, şenlik ateşi yakarım."

"Emredersiniz efendim," diye fısıldıyor Dorsey kapıyı kapatırken ve beni kendi lanet sefaletimde debelenmeye bırakıyor.

Telefonum çaldığında bu durum daha da kötüleşti. Ona bakmak istemiyorum. Dokunmak istemiyorum. Ama elimde değil. Federov'un numarası.

Cevap vermek için ekranı yumrukluyorum. "Beni zorlamana gerek yok. Gitmesine izin verdim. Şimdi beni rahat bırak."

"Şimdi mi bıraktın?" Federov'un sesi şaşırmış gibiydi. "Ne istiyorsun ihtiyar?"

"De Vere'in uyuşturucularını tedarik eden Bratva'nın Pallovich'in ek iř aldığını duyunca şaşırmadığını bilmek istersin diye dūřındım. Ayrıca bana bir iyilik borçları var ve ben de onu istedim. De Vere için bir tuzak kuracaklar. İntikamını almana yardım edeceğim."

İntikamım. şimdi çok boş geliyor. "Tamam.

şimdi beni rahat bırak." "Hayır, anlaşma hakkında konuşmak istiyorum-"

Aramayı sonlandırıp telefonu odanın diğeri ucuna fırlattım.

Anlaşmanın canı cehenneme. Her şeyin canı cehenneme.

Uykuya daldığımı, kanepeye tırmandığımı ya da üzerime bir battaniye örtüldüğünü hatırlamıyorum. Ama gözlerimi açtığımda tam olarak orada olduğumu görüyorum. Önümdeki masada dumanı tüten bir fincan çay duruyor ve ben onu görmeden önce Alanna'nın burada olduğunu biliyorum.

Summer onu aradı çünkü beni hiç böyle görmemişti. Daha önce hiç hayatımın bittiğini düşündüğüm gibi yıkılmamıştım. Aslında annem olmayan annemizin bizim için asla geri gelmeyeceğini anladığım gün bile.

Summer'a gerçeği nasıl söyleyeceğim? Onun kız kardeşim olmadığını? Annesinin babamın metresi olduğunu ve beni kaçırdığını?

Midem bulanıyor ve dönüyor. Başımı battaniyenin altına sokup tüm bunları unutmak istiyorum ama Alanna kanepenin etrafından bakıyor ve ben uyuyormuş gibi yapıp kaçınılmaz olarak gelecek olan konuşmadan kaçamadan gözlerimin açıldığını görüyor.

"Ah, tatlım. Çok özür dilerim." Yanıma gelip iki kolunu boynuma doladığında dudakları titriyor. "Çok, çok üzgünüm," diye fısıldıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutup konuşmaya çalışıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Al, bunu iç." Titreyen ellerime bir fincan sıcak çay tutuşturuyor.

Görevimi yerine getirerek papatya aromalı suyu yudumluyorum. Hiç değilse Alanna bir fincan çayın onarıcı gücüne inanıyor, sanki Amerika'da değil de İngiltere'de doğmuş gibi.

"Özür dilemene gerek yok," diyorum ve bardağı ona geri veriyorum. O kadar titriyorum ki, her yere dökmemek için kendime güvenemiyorum. "Bunu sen yapmadın. Ben kendime yaptım."

"Her ne olduysa senin yüzünden olduğuna inanmayı reddediyorum. Tango yapmak için iki kişi gerekir, canım."

Birbiri ardına çalkantılı ayrılıklar yaşarken Summer için sık sık kullandığı bir cümleydi bu. Ama ben kalbi paramparça olmak yerine geri dönen kız kardeşim değilim.

O benim kız kardeşim değil, diye kendime hatırlatıyorum ve yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzülüyor.

"Indy, tatlım, konuş benimle. Lütfen konuş benimle. Yaşlı bir kadını korkutuyorsun ve bunun eğlenceli olmadığını biliyorsun."

Odanın içinde kız kardeşimi arıyorum -Yaz- ama o yok. "Nerede o?"

"Summer'ın işe dönmesi gerekti. Öğle yemeği saatinde eve geldi çünkü iş tesislerini kullanmak istemedi ... bilirsin ..."

O anda yüzüme bir gülümseme getirmenin imkansız olduğuna yemin edebilirdim ama kız kardeşimin umumi tuvalete tuvaletini yapamayacağını hatırlatmak bunu başardı.

"Benim dairem artık onun tuvaleti mi oldu? Bekle, hayır, burada kaldığını söyledi." Juliette Preston Priest için çalıştığını hatırlayınca gülümsemem kayboluyor.

Alanna başını sallıyor. "Bana senin sorun olmadığını söylediğini anlattı."

Başka bir Summer beyaz yalanı. "Söylemedim ama söyleyebilirdim. Önemli bir şey değil. İş nasıl gidiyor?"

Sorduğumda kendimi önemsiz hissetmekten nefret ediyorum, çünkü bu bana Juliette'in Forge'un "yuva kurmasına" nasıl şaşırdığını hatırlatıyor. Cevap olarak ne dediğini hâlâ hatırlıyorum. *"Çünkü henüz Indy'yle tanışmamıştım."*

Saçmalık. İçim ürperiyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor.

Alanna ben gözlerimi sıkıp kapatmadan önce uzanıp onları sildi. "Neden önce senin hakkında konuşmuyoruz canım?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Konuşmamayı tercih ederim."

"Biliyorum ama bazen iyileşmeye başlamadan önce içindekileri dökmen gerekir."

İyileşmek mi? Bu kulağa yabancı bir kavram gibi geliyor. İyileşme şansım yok denecek kadar az olduğu için sertleşmeyi planlıyorum.

Forge'la olanlar hakkında konuşmaya dilim varmıyor, o yüzden "Summer benim kardeşim değil" diye geveliyorum.

Alanna'nın gözleri irileşir ve ağzı açık kalır. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

Bir şey söylememiş olmayı dileyerek dudağımı ısırıyorum. Yapmak istediğim son şey, hissettiğim acının bir parçasını bile başkasına yaşatmak.

Şu anda.

"Babamla tanıştım," diyorum ve Alanna'nın bu konuda hiçbir şey bilmediğini hatırlayınca duraklıyorum. Ona *hiçbir şey* söylemedim çünkü sadece boktan bir kız çocuğu değil, aynı zamanda boktan bir evlatlık kızıyım.

"Baban mı? Nasıl? Ne zaman?" Ellerini üzerimi örten battaniyenin içine sokuyor.

Titrek bir nefes alıyorum ve her şeyin dökülmesine izin veriyorum. Nasıl kaçırıldığımı. Summer'ın neden kaçırıldığını. Babamın beni nasıl bulduğunu. Forge'un benimle neden evlendiğini. Bastien'in neden sorun çıkardığını. Tüm bunlar olurken Alanna kanepede oturmuş, şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Aman Tanrım. Eğer içinde tuttuğun şey buysa, berbat durumda olmana şaşmamalı, tatlım." Beni bir kez daha kucaklıyor ve neredeyse bir kaburgamı kıracak kadar sert sıkıyor.

Kurduğunu sandığım gözyaşlarım gelgit dalgası gibi dökülüyor. "Şşt... şşt... her şey yolunda. Her şey y o l u n a girecek," diye mırıldanıyor, Huysuz ve temkinli bir genç kızken ona asla izin vermediğim bir şekilde beni yatıştırıyor.

"Nasıl iyi olabilir ki? Kız kardeşim benim kız kardeşim değil!" Sesim son kelime de k e s i l i y o r ve Alanna'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Yüz ifadesi otoriter bir hal almadan önce elini uzatıp dağınık saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

"Sakın Summer hakkında böyle bir şey söyleme. Aranızda tek bir damla bile kan bağı olmaması umurumda değil, çünkü önemli olan bu değil. Sizi karnımda taşımamış ya da doğurmamış olabilirim ama yine de benim kızlarımsınız. Aile sadece kan bağı demek değildir, Indy. Aile bundan çok daha fazlasıdır."

"Ama-"

Başını iki yana sallar. "Aması yok. Summer'ı doğduğu günden itibaren sen büyüttün. Onu korudun. Onu besledin. Giydirdin. Onu hayatın kendisinden daha çok sevdin. Bu senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

Onun sözleriyle ruhumdaki bir yırtık iyileşiyor.

"*Her şey* demek," diye fısıldıyorum.

Alanna'nın dudakları birbirine yapışıyor. "Kesinlikle öyle ve bunu asla unutma. Summer her zaman senin kardeşin olacak."

Omzuna yaslanıyorum, sözlerinin içime işlemesine ve beni sarıp sarmalamasına izin verirken **o n u n** rahatlatıcı varlığını içime çekiyorum.

Summer her zaman benim kardeşim olacak. Ne olursa olsun.

"Haklısın. Ben sadece ..." Söylemek istediğim kelimeleri bulmaya çalışarak onun arkasından kapalı perdelerle bakıyorum.

Dizimi sıkıyor. "Bir kamyon dolusu bilgi yüklenmişsin ve bunları işleyecek zamanın yok. En azından benim oturduğum yerden öyle görünüyor."

"Evet. Onun gibi bir şey," diyorum bakışlarımı tekrar onunkilere çevirerek. "Peki ya Bay Forge?" diye soruyor, ses tonu tereddütlü.

Görüşüm bulanıklaşırken dudağımı ısırıyorum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Henüz değil."

Alanna dizimi okşuyor. "O zaman henüz bu konuda konuşmayacaksın. Ama binanızın kapısında bir buldog gibi davranan ve içeri giren herkesin kimliğini kontrol eden takım elbiseli adam hakkında konuşmamız gerekiyor. Bir de daha önce park ettikleri yerde siyah bir sedandan sizi izleyen biri var."

Örümcek Adam ve Süpermen.

Gözyaşlarımı siliyorum. "Gitmeleri gerekiyor."

Bakışları benimkilere kilitleniyor. "Tehlikede misin Indy? Bilmemiz gereken başka şeyler mi oluyor?"

Elimde olmadan Bates ve Donnigan'ın Prag'daki otelin koridorundaki cesetlerini hayal ediyorum ve onlar için sessiz bir dua ediyorum. "Artık hiçbir şey bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum."

Eşyalarımın geri kalanını spor çantasına atıyorum, fermuarını çekiyorum ve yatak odasından çıkarken omzuma atıyorum. Kalmam için bir neden yok.

Dorsey elinde başka bir spor çantasıyla koridorda bekliyor. Bakmak ya da kabul etmek istemediğim bir çanta.

İç i m, Chesapeake'in çocukluğumun kışlarında yaptığı gibi buz tuttu. Hiçbir şey hissetmemek daha iyi.

Göğsümdeki delik hala açık olabilir, ama orada değilmiş gibi davranıyorum.

"Adanın sorumlusu sensin."

"Evet, efendim. Ne zaman döneceksiniz?"

Omuz silkiyorum çünkü ona verecek bir cevabım yok.

Belki de hiçbir zaman.

Isla del Cielo asla cansız, ruhsuz, sevgisiz bir yer olmamalıydı. Ama ben onu tam olarak bu hale getirdim. Isaac gurur duymazdı. Azıcık bile olsa.

"Kendine iyi bak, Dorsey."

Evden çıktım ve helikoptere doğru ilerledim.

"Eninde sonunda bizimle konuşmak zorunda."

Summer'ın sesi yatak odama kadar ulaşıyor çünkü o hiçbir zaman fısıldamayı bilmedi. Ben ona hep fısıltıyla bağırma derdim.

"Hazır olduğunda konuşacak canım. Ona biraz zaman ver."

Tencereler çınlıyor ve sarımsak kokusu koridora yayılıyor. *Alanna yemek yapıyor.*

"İşimi bırakmalı mıyım?" Summer soruyor. "Bırakmalıymışım gibi hissediyorum çünkü Forge benim için aldı. Aslında düşman için çalışıyorum, değil mi?"

"Şimdiye kadar yaptığın gibi devam et. Mümkün olduğunca çok şey öğren, sonra karar verebilirsin."

Bir iniltiyle yatağımın yumuşak çarşaflarında yüzüstü yuvarlanıyorum. Günlerin nasıl geçtiğini anlamıyorum. Alanna, yanlış adama aşık olacak kadar aptal olduğum için kalbim kırılmış gibi değil de, ölümcül bir hastaymışım gibi başımda dolanıyor.

Aşk aptallar içindir. Artık emin olduğum tek şey bu.

Banyoya doğru ilerliyorum ve aynadaki görüntü öcüyü bile korkutacak kadar dehşet verici. Saçlarım fare yuvasına dönmüş, gözlerim üç günlük bir alem yapmışım gibi şiş ve kan çanağı.

Ağzımın tadı çöp kutusu gibi. Diş fırçama uzanıyorum, çünkü en azından bu düzeltebileceğim bir sorun. Elimden geldiğince saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum ama nafile, yüzüm için de yapabileceğim bir şey yok.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve sanki *Yaşayan Ölülerin Gecesi*'nde bir figüran olarak uyanmamışım gibi oturma odasına doğru yürüyorum.

Belli ki Alanna ve Summer banyodan gelen yaşam seslerini duymuşlar çünkü ben dairemin açık mutfak ve oturma alanına girdiğimde ikisi de ayakta ve koridora bakıyorlar.

Alanna misafir odasına taşındı ve sesini kaç kez duyduğuma bakılırsa Summer da sık sık uğruyor. Ya da belki de rüya gördüm. Kim bilir.

"Nasıl hissediyorsun canım?" Alanna dünyanın en yoğun acıma partisini vermek yerine sanki hastaymışım gibi soruyor.

"İyiym." Bir elimi saçıma sokuyorum ve parmaklarım sıkışıyor.

"Berbat görünüyorsun," diyor Summer ben onları kurtarıırken.

"Sağ ol. Minnettarım."

Başını sallıyor ve artık benimkine hiç benzemeyen sarı dalgaları uçuşuyor. "Demek istediğim bu değildi. Cehennemden çıkmış gibi görünüyorsun. Hâlâ çok üzgünüm Indy. Keşke . . . Keşke her şeyi benim için düzelttiğin gibi bunu da senin için düzeltebilseydim."

Aklım hemen Summer'ı seks kölelerine satılmaktan kurtarmak için bir adamla evlendiğim zamanı hatırlıyor. *Hayır, hâlâ yeterince uzak değil.*

"Sorun yok. Ben iyiym. İyi olacağım." Ona ezik bir başparmak işareti yapıyorum.

Summer'ın kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Biri için çok fazla iyi-"

"Yeter, Summer. Indy, çay ister misin? Sandviç? Çorba? Her şeyden biraz yaptım. Günlerdir neredeyse hiç yemek yemedin ve buna ihtiyacın var."

Daireme döndüğümünden beri ilk kez karnım açlıktan gurulduyor. Sanırım bu iyiye işaret.

"Her ne yaptıysan güzeldir. Seçici değilimdir."

Alanna telaşla mutfığa giriyor ve benim için bir tabak hazırlamakla meşgul oluyor.

"Dışarıda oturmak ister misin? Hava çok güzel," diyor Summer.

Pencereden dışarı bakıyorum ve güneşin batmakta olduğunu fark ediyorum.

"Bugün günlerden ne?" "Cuma."

İki günün izini kaybettim. Düşündüğüm kadar kötü değil.

"İş nasıl gidiyor?" Düşman için çalışıyormuş gibi hissettiğini söylediğini hatırlayarak soruyorum.

Eğer o Juliette sürtüğü Summer'a kötü davranırsa, ona nerede inmesi gerektiğini söylerim. *Çünkü kız kardeşler böyle yapar.* Alanna haklıydı; bu dünyada Summer'ı kız kardeşimden başka bir şey yapacak hiçbir şey yok. *Aile kandan daha fazlasıdır.*

Forge da bunu biliyordu. Isaac vardı. Bastien onu öldürene kadar.

Kalbim yine sıkışıyor ama bu duyguyu kendimden uzaklaştırıyorum. Onun için acı çekmeyi reddediyorum, beni ikinci kez bir çöpmüşüm gibi dışarı attıktan sonra değil.

Summer'ın ifadesi donuklaşıyor, sanki benden bir şey saklıyormuş gibi.

"Bana anlatabilirsin. Söz veriyorum bir daha dağılmayacağım."

"Oldukça iyi."

Verdiği cevap kaşlarını kaldırmama neden oldu. "*Oldukça iyi*yi tanımla."

"Fena değil. Çoğunlukla koşup getir götür işleri yapıyorum ama çok şey öğrendim. Gerçekten harika bağlantılar kurdum." Omuzları çöktü. "Yine de onun için çalışmaya devam etmeyeceğim. İşten ayrılacağımı bildireceğim."

Ağlamaya hiç niyetim olmadığı için gururla başımı sallıyorum. "Hayır, yapma. Bırakmak için bir neden yok. Bu konuda endişeli değilim. Özgeçmişinize koymaya değer olduğundan emin olun."

"Ama-"

Summer itiraz etmeye çalıştığında sözünü kestim.

"Forge'la aramızda olanların patronunla hiçbir ilgisi yoktu."

"O zaman ne alakası var? Beni burada öldürüyorsun. Onu öldürmek için peşine mi düşmeliyim yoksa yaşamaya devam mı etmeli bilmem gerek."

Benim sert, sadık kız kardeşim.

"Her şey yoluna girdi. Hepsi bu kadar."

Summer şiş gözlerini süzüyor ve bana *saçmalık bu, sen de biliyorsun* bakışı atıyor.

"Ben duyguları yakaladım ama o yakalayamadı." Bunu Summer'ın anlayacağı bir şekilde söylüyorum. O her zaman *duyguları değil uçuşları yakalama* zihniyetine sahip olmuştur, en azından bir ayrılıktan sonra.

"Oh . . . kahretsin. Özür dilerim. Bu hiç hoş değil."

Ve hayal ettiğim kadar aşağılayıcı.

"Bunu kafamdan atmak ve hayatıma devam etmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Bu yüzden mi ..." Summer cümlesini bitirmek yerine dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Bu yüzden mi ne?" Ben soruyorum.

"Juliette seni çok soruyor. Ve sonra sen ve Bastien hakkında bir şeyler söyledin."

Uzanıp avucumu Summer'ın bileğine doluyorum. "Bastien'den uzak dur. Çok uzak dur. Beni duyuyor musun? Aslında, gidip bir şok tabancası almalısın ve onu bir daha görürsen, sana yaklaşmadan kışına şok vermelisin."

Şaşkın bakışları bileğini kavradığım yere düştü. "Vay be. Neden?"

"O iyi biri değil. Uyuşturucu işinin içinde, tahmin ettiğimden çok daha derinlerde. Ve çok tehlikeli. Onun yakınına bile gitme. *Asla*."

Summer başını sallıyor ve sanırım ilk denemede kız kardeşime bir uyarıda bulunabildim.

Anladığından emin olmak için ekliyorum: "O çocuklara Alanna'nın dairesini dağıtmalarını emreden kişi o."

Mutfaktan Alanna'nın nefesi kesildi. "O *yapmadı*."

"Bunu yaptı ve kim bilir başka neler yaptı. Hepimizin çok dikkatli olması gerekiyor. Gereksiz riskler almayın. Sağduyunuzu kullanın. İkinize de bir şey olmasını istemiyorum. Buna dayanmam."

Yemeğimizi bitirdikten sonra Summer bana bu gece onunla bir kulübe gitmek isteyip istemediğimi soruyor. "Birini unutmanın en iyi yolu başka birinin altına girmektir."

"Ben öyle düşünmüyorum." Ona sarılıyorum ve Alanna'ya "Burada kalmak zorunda değilsin. Ben iyi olacağım. Bir süre yaralarımı saracağım ve sonra tekrar yaşama katılacağım. Ama henüz değil."

Endişeli ifadelerle ikisi de beni inceliyor.

"Yakında normale döneceğim. Sadece . . . bana biraz yer açın."

İki hafta sonra, Summer kış uykusuna yatmamdan bıktı. Görünüşe göre, en son Netflix dizi alemimle meşgul olduğum için evden çıkamadığıma inanmıyor.

"Mobilyaya dönüşmeden önce buradan çıkmalısın. Ciddiyim Indy. Bu sen değilsin. Dışarıda bir şeyler yapmalısın. Yaşamalısın. Sevdğin şey bu."

Sevgi. Ne saçmalık.

Ama şu anda kız kardeşime bıkkın görüşlerimi kusacak değilim. "Bugün duş aldım. Benden daha ne istiyorsun?"

Summer'ın öfkesi kabardı. "Bu lanet daireden çıkmanı ve Alanna'yı ölümüne korkutmayı bırakmanı istiyorum! Bu sadece seni etkilemiyor, biliyorsun."

Ve işte suçluluk duygusu geliyor. "Lanet olsun. Özür dilerim. Bunu düşünmemiştim."

"Muhtemelen sadece kendin için üzüldüğün içindir." Benimle televizyonun arasındaki masaya oturdu. "Evliliğin bitmişse ne olmuş? Hayatın bitmedi. Dışarı çık ve hayatını yaşa. Telefonun dünyanın dört bir yanından gelen maç davetleriyle çınlayıp duruyor. İnsanlar Prag'dan ve nasıl bir canavar olduğundan bahsediyor. Eğer bunu şimdi değerlendirmezsen, bir daha böyle bir şans yakalayamayabilirsin."

"Bekle." Bir parmağımı kaldırdım. "Telefonuma nasıl girdin?"

"Doğum günümü şifre olarak kullandın. Zor olmadı."

Bu bana Forge'un telefonumu hacklediği zamanı hatırlattı ve şimdi bana verdiği nedenden dolayı olmadığını biliyorum. Kız kardeşimin kaçırıldığını zaten biliyordu.

Tüm Forge düşüncelerini içinde sakladığım demir kutunun kapağını kapattım. *Onu düşünmeyi bırak. Bitti artık. Seni çürük balık gibi dışarı attı. Şu ana odaklan.*

Prag Grand Prix'sinden kazandıklarım var ve zulama eklemek için Belevich'ten almam gereken 5 milyon dolarlık bir yan bahis var. Ve görünüşe göre,

Dünyanın her yerinden çalmam için davetler alıyorum.

Yaşlı Indy gözlerinde neşeyle onları tarardı, ama ben böyle bir heyecan hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Sanki içimde bir ölü var.

Bu kadar dramatik olmayı bırak. Summer'ın tarzı bu.

Ama daha önce hiç böyle aşık olmamıştım. *Slam. Kapağı. Kapağı.*

Aşağı.

Kız kardeşimin endişeli yüzüne bakıyorum. Bir gün ona annesinin babama öldüğüm yalanını söyleyen bir çocuk kaçıran olduğunu söylemem gerekecek ama bugün değil.

"Telefonum nerede?"

Kız kardeşim masadan zıplayarak kalkıyor ve büyük bir enerjiyle mutfığa koşuyor. Bir dakika sonra kucağıma bıraktı. Şifreyi giriyorum ve son birkaç haftadır gönderdiği tüm mesajları açtığını görüyorum. Oyunların çoğu çoktan gerçekleşmiş.

Belevich'in mesajına geliyorum.

İbiza'ya döndüm. Paran bende.

Parayı ISTİYORUM çünkü onu adil bir şekilde kazandım ve Prag'da benim için yaptıklarından dolayı ona teşekkür etmek istiyorum.

Keder beni batırmak için yükseldiğinde, onu kutuya kilitleyemem. Cenazelere gitmeliydim. Ölen adamların ailelerinden özür dilemeliydim. Benim hatam olduğunu söylemeliydim. Ama küçük bir korkak gibi dairemde saklanıyordum.

Bugün buna bir son vereceğim. Dünyadan saklanmaktan bıktım. Daha önce hayatımda beni tanımlayacak bir erkeğe hiç ihtiyacım olmamıştı, şimdi de yok.

Neredeyse kendi moral konuşmama inanacağım. En azından bu bir ilerleme. Belevich'e cevap veriyorum.

Adres?

CEVABI NEREDEYSE ANINDA GELİYOR.

Başımı kaldırıp kız kardeşime bakıyorum, sonunda bir amacım olduğunu hissediyorum.

"Gitmem gerek.

dışarı."

Summer'ın gülümsemesi parlaklığıyla dünyayı aydınlatabilirdi. "Güzel. Bu da Tam da duymak istediğim şey. Ayrıca, eminim ki güvenlik görevlileri

Son birkaç haftadır binanın dışında vardiyalı olarak çalışan bir kişi, manzara değişikliğinden hoşlanacaktır."

"Hâlâ mı? Gitmediler mi?"

Summer'ın sarı saçları bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Tanımadığım birkaç adamla vardiya değişimi dışında gitmediler."

İlk aklıma gelen Forge'u arayıp başka kimleri gönderdiğini sormak oluyor ama yapmayacağım. *Asla.*

Bunun yerine Alanna'yı arayıp yaşayanlar diyarına yeniden katılmaya hazır olduğumu söyledim ve üç gündür giymediğim kıyafetlerimi değiştirmek için odama döndüm.

Belevich'i bulma zamanı.

Süpermen'in nöbet tuttuğu binanın merdivenlerine vuruyorum.

Forge neden hâlâ beni izlettiriyor?

Bunu okumak istiyorum. Kendime Forge'un hâlâ umursadığını söyleyeceğim ama kendime böyle yalan söyleyemem. *Bunu suçluluk duygusu yüzünden yapıyor. Hepsi bu.* Acı kalbime sapsansa da, kendime hiçbir şey hissetmediğimi söylüyorum. *Kesinlikle hiçbir şey.* Uyuşuklukla baş etmek, ne kadar uğraşırsam uğraşayım hâlâ bastıramadığım duygularla baş etmekten çok daha kolay.

Ben yanından geçerken Süpermen doğruldu. "Bayan Baptiste. Bir yere mi gidiyorsunuz? Sizi bırakmamı ister misiniz?"

Neredeyse tüm hayatım boyunca sahip olduğum ismimin dudaklarından dökülmesi beni neredeyse koşarak binaya geri gönderiyor. Boşanma bu kadar çabuk sonuçlanabilir mi bilmiyorum ama belli ki Forge'un adamları evliliğimizin kesinlikle bittiğini biliyor.

"Evet ve hayır," diyorum ona. Kaldırıma doğru koşuyorum, taksi çağırmak için ana yola çıkmaya niyetliyim, çünkü burada bir araba sahibi olmak hiçbir zaman mantıklı olmadı.

O da peşimden geliyor. "Seni götürebiliriz. Bunun için buradayız."

"Hayır, teşekkür ederim. Bir taksi çağıracağım."

"Hanımefendi, lütfen sizi bırakmamıza izin verirsiniz-"

Duraksıyorum ve Clark Kent gözlüklerinin ardından ona bakmak için dönüyorum. "Emirlere uyduğunu biliyorum ama artık senin sorunun değilim. Evine git. Eminim yapacak daha iyi milyonlarca işin vardır."

Burada olmak ve kâbusumdan bir çıkış yolu olduğuna dair bana biraz umut vermek yerine, kendime ekliyorum.

"Ama yapamayız-"

El sallayıp yürümeye devam ediyorum.

Belki de olanlardan sonra güvenliği geri çevirmek aptalca ama güvenlik için onlara yaslanmayı reddediyorum. Kendi başımın çaresine bakmak zorundayım. Bu hep böyleydi ve hep böyle olacak.

Yine de siyah bir araba taksimi Belevich'in bana mesaj attığı adrese kadar takip ediyor. Villanın kapılı girişine geldiğimizde, ödemeyi yapıp arkadan atlıyorum.

Sağ tarafta bir tuş takımı var ve dahili telefon düğmesine basıyorum. Biri bana kimliğimi sormak yerine kapılar açılıyor.

Başlıyorum.

Telefonum başka bir mesajla çalışıyor ve ben duymazdan geliyorum.

Kargo gemisi *Fortuna*'nın makine dairesi cehennem gibi sıcak, ama ait olduğum yer orası. Yağ ve ter içindeyim, işi bu contayı değiştirmek olan mühendise kendimi biraz daha cezalandırabilmek için mola vermiştim.

Çok çalıştım, neredeyse hiç uyumadım. Sadece enerjimi devam ettirecek kadar yedim. Kulübeme gider gitmez balık gibi içiyor ve onu bir daha rüyamda görmemek için dua ediyordum.

Ama benim gibi bir adamın duaları pek sık kabul olmuyor, bu da her gece onu rüyamda görmeye lanetlendiğim anlamına geliyor. Kıyafetlerimde hala onun kokusunu alabiliyorum. Kafamın içinde hala sesini duyabiliyorum.

Onurlu olanı yaptım. Asil olanı. Ve asil olmak berbat bir şey.

Federov'dan bir kez daha haber aldım. Bratva bağlantıları Bastien ile iki gün sonrası için bir satın alma ayarlamış. *Fortuna*'ya indikten sonra daha fazla güvenlik görevlisi çağırdım ve Indy'ye 7/24 göz kulak olmalarını ama bana rapor vermemelerini emrettim.

Ama yine de ben istesem de istemesem de raporlar geliyordu.

İngiliz anahtarını indirdim ve yüzümü ve ellerimi silmek için pantolonumun cebinden yağlı bir bez aldım. Telefonum tekrar çalışıyor ve onu çıkarıyorum çünkü durmayacağına dair bir his var içimde.

Belevich'in yerinde. İçeri giremeyiz. Tabii kapıya çarpmamızı istemiyorsan.

LANET OLSUN. *Onun* kim olduğuna dair hiçbir soru işareti yok ve sadece lanet zamiri görmek bile içimi düğümlüyor. Hâlâ yüzünü görebiliyorum.

Bitti. O görüntüyü asla aklımdan çıkaramayacağım. Bunun için kendimi de asla affetmeyeceğim. Hiçbiri için.

Ne yapmamızı istiyorsun? İçeri girmeye mi çalışalım? İlk kez evinden çıkıyor.

Yaptığım şeyin boktan bir hatırlatıcısı. Tanıdığım o canlı, inanılmaz kadının haftalarca evine kapandığını hayal bile edemiyorum. *Onu incittim. Hayır, onu harap ettim.*

Bu kadar kötü durumda olması mümkün değil.

Kelimenin tamamını bile düşünemiyorum çünkü çok saçma. Indy beni bu şekilde önemsemedi. Nasıl umursasın ki? Yalan söyledim, manipüle ettim, zorladım ve genellikle ona zorbalık ettim.

Ama bu ona aşık olmamı engellemedi.

Kalan yağla ekranımı lekeleyen parmaklarımla mesaja bir yanıt yazıyorum.

Olduğun yerden izle. Herhangi bir sıkıntı belirtisi olursa, kapıdan geç.

FEDEROV'un bana söylediklerinden sonra -Belevich'in Indy'nin otelden çıkmasına yardım eden ve Goliath'a kurşun yarası için yardım sağlayan kişi olduğunu- Belevich'in ona zarar vermesinden endişelenmiyorum.

Evet, efendim. Yapacağım.

Beni haberdar et.

Isaac'in ölümünden sonraki aylarda kendimi denizde cezalandırdığım son seferden beri giymediğim tulumun cebine telefonumu geri sokuyorum ve kendimi tekrar işe veriyorum.

Belevich villasının cam kapısını açıyor, ben daha merdivenlere varmadan.

"Sen istemediğin için paramın bende kalacağını sanıyordum." "Ben öyle bir şey demedim."

Beni inceliyor ve çok fazla şey gördüğünü hissediyorum - keskinleşmiş yüz hatlarımı, bir daha asla şiş olmayacak gözlerimi ve çok fazla öğün kaçırdığım için bedenime biraz fazla bol gelen kıyafetlerimi.

"Bir hafta boyunca hiç uyumadan kumar oynamış gibi görünüyorsun."

"Hayır, sadece boşanma sürecinden geçiyorum."

Kaşları yukarı doğru kalktı. "Bunu duymayı beklemiyordum." Başını bir yana eğiyor. "Ne zaman oldu bu?"

"Prag'dan sonra. Önemli bir şey değil. Parayı alıp yolunuzdan çekileceğim."

İfadesi temkinli, beyaz sıvalı villaya doğru geri adım atıyor. "Bu Rus usulü değil. Gel, sana öğreteceğim. Eğer paranı istiyorsan, benimle içeceksin."

Sinirli bir iç çekiyorum ve onu içeri kadar takip ediyorum. Bu sefer beş milyonumu almadan gitmeye niyetim yok.

Belevich'in villası beyaz sıva duvarları ve kırmızı vurgularıyla geniş ve açık bir kat planına sahip. Beni karo zemin üzerinde ortadaki avluda bulunan havuza götürüyor. Rusça bir sipariş veriyor ve beyaz pantolonlu, beyaz bluzlu bir kadın aceleyle çıkıp gidiyor.

"Okyanus manzarasını tercih ederseniz-"

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "Böyle iyi. Paramdan başka bir şey görmeme gerek yok."

Süslü metal bir masadaki koltuğu işaret ediyor. "Peki, kim bitirdi? Sanırım sen."

Sandalyenin güneşten ısınmış kollarını kavriyorum ve kendimi sandalyeye bırakırken duraklıyorum. "Bırak yoksa giderim."

"Sırf bu konuda konuşmak istemediğin için beş milyon doları geride bırakacaksın. Hmmm . . . Sanırım tahminim yanlışmış. O bitirdi ve sen veda etmeye hazır değildin." Belevich karşımda oturuyor, baş ve işaret parmaklarıyla keçi sakalını düzeltiyor. "Neden böyle bir şey yaptığını merak ediyorum. Yine de Forge'un sağı solu belli olmaz."

Sandalyeden kalkıyorum, derdimi anlatıp gitmek üzereyim ama kadın elinde bir şişe votka ve iki kadehle geri dönerken beni el sallayarak indiriyor. *Şok edici değil.* Yine de Forge'la ilgili sorular sormaya devam edecekse geri çevirmeyeceğim. Belki acımı dindirmeye yardımcı olur.

"Bir içki ve ben gidiyorum."

"Birden fazla içsen iyi olur. Bok gibi görünüyorsun."

Yüzüme yapıştırdığım sahte bir gülümsemeyle ona dişlerimi gösteriyorum. "Bu konuyu zaten konuşmuştuk."

"Sadece dürüst oluyorum."

Bardaklara içki doldururken ona bakıyorum. "Çekici olmaya çalıştığın için endişelenme. İki numaralı eski koca arayışında değilim ve asla da olmayacağım."

"Ah . . . Acının üstesinden gelmek zordur."

"Kendine sakla."

Bana bir bardak uzatıyor ve bir sonraki söyleyeceği şeyi beklemek yerine, likörün yumuşak, soğuk tadının tadını çıkararak geri atıyorum.

"Senin eğitime ihtiyacın var. Kadeh kaldırmamı bile beklemedin."

Kadehimi ona doğru uzatıyorum. "Kan bağıyla Rus olabilirim ama kullanma kılavuzum yok."

Bana bir kadeh daha dolduruyor ve kendi kadehini kaldırıyor. "Babanın seni Rusya'ya gitmen için teşvik etmemesine şaşırdım. Ne pahasına olursa olsun korunmanı isterdi." Omuz silktiğimde Belevich tekrar başını eğiyor. "Boşanma olayından haberi yok, değil mi?"

"Ona söylemedim."

"Pek akıllıca değil," diyor ve ardından Rusça bir şeyler ekliyor ki bunu ona tekrarlamamın imkanı yok. Bunun yerine bardağımın kenarını onunkine vurup votkayı fondip yapıyorum.

"Baban korumasız olduğunu bilseydi, bu konuda söyleyecek çok şeyi olurdu. Forge'un sana göz kulak olmaları için adamlarını gönderebilmesi için ona söylememesine şaşırdım. Güvenlik bulmak için yardıma ihtiyacınız olursa, saygın bir ajans biliyorum. Prag'da olanlar göz önüne alındığında, güvenli olduğunu sanmıyorum-"

Elimi kaldırarak onu susturuyorum. "Güvenlik siyah bir sedanla dışarıda, kapılarınız tarafından engellenmiş durumda. İstesem de istemesem de Forge'dan bir bebek bakıcım var."

"O zaman neden ..." Belevich'in gözleri kısılır. "O zaman Forge'un ne düşündüğünü anlamıyorum."

"Sana verecek bir cevabım yok ve umurumda da değil." İkinci kısım yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Belevich sandalyesinde arkasına yaslanıyor, veterinerin ofisinde yaptığı gibi iki ayağı üzerinde dengede duruyor. "Yemin ederim ..."

"Ne?"

Dudaklarını büzüyor ve konuşmasını beklerken kendime bir kadeh daha doldurmayı düşünüyorum. "Forge'un sana karşı bir şeyler hissettiğine yemin edebilirim. Prag'da karısından boşanmak isteyen bir adam gibi davranmıyordu."

Dişlerimi her gıcırdatışımda çenemdeki ağrı daha da artıyor. Bu gidişle dişlerim kaldığı için şanslı olacağım. Bu konuşmadan kaçış yok. Ne yaparsam yapayım, Belevich bu işin peşini bırakmayacak ve ben de paramı istiyorum.

"Bilmiyorum. Senin tahminin de benimki kadar iyi. Eve döndüğümüzün ertesi günü beni gafil avladı."

Belevich başparmağını dudağına sürüyor. "İlginç..."

"Senin için belki." Şişeye uzanıyorum, ama parmaklarım bardağa değmeden onu masadan kapıyor.

"Zamanlamanın şüpheli olduğunu düşünmüyor musun? Sen tehlikedeydin, o tehlikedeydi, baban oradaydı ve sonra sen eve geldin ... ve bitti mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Belevich sandalyesini dört ayağının üzerine yerleştiriyor ve benimkini doldurmayı ihmal ederek kendine bir kadeh votka daha dolduruyor. *Göt herif.*

"Baban Forge'la konuştu mu?"

"Elbette konuştu."

"Ne söyledi?"

"Bilmiyorum. Orada değildim."

Belevich bardağı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. "Ne dediğini bilmek istemiyor musun?"

Başımı kaldırıp tepemde süzülen bulutlara, sonra da karşımdaki adama bakıyorum. "Öğrenmeli miyim?"

"Yerinde olsam sorardım. Belki b a b a n a, sana aşık olduktan sonra kocana seni boşaması için ne söylediğini sorarsın."

Parmaklarım boş kadehi sıkıca kavırıyor. "Öyle söyleme. Forge değildi-"

"Saçmalık. Onu Prag'da seninle birlikte izledim. O kayıtsız bir adam değildi. Gururlu bir adamdı. Neye sahip olduğunu bilen bir adamdı."

"Ve sonra ben bir hiçmişim gibi hepsini bir kenara attı," diye ekliyorum, sesim kısık bir törpüye dönüşüyor.

"Bu da bana hiç mantıklı gelmiyor." Bir elinin parmaklarını metal masanın kenarına vuruyor. "Senin yerinde olsaydım, babana ne yaptığını sorardım. Anahtar bu." Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Bugünlük ilişki tavsiyeleriyle işim bitti. Sana paranı getireyim."

On dakika sonra, Belevich'in evinin önündeki siyah sedanın açık camına doğru eğildim, sağ tarafımda ağır bir spor çantası vardı.

"Bir araca ihtiyacım var. Eve taksiyle dönmeyeceğim."

Süpermen ve Örümcek Adam yol boyunca havadan sudan konuşuyorlar ama ben düşüncelerimin içinde kaybolmuş durumdayım. *Forge gerçekten bana aşık mı oluyordu? Bu mümkün olabilir mi?*

Çünkü lanet olsun, eğer öyleyse, babam beni uzaklaştırması için ne söyledi?

Belevich haklıydı. Rus sevgili babamla küçük bir tartışma yapmamız gerekiyor, çünkü son birkaç haftayı yorganımın altında ya da kanepemde kıvrılmış bir şekilde ve giyinik olarak geçirmek tipik bir India Baptiste davranışı *değildi*. Bu kalbi kırık Indy davranışındı ve bu saçmalık *artık* sona erdi.

Görevim belli. Babamın ilişkimi torpilleyip torpillemediğini anlamak.

Ama ya Belevich yanılıyorsa? Öyle olabileceğine inanmak istemiyorum. Jericho'nun bana nasıl baktığını gördüm. Prag'da her şeyin ötesine geçmedi çünkü ben sadece bir araçtım. Bunda onun için bir şey yoktu. Her şey benimle ilgiliydi. *O* tamamen benimle ilgiliydi.

Bastien'den aldığı intikamın beni tehlikeye atmasına gelince? *Boş ver onu*. O orospu çocuğunun bunu da benden almasına izin vermeyeceğim.

Dikkat et, dünya. Geri döndüm.

Eve kadar gitmeden önce Belevich'e mesaj attım.

Federov'un numarası ne?

BABA YAZAMADIM. Doğru gelmedi. Muhtemelen gerçekten öyle hissettirmedeği içindir. Hikayesi kimsenin uyduramayacağı kadar çılgınca. Gerçek her zaman kurgudan daha gariptir. Ayrıca, Rus oligarkların kayıp bir kız hakkında uzun süredir kayıp olan prenses Anastasia gibi hikayeler uydurmaktan daha önemli işleri var.

Ne olursa olsun, bir babaya sahip olmak bir insan olarak kim olduğumu değiştirmiyor. Sokak zekasına sahip, kendine güvenen ve becerikli biri olduğumu nasıl unuttum? Ne zaman

hayatı yalan söylemeye mi karar verdim? Bu ben değilim. Diğer yarının yaşam tarzına alışmak ve yetim olmadığımı fark etmek için biraz zaman geçirmek beni değiştirmeyecek.

Kimse kız kardeşimi rehin tutmuyor ve artık korkmuyorum. Cevaplar istiyorum ve onları alacağım.

Binamın önüne park ediyoruz ve kapıyı açıp çantayı omuzluyorum.
"Bıraktığınız için teşekkürler çocuklar. Daha sonra ihtiyacım olacak."

İki adam da dönüp bana kişilik nakli geçirmişim gibi bakıyor. *Hayır*, az önce kim olduğumu hatırladım.

Süpermen arabadan atladı. "Size dairenize kadar eşlik edeceğim, Bayan Baptiste."

"Burası Indy ve buna gerek yok. Bebek bakıcılığı için bir bitiş tarihiniz var mı? Çünkü benim programım yoğunlaşmak üzere."

Birbirlerine bakıyorlar ve ben bacaklarımı deri koltuktan ayırırken aralarında sessiz bir konuşma geçiyor.

"Şu anda değil hanımefendi, Indy."

"Güzel," diyorum haftalardır ilk kez gerçek bir gülümsemeyle. "Bavullarınızı toplayın ve umarım ticari uçakla uçmanızın bir sakıncası yoktur. Henüz özel jet param yok."

Arka koltuktan inip yüksek adımlarla binama çıkarken bana bakıyorlar.

Güneş parlıyor, çantamda zor kazanılmış param var ve ikinci aşamaya hazırlanmaya hazırım - babamı bulmak ve Forge'la aralarında ne olduğuna dair bir açıklama almak.

Ve sonra yakında eski kocam olacak kişiye söyleyecek birkaç şeyim var. Kraken'in bu kadar kolay gitmesine izin vermeyeceğim.

Casino de Monte Carlo'n u n yükselen freskli tavanları, mermer sütunları ve altın ve krem rengi iç mekânı, bu kapılardan içeri son adımımı attığımda olduğu gibi hayranlık uyandırıcı ve saray gibi. Görkemli oyun katını tarıyorum ama beni dışarı atmak için yoluma çıkan güvenlik görevlileri yok. *Bonus.*

Omzumun üzerinden sıradan bir bakış, Süpermen ve Örümcek Adam'ın beni açıkça fark edilmeyecek kadar uzaktan takip ettiklerine dair beni rahatlatıyor. Yine de, böyle bir yerde özel güvenlik poker fişleri kadar yaygındır, bu yüzden fazla dikkat çekecek gibi değiller. Aksine, muhtemelen itibarımı arttıracaklar.

Jericho'ya burada olduğumu söylediler mi? İbiza'dan uçtuğumuzdan beri bu soru kafamı kurcalıyor. . . . ile birlikte. Bilseydi beni bulmak için buraya gelir miydi? Yine de buna cevap vermeye hazır olduğumdan emin değilim.

Her iki soruyu da elimden geldiğince aklımdan uzaklaştırıp bu geceye odaklanıyorum. Önce tarafsız bir yerde bir toplantı, sonra da bir saat içinde Summer'ın bana davet edildiğimi hatırlattığı yüksek bahisli bir oyun. Parmaklarım, aralarındaki kartların kayması için endişeliymiş gibi esniyor.

Adama oyna, oyuna değil. Ben hazırım.

Daha önce süitimde, anahtar deliği yakalı yeşim yeşili bir elbise ve Alexander McQueen burnu açık ayakkabılarımı giydim, saçlarımı büyük plaj dalgaları şeklinde kıvırdım ve acımasız bir el ile makyajımı yaptım. Eğer göz farı bir savaş silahı olsaydı, zaferi garantilemiş olurdu. Son olarak, büyük silahlarımı çıkardım - taşırken muşta takıyormuşsunuz gibi görünen Alexander McQueen kafatası çantamı.

Kumarhanede yürürken, sonunda kendimi eski ben gibi hissettim. Aslında eski halimden *daha iyi*, çünkü beni saran farklı bir özgüven var. Eskiden sahip olduğum kırılğan özgüven değil bu. Bu daha derin, daha doğuştan gelen bir şey. *Bir amacım var ve bu amaç basit bir poker oyununu kazanmaktan çok daha derinlere iniyor.*

Bara giderken, biri iki kez bakarken omzunun üzerinden sallanan kumral saçları yakalıyorum.

"Hayır. İmkânsız. *O burada değil.*"

Kibirli İngiliz aksanı beni adımlarımın ortasında durduruyor. İçgüdülerim yürümeye devam etmemi söylüyor ama bu sesi görmezden gelemem. Yavaşça Poppy de Vere'e dönüyorum. . . ve Juliette Preston Priest'e.

Gerçekten mi? Tavandaki şahesere doğru bir bakış gönderip yukarıdaki adama Jericho'nun eski metresini neden bu işin dışında bırakmadığını soruyorum. Yanıt alamıyorum.

Poppy'nin mükemmel uygulanmış çıplak dudağı kıvrılırken kahverengi bakışları saçlarımdan topuklarıma doğru kayıyor. Süpermen ve Örümcek Adam saygılı bir mesafeye çekilirken yeni keşfettiğim özgüvenimi daha da sıkı kavıyorum.

"Poppy. Juliette." İsimlerini kibarca söyledim. "Ne ilginç bir tesadüf. Ben de sizi burada görmeyi beklemiyordum. Özellikle de birlikte." Başka bir şey söyleyemeden dilimi ısııyorum, Summer'ın işini kurtarmaktan başka bir sebep yoksa tabii.

"Burada ne yapıyorsun?" Juliette kibirli bir ses tonuyla soruyor. "Bir sonraki zengin eski kocanı bulmaya mı çalışıyorsun? İkinci seferde bunu yapmanın çok daha zor olduğunu duydum."

"Affedersiniz?" Başımı dik tutarak soruyorum. Bu iki kadın önemsiz ama yine de haberleri duydukları belli ve taze yaralarıdeşmekten çekinmiyorlar.

"Jericho'nun asla durulmayacağını söylemiştim. Boşanma davası açtığını duymak hiç de şaşırtıcı değildi."

Gülümsememi sabit tutmaya çalışsam da onun darbesi soğukkanlılığımı bozmakla tehdit ediyor. Küçük bir parçam, imzaladığım belgeleri gerçekten sunmayacağına dair umut besliyordu ama bunu onlara asla itiraf etmeyeceğim.

"Her şeyi biliyorsun, değil mi Juliette? Görünüşe göre bir erkeği nasıl elde tutacağın dışında."

Yüz hatları şahinleşti. "Yerinde olsam kendimi fazla beğenmezdim. Senin yerini alması uzun sürmez. Tekme atmak için gecekonduya gittikten sonra asla öyle olmaz."

Dişlerim birbirine çarpıyor ve sadece en iyi poker suratım dişlerimi ona göstermemi engelleyebiliyor.

Poppy beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. "Yine kardeşimin peşine düşmediğine şaşırdım."

Bakışlarım yüzünün keskin hatlarına yöneliyor. "Son zamanlarda kardeşini gördün mü? Yoksa insan kaçırmakla ve uyuşturucu satmakla mı meşgul?"

Poppy öne fırlamadan önce yüzünün rengi soluyor. "*Bu ne cüret!*"

Süpermen ve Örümcek Adam'ın bize doğru geldiğini hissediyorum ama elimi omzumun üzerinden kaldırıyorum.

"Cüret ediyorum çünkü gerçek bu. Eğer onu tekrar görmek istiyorsan, muhtemelen onu yakında bulmalısın. Daha uzun süre nefes alacağından şüpheliyim."

Poppy'nin yüzü öfkeyle buruştuğunda o kadar da zarif görünmüyor. "Yalan söylüyorsun. Kardeşim *asla* böyle bir şey yapmaz."

"Ona birkaç soru sormak isteyebilirsin, Poppy." Telefonumun saatine bakmak için el çantamı açıyorum. "Ve şimdi toplantıma geç kaldım. İzninizle."

"Hiçbir şey bilmiyorsun, seni küçük-"

Arkamdan Rus aksanlı sert bir ses geliyor. "Cümlelerinizi bitirmek istediğinizden çok şüpheliyim, hanımefendi."

Ah. Ben onu bulmadan önce babam beni bulmuştu.

Dönüp ona bakıyorum, bu kez şık bir smokin, kolalı beyaz gömlek ve elmas küpeler giymiş. "İyi akşamlar. Geç kaldığım için özür dilerim."

Juliette Preston Priest ağzı açık bir şekilde benimle babamın arasına bakıyor. *Onun kim olduğunu biliyor mu?* Ya da belki de babamla sorunlarım olduğunu düşünüyor, ki şüphesiz var, ama bu şekilde değil.

"Sorun değil. Bize izin verirsiniz, hanımlar." *Bayanlar* kelimesine yaptığı vurgu, onların öyle bir şey olmadığını düşündüğünü gösteriyor ki bunu sonsuz derecede eğlenceli buluyorum. "Kızım ve benim konuşacak çok şeyimiz var."

Juliette'in ağzı bir anda kapanıyor ve Poppy ne olup bittiğinden emin olamayarak ona bakıyor. Onlara göz kırpıyorum ve arkamdan görünmez hançerler fırlatırlarken çalım ile uzaklaşmak için dönüyorum.

"Bayan Baptiste," diyor Superman, yanıma yaklaşarak. "Sorun yok. Biz barda olacağız. Ben tamamen güvendedeyim."

"Evet, hanımefendi. Yine de yakın olacağız."

Babam bir kolunu uzattı. "Önden buyurun."

Bara doğru ilerliyorum, zaten kalabalık olan barbut masalarının ve insanlar nefeslerini tutmuş topun nereye düşeceğini beklerken tıkırdayan rulet çarkının yanından geçiyorum. Antika ahşap barın önünde durduğumuzda, babam barmene işaret ediyor ve servis hemen ve etkili bir şekilde yapılıyor.

"İki Kauffman," diye emretti.

"Bana da limonlu soda," diyorum, çünkü bu gece votka içmeyeceğim.

Çelik grisi kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Ah, çalarken içki içmiyorsun. Bu Kraliçe Midas'ın sırlarından biri olmalı."

"Pek de sır sayılmaz."

Birkaç dakika sonra barmen önümüze üç içki koydu.

Federov iri bir pençesini içkilerden birinin narin kristaline doluyor ve kaldırıyor. "Bu geceki zaferinize."

"Buna içerim." Bardağımı kaldırıyorum ve kenarını onunkine değdiriyorum.

Ben köpüklü suyu yudumlarken babam votkayı geri uzatıyor. Boş bardağını antika ahşap bara indirdiğinde, mavi gözleri görünüşümün her yönünü katalogluyor gibi görünüyor. Bana annemin tıpatıp aynısı olduğumu söylemiş ve resmini göstererek bunu doğrulamıştı; acaba şimdi onu mu düşünüyor diye merak ediyorum. Ama düşünüyorsa bile bundan bahsetmiyor.

Geldiğimiz yöne doğru bir bakış atarak soruyor: "Bana yerdeki şeyin ne olduğunu söylemek ister misin? Küstah olan kelleni istiyor gibiydi, diğeri de pek dostça görünmüyordu."

"Önemli bir şey değildi. Onlar önemsiz."

Çenesini kaldırıyor. "Sana kıyasla, katılıyorum. Ama yine de farkında olunması gereken tehditler varsa bilmek isterim."

Omzumun üzerinden Örümcek Adam ve Süpermen'i gösteriyorum.

"Gördüğünüz gibi, tehditlere karşı hâlâ korumam var."

"Fark ettim. Ama o zaman bile, asla çok dikkatli olamazsın. Seni daha yeni buldum Illyana. Seni şimdi kaybetmeyeceğim."

"Indy. Benim adım Indy."

Dudakları sanki bana karşı çıkmak istiyormuş gibi birbirine yapışıyor ama y a p m ı y o r . "Indy. Bana karşı sabırlı olmalısın."

Havadan sudan konuşmayı bir kenara bırakıp, onu neden aradığıma ve benimle buluşmasını istediğime geliyor. "Kocama ne dedin?"

"Ne demek istiyorsun?" Ses tonu meraklı ama neyi kastettiğimi bilmek zorunda.

"Eve gelene kadar her şey yolundaydı, sonra birdenbire bozuldu. Eğer ona bir şey söylediyse, bana ne olduğunu söylemeni istiyorum. Çünkü Prag'dan sonra boşanma dilekçesini masanın üzerinden kaydırarak bana vermesine imkan yok. Bir şeyler oldu ve ben ne olduğunu bilmek istiyorum."

Gözlerini kısıyor. "Neden bir şey söyleyen ben olmalıyım? Forge kendi başına bir adam. Kimsenin emirlerine boyun eğmez. Benimkine bile."

"Gerçeğin içine o kadar çok saçmalık karıştırıyorsun ki kokusunu buradan alabiliyorum. Forge bana aşık oluyordu. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Ama *bir şey* söyledin ve ne olduğunu bilmek istiyorum." Gazozumu yudumluyorum ve başparmağımla altındaki peçeteye vuruyorum.

Soruma cevap vermek yerine, ikinci votka shot'ını hayat boyu süren bir pratiğin rahatlığıyla geri atıyor. "Seni reddettikten sonra o adamı gerçekten geri istiyor musun?"

"Bu benim kararım ve bu kararı verebilmem için ne tür bir işgüzarlıkla karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor."

Dudaklarından derin kahkahalar dökülürken fıçı şeklindeki göğsü inip kalkıyor. Sonunda sakinleştiğinde, gözlerindeki yaşları silmek için bir kokteyl peçetesi kullanıyor. Taburemden kayıyorum, bakışlarım onu delip geçiyor, çünkü hiç eğlenmiyorum.

"Sen benim kızımsın. Buna hiç şüphe yok." Yüzündeki neşe kayboluyor. "Ama Forge'la aramızda her ne konuşulduysa sadece benimle Forge arasındadır. Erkekler arasındaki bir konuşma paylaşılacak bir şey değildir."

Sert bir nefes alıp üstümüzdeki kristal avizeye bakıyorum ve beni bu ataerkil saçmalıktan kurtaracak bir sabır ya da ilahi bir rehberlik arıyorum.

"O zaman seninle bir anlaşma yapmama ne dersin?"

Başını Ruslara özgü olduğuna inandığım bir hareketle yana eğiyor. "Ne tür bir anlaşma?"

Debriyajımı açıp saati kontrol ediyorum. "İpleri elinde tutmakta ne kadar iyisin?"

"Mükemmel," diye yanıtlıyor babam ve bakışlarında bir şey parıltıyor.

"O zaman bu gece ilk baba-kız poker oyunumuz var. Seni yendiğimde, *erkekler arasında yaptığın konuşmada* tam olarak ne söylendiğini bana anlatacaksın ve hiçbir şeyi atlamayacaksın."

İri eli omzumu kavlıyor. "Beni çok gururlandırıyorsun, Il-Indy. Onur duyarım. Ama beni yenemeyeceksin. Yeteneklerinizin bu kadar doğal bir şekilde nereden geldiğini düşünüyorsunuz?"

Altı el sonra, akıllıca oynuyorum ve babam da dahil olmak üzere masadaki herkesi analiz ediyorum. Bunlardan ikisi akıldan çok parası olan amatörler, biri Prag'da yok ettiğim bir oyuncu ve sonuncusu da La Reina'da Forge'a karşı oynadığım oyunun şeyhi Ahmed Al Jabal.

Efsanevi Casino de Monte Carlo'da oynamak yetişkin hayatımın büyük bir bölümünde hayalini kurduğum bir şeydi, ancak bu hayallerimde burada *babama* karşı oynayacağımı hiç düşünmemiştim.

Ama işte buradayım ve o da burada.

Söylediğini anlamam dört elimi daha aldı. Çok iyiydi, ama purosunu onun çöküşüydü. Blöf yaparken, parmaklarının arasında ileri geri yuvarlıyor ama sadece iki kez.

İki deste fiş atıyorum. "Görüyorum."

Federov'un mavi gözleri benimkilerle kesişiyor ve hakkını vermeliyim, en ufak bir şüphe belirtisi ya da titreşimi yok.

Söyledikleri konusunda yanılıyor muyum? Hayır. Hiç sanmıyorum.

Kartlarımızı çeviriyoruz ve olması gereken ifadenin tam tersi olmasına rağmen sırtıyor. *Çünkü onu yendim.*

"İyi oynadın," diyor fıçı şeklindeki göğsü sessiz kahkahalarla zıplarken. "Ama gece daha yeni başlıyor."

Sonunda turistler oyundan çekiliyor ve ben, şeyh ve babam kalıyoruz. Şeyh kendini tutuyor ama sadece tek el kazanıyor. Er ya da geç, daha önce yaptığı gibi pas geçecek ve çekilecek. İşte o zaman işler ciddileşecek.

Babam bir pot kazandıktan ve bir garson içkilerimizi tazeledikten sonra, krupiye yerini yeni birine bırakmak üzere ayağa kalkıyor.

Şeyh, "Belki de şansım yeni kartlarla artar," diyor ama sonra benden masanın karşısında oturan babama bakıyor. "Belki de düzelmez. Sanki burada bir şeyleri kaçıyorum. Bayan Baptiste, bu gece çok sert oynuyorsunuz."

Elimde çok şey var.

"Normalden fazla değil." Yalan dilimden kolayca kayıyor.

"Kızımın daha önce de oynadın, değil mi Ahmed?"

Babamın petrol milyarderini ismen tanıması beni şaşırtmamalı ama yine de şaşırtıyor. Ve babamın Al Jabal'la olan ailevi ilişkimize dair bombayı rahatça patlatması da onu aynı şekilde etkiliyor.

"Kızınız mı?" Al Jabal'ın koyu kahverengi gözleri yüzümden babamınkilere kaydı. "Hiçbir fikrim yoktu."

Benim de haberim yoktu demek dilimin ucuna geliyor ama susuyorum. Babam bu konuyu açtı ve bu nedenle sonuçlarıyla o ilgilenebilir.

"Evet, gerçekten. *Onun cazibesini takdir* ederken lütfen bunu hatırlayın."

Adamın bana baktığını fark etmedim bile. Muhtemelen... *Jericho Forge yüzünden diğer erkeklere karşı körüm.* Bu hatırlatma kararlılığımı daha da artırıyor.

Kazanmak için bir sebep daha. Onu özliyorum, lanet olsun.

Bu düşünceyle sodamı kaldırıp şeyhe bir işaret yapıyorum. "Oyuna devam etmek ister misiniz efendim? Babamla aramızda bir bahis var ve sizi uyarmam gerek, işler çirkinleşecek."

Meydan okuyorum ve babamın sırtışı genişliyor.

Aramızda bir kez daha bakıştıktan sonra, Al Jabal masadan kalkıyor. "Tüm risklerin farkında olmadığım oyunlar oynamaktan hoşlanmıyorum. Sizi kartlarınızla baş başa bırakayım. İyi şanslar, Bayan Baptiste. Bay Federov."

Ayağa kalktı ve güvenliği kalan fişlerini toplamak için öne atıldığında, bu bana Prag'da Bates'in benimkileri topladığı zamanı hatırlattı ve sonra Jericho'ya doğru koştum, beni alıp havada sallamasına hazırdım.

Öldürüyorsun, Ace. Sesi etrafımı sarıyor, sanki tam burada duruyormuş gibi.

Kafamı çevirip kalabalığın içindeki yüzlere bakıyorum ama onunki onlardan biri değil.

Onu geri almak için hâlâ bir şansım var. Babamın beni yenmesine imkan yok.

Babamın purosunu masanın kenarından alması birkaç el daha sürüyor ve parmaklarının arasında yuvarlarken büyük bahis oynuyor. Beni kışkırtıyor. Benimle alay ediyor. Meydan okuyor.

"Yükselt," diyorum, yeşil çuhanın ortasına bir deste daha koyarak masadaki tüm çiplerini atmasını istiyorum.

"Sen acımasız bir oyuncusun Indy," diyor babam çağırırken.

Yanılıyor muyum? Yanlış mı değerlendirdim? Blöf yaptığımı mı düşünüyor?

Kartlarımızı çeviriyoruz ve babam kahkahalarla gülerek başını arkaya atıyor.

Onu yendim. Sağlam bir şekilde.

Elini masanın kenarına vurarak başını sallıyor. "Eğer birine kaybetmek zorunda kalsaydım, kızım, senin olmanı tercih ederdim."

Seyirciler alkışlarken zafer kan dolaşıma karışıyor, ama Prag'daki zaferler kadar tatlı değil, çünkü Jericho kollarını açmış beni beklemiyor.

Ama yakında olacak, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa. Almaya geldiğim bilgiyi alma vakti geldi.

Krupiyeye bahşiş olarak yüksek değerli bir fiş atıyorum, ayağa kalkıyorum ve elimi babama uzatıyorum. "Oyun için teşekkür ederim, efendim."

Elimi iki büyük elinin arasında sıkıyor. "Benim için zevkti." "Konuşacak bir yer bulalım. Bana anlatacak çok şeyin var."

Babamı, ortamdaki tek gürültünün havalandırma sisteminin vızıltısı olduğu ahşap ve cam duvarlı bir sigara odasına kadar takip ediyorum. Federov ve ben kiraz rengi deri koltuklara yerleşirken Süpermen ve Örümcek Adam dışarıda bekliyor.

"Blöf yaptığımı nereden anladın?" diye soruyor purosunu düzelterek yakarken.

Elindeki Cohiba'yı gösteriyorum. "Blöf yaparken puronu parmaklarının arasında yuvarlarsın."

Gürleyen kahkahalar duvarlarda yankılanıyor ve bir elini dizine vuruyor. "Kötü alışkanlıklarına teslim olmamam gerektiğini bilmeliydim. Bundan uzun süre iyi bir şey çıkmaz."

Sandalyelerimizin kolları arasındaki masaya koyduğum sodamın buğusu bardağın kenarlarından aşağı yuvarlanıyor. "Bana Forge'a ne söylediğini anlat," diyorum söze girmeden.

Federov koltuğunda geriye yaslanıyor ve bir bileğini bir dizinin üzerine çaprazlıyor. "Sabırlı bir kadın değilsin."

"Bunun kalıtsal bir özellik olduğuna dair bir his var içimde."

"Haklı olabilirsin." Bir kibrit çakıyor ve puroyu yakmak için üflüyor. Ucunda bir kor yandığında, kibriti üfleyerek söndürüyor ve kül tablasına atıyor. "Ama ne söylendiğini neden bu kadar çok bilmek istiyorsun? Forge seni ele verdi. Neden onun peşinden gitmek istiyorsun?"

Forge seni e l e verdi. Kullandığı ifade Forge'un söyledikleriyle aynı değil. ama hala acıyor.

"Ben kazandım ve bir anlaşma yaptık. Bundan daha fazlasını anlamana gerek yok."

Bir duman bulutu çıkarıyor ve hava temizleyicileri dumanı yüzümün etrafında dalgalanmak yerine tavana doğru emiyor.

"Onu seviyor musun?"

Bu soru beni çok etkiliyor. Muhtemelen olması gerekenden daha sert çünkü bu adam bir yabancı, ama öyle olmamalı. DNA'mın yarısını onunla paylaşıyorum. Yine de ruhumu ona açmaya hazır olduğumdan emin değilim.

"Fark eder mi?"

Bakışlarımla buluşmadan önce sigarasının kenarını kristal kül tablasına vuruyor. "Evet. Sanırım önemli."

"Annemi sevdin mi?" Dengesi bozulan tek kişi olmak istemediğim için karşılık veriyorum.

"Kesinlikle."

"O zaman neden bir metresin vardı?" Nina'nın intikam için beni çocukken kaçırdığını öğrendiğimden beri bu soru beni deli ediyor.

Babamın çenesi düşüyor ve yerdeki Aubusson halısına odaklanıyor. "Sonsuz pişmanlığıma rağmen, ben hatasız bir adam değilim. Bu bekleniyordu. Teşvik edilirdi. Neredeyse bir statü sembolü gibi."

Dudaklarım tiksintiyle kıvrılıyor. "Beni aldatmanın moda olduğu kültürlerden kurtar."

"Açıklaması zor, Illyana-Indy."

Doğum ismimi duyunca aklıma başka bir soru geliyor. "Başka bir kızı olduğunu biliyor muydun? Metresinin mi?"

"Hayır. Onu bulduğumuzda hiçbir bilgi vermedi. Sadece öldüğünü söyledi. Tekrar tekrar."

Nina'nın hayatta olduğumu kabul etmemesi hiç mantıklı değil. "Gerçeği söyleyerek hayatını kurtarabilecekken neden yalan söylesin ki? Eğer Onu tanısaydınız, kendi kışını kurtarmak için herkesi satacağını bilirdiniz." Ses tonuma acılık karışıyor ve babamın ifadesi sanki görmek istemediğim bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi sertleşiyor.

"Nina her halükarda öleceğini biliyordu. Yaptığı şey affedilemezdi. Hikayesini sonuna kadar sürdürdü çünkü ölürken bile bana inat olsun istiyordu."

"Metres konusunda berbat bir zevkin var, bilgin olsun." Açıklamasına inandım. Annem olduğunu düşündüğüm kadından daha bencil bir insan tanımamıştım. Öyle olmadığını öğrenmek içimi rahatlattı. Yine de Summer'a söylemenin bir yolunu bulmalıyım. Yıkılacak.

"Sana karşı kaba mıydı? Seni incitti mi?" diye soruyor ve tereddütlü ses tonu bana cevabı gerçekten önemsediyini ve kötü bir cevap olmaması için dua ettiğini söylüyor.

"Nina kayıtsızdı. Beni dövmedi ya da tokatlamadı. Sadece . . . beni çok çabuk büyümeye zorladı. Yemek yemek istiyorsam, bunu hak etmem gerekiyordu. Ve sonra Summer geldiğinde, hayatta bir amacım oldu - ne pahasına olursa olsun Summer'ı korumak. Kız kardeşim için yapamayacağım hiçbir şey yok."

Federov'un mavi bakışları yüzümü tarıyor ve duyduğu pişmanlığı ancak hayal edebiliyorum. Böyle pişmanlıklar yaşamak istemiyorum. Günün her anında içini kemiren bu pişmanlıklar olmadan nasıl hayatta kalabildiğini bilmiyorum. Belki de öyledir.

"Sen güçlü bir kadınsın. Forge'un sana aşık olmaya neden karşı koyamadığını anlayabiliyorum."

Forge'un bana aşık olduğunu söyleyen ikinci erkek ve bu sefer daha da etkili. Umutsuzca bunun gerçek olmasını istiyorum.

"Nasıl ..." Konuşmaya çalışırken sesim titriyor ve onu sabitlemek için boğazımı temizliyorum. "Bana aşık olduğunu nereden biliyorsun?"

Babamın eli votkasını kaldırıyor. "Forge bunu inkâr etmedi. Sonra da gitmene izin verdi."

"Ama *neden*? Neden gitmeme izin versin ki? Hiç mantıklı değil. İspanya'ya döndüğümüzde iyiydik ama ertesi gün sanki başka bir adamla konuşuyor gibiydim. Forge, Jericho değil."

Babamın çenesi ses tonumdaki sertlikten dolayı kayıyor. "Forge iyi bir adam değildi, India. Seninle benim yüzümden evlendi. Sırf anlaşmamızda koz elde etmek için. Sonra de Vere ile olan kan davası yüzünden seni daha fazla tehlikeye attı. Bu tehlike ona geldiğinde seni savunmasız bıraktı. Prag'dan ayrıldığınızın ertesi sabahı, ona biraz onuru varsa sizi bırakacağını söyledim."

Onur mu? Jericho *onur* yüzünden mi kalbimi parçaladı? Konuşmanın zamanlaması uyuyor. *Babam araya girene kadar* her şey harikaydı. Nabzım boğazımda atıyor. Erkekleri asla anlayamayacağım. *Asla*.

"Gitmeme izin vererek, doğru olanı yaparak onurlu davrandığını düşünüyorsun. Ve bu beni sevdiğine inanmanı mı sağlıyor?"

Babam sağ omzunun üzerinden bir duman bulutu üflüyor. "Bunun bir önemi var mı? Olan oldu."

Parmaklarım kulüp koltuğumun deri kollarına gömülüyor. "Önemi var çünkü benim söz hakkım yoktu. Onurlu olduğunu düşünsen de düşünmesen de onu isteyebileceğimi hiç düşündün mü? Ona aşık olabileceğim hiç aklına geldi mi?"

Babamın yüzüne bir gölge düştü. "Seni üzgün görmek istemiyorum. Amacım bu değildi. Ama hala anlamadığın şeyler var."

"Ne?"

Konuşmadan önce purosundan bir nefes çekti. "Forge'a, Karas ve Riscoff'la yaptığı anlaşmayı imzalamayı kabul etmemin tek yolunun senden sonsuza dek vazgeçmek olduğunu söyledim."

Tüm vücudum gerildi. "Ne zaman? Ne söyledi?" "Sana söyleyemem. Yapmayacağıma dair ona yemin ettim."

Rapor geldi ve haftalardır ilk kez sırttım.

Indy, Monte Carlo'da babasını pokerde yenmiş.

TABİİ Kİ YENDİ. Çünkü o benim kızım. Gülümsemem geldiği gibi hızla yok oluyor.
Ama o değil. Artık değil.

Köprüden uzaklaşıp Atlantik'i altı-sekiz metrelik dalgalara sürükleyen rüzgâra doğru yürüyorum. Mesaj atıyorum.

FORGE: *Onu güvende tut. Eğer ona bir şey olursa, kellen g i d e r .
Evet, efendim. Anlaşıldı. Şimdi eskisinden daha işbirlikçi.
Yakın duracağız.
İyi olur. O şimdi nerede? Babasından
ayrılıyor. Hallediyoruz.*

Telefonumun ekranına bakıyorum, keşke orada durup onu izleyen ben olsaydım.
Ona yakın olmayı.

Sikeyim. Ben zavallı bir bok parçasıyım. Ondan vazgeçtim. Onu k o v d u m .
Lanet olası kalbini kırdım. Cennete bir kez daha bakmayı hak etmiyorum.

Telefonu cebime sıkıştırdım ve sintineyi temizleyen kişinin yerine geçmek
i ç i n makine dairesine geri döndüm.

Kefaretim. Ama asla yeterli olmayacak.

Monte Carlo'da babamdan ayrılırken, beni kendisiyle birlikte Rusya'ya dönmeye ve Forge'u unutmaya ikna etmeye çalıştı. Ben reddettim.

Yüzündeki inatçı ifadeyi hâlâ hatırlıyorum: "*Geleceksin. Çok geç olmadan bir şeyler öğrenmelisin.*"

Bana neden çok geç olacağını söylemedi, ben de düşüneneğime dair bir söz vererek yanından ayrıldım.

Bu hiç hoşuna gitmedi.

Ertesi sabah Monte Carlo'dan ayrıldım, eve dönmek için sabırsızlanıyordum çünkü Monako'da öğrenecek başka bir şey yoktu. Yere indikten birkaç saat sonra planımın ikinci aşamasını oluşturmaya başlamıştım bile. Kapım çalındı ve donakaldım.

"Bayan Baptiste, kız kardeşiniz sizi görmek istiyor," diyor Superman bütün gün durmaya kararlı olduğu kapıdan.

Espressomu tezgâhın üzerine koyduktan sonra, kilitlerimi açmak için odayı geçiyorum.

Monte Carlo'daki uykusuz gecemde Jericho'nun düşüncelerinden uzaklaşmak için Summer'a annesi ve babamdan bahsetmek için seçenek üstüne seçenek gözden geçirdim. Bunu ondan daha fazla saklayamam ama yine de kalbini kırmadan nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Kapıyı açar açmaz kırmızı çerçeveli gözleri yüzümde geziniyor. Süpermen'e bakıyorum, ama *onun nesi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok* dercesine omuz silkiyor.

"Ona ne dedin, Indy? Cidden mi? Sadece bir şeyi almama izin veremez misin?" Summer düşen bir damla gözyaşını siliyor ve rimelini yanağına bulaştırıyor.

"Sen neden bahsediyorsun? Sen iyi misin? Ne oldu?"

Onu içeri çekerken korumacı içgüdülerim ön plana çıkıyor ama Summer suçlayıcı bir bakışla kolunu elimden kurtarıyor.

"Bilmiyormuş gibi davranma."

"Neyi bilmiyormuşum? Söyle bana. Lütfen." Ses tonumda endişe hakim ve ona ulaşır sorun her neyse çözememekten nefret ediyorum. Oturma odasına doğru yürürken kapıyı arkasından kapatıyorum.

"Bu sabah işe gittiğimde kıcıma tekme yedim. Juliette dün şehir dışındaydı ama bu sabah geldi ve beni kovdu ve korkunç bir olay çıkardı. Bana kız kardeşim gibi fahişe dedi."

Ah, şu kaltak.

Üzerime soğuk bir sakinlik çöktü. "Çok üzgünüm Summer."

"Olmalısın! Artık moda endüstrisinde asla bir kariyerim olmayacak çünkü beni gezegendeki her markada kara listeye alacağını söyledi." Summer hıçkırıklara boğuldu.

Ona doğru koştum ve kollarımı titreyen omuzlarına doladım, benim rahatlığımı isteyip istemediğini umursamadan. "Çok özür dilerim. Onu Monte Carlo'da gördüm. Konuştuk. Hiç düşünmedim bile."

"Benim hakkımda mı?" Benden uzaklaştı. "Tabii ki söylemedin. Çünkü benim ne önemim var ki?"

Kız kardeşimin çaresizliği beni öldürüyor. "Çok üzgünüm. Sen her zaman önemlisin. Bunu biliyorsun. Öyle olmasaydı, hayatımı kurtarmak için bir yabancıyla evlenmezdim."

"Benim içinmiş gibi davranma! Onu zaten istiyordun!"

Öfkesi beni daha da sert vuruyor ama bu beni kendime şu soruyu sormaya zorluyor. *O zaman ne olursa olsun onu istemiş miydim?*

Forge teklifini sorgusuz sualsiz bir iyilik şeklinde sunduğunda biraz dehşete düşmüş ama yine de ilgimi çekmişti. Başka şartlar altında olsa, ona teklifini kıcına sokmasını söylerdim. Onunla Summer için evlendim ama *onunla evli kalmak* istememin nedeni bu değildi.

Ama onurlu olmak için gitmeme izin verdi. Çünkü seçim yapmama izin vermedi. Beni zorladı. Ve sonra gitmeme izin verdi, bana aşık olmuş olsa bile.

Belki doğru şekilde başlamadık ama artık bunun benim için bir önemi yok. Önemli olan tek şey *şimdi* ne olacağı.

"Gördün mü, haklıyım," diyor kız kardeşim ben cevap vermeyince. Yaşadığım aydınlanmanın tamamen farkında değil.

"Özür dilerim Summer. Gerçekten. Tamamen. Bunu düzeltmek için ne yapabilirim?"

"Yapamazsın." Çenesini kaldırdı, hıçkırıklarını tutarken dudakları titriyordu. "Ama Forge yapabilir. Juliette onu dinlerdi, eğer ona yapmamasını söylerse."

beni kara listeye al."

"Eğer istediğin buysa, olacak olan da budur."

Summer'ın platin sarısı kaşları havaya kalktı. "Nasıl? Seni kovduğunu söyledin. Her şey çoktan *bitti*, Indy. Tanrım, Juliette bunu yüzüme vurmaya bayılırdı."

"Henüz bitmedi. Ben bitti diyene kadar bitmez." Omuzlarımı dikleştirdim ve duygularımı toparladım. "Gerekirse yarın Jericho'yla tekrar evlenirim. Ama önce onu bulmalı ve ona geleceğimizle ilgili kararları neden beni dahil etmeden alamayacağını açıklamalıyım."

Summer sallanan topuğunun üzerinde geri adım atar. "Vay be. Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten. Kovulduysan ne olmuş yani? Kendi moda şirketini kur. Ne istiyorsan onu yap. Herkesi siktir et. Biz bu ailede böyle çalışırız, Summer."

Kız kardeşimin öfkesi geçip yerini ağzı açık bir şaşkınlık ifadesine bırakıyor. "Gerçekten mi?"

"Eğer istediğin buysa. Senin yatırımcın olacağım. Ama bunu ciddiye alacağına dair bana söz vermelisin."

Summer'ın iri mavi gözleri yaş yerine neşeyle parlıyor. "Söz veriyorum. Yemin ederim. Gerçekten yapacağım. Juliette bilmiyor ama ben onun yaptığı her şeyi inceledim.

-Ve ben bunu daha iyi yapabilirim. Sadece pazara girmek için gösterişli bir yola ihtiyacım var. Cesur ve inanılmaz bir şey."

"Bir şeyler buluruz," diyorum ona. "İş planının üzerinde çalışmaya başla. Yapmam gereken telefon görüşmeleri var."

Kız kardeşimi bir fincan çayla içeride bırakarak telefonumla balkona çıkıyorum ve bana gerçekten yardım edebilecek bir kişiyi arıyorum.

"Indy? Sen misin?" Holly ikinci çalışta telefonu açar. "Telefonuma cevap verdiğin için çok teşekkür ederim. Meşgul olduğumu biliyorum." Gözlerimi dikip

mavi gökyüzünde süzülen kuşları seyrediyor ve minderli bir şezlonga oturuyorum.

"Ne zaman istersen. Sana söyledim, biz arkadaşız. Sizin için ne yapabilirim?"

"Ne zaman istersen.

Arka plandaki gürültü, bağırان insanlar ve çalan enstrümanlar kayboluyor.

"Creighton'ın numarası bende yoktu ama bazı bilgilere ihtiyacım var ve bana yardımcı olabileceğinizi umuyordum."

"Şu anda kuliste benimle birlikte. Ne bilmek istiyorsun?" "Babamla olan anlaşma. Halloldu mu?"

"Onunla konuşmak isteyeceksin. Bir saniye bekle."

Telefonu kapatmadan önce telefondakinin kim olduğunu açıklarken sesi zayıflıyor.

"India, ben Creighton Karas."

"Biraz bilgiye ihtiyacım var. Gerçekten, sadece babamla olan anlaşmayı ve neler olduğunu bilmek istiyorum."

Cevap vermeden önce hatta bir sessizlik oldu. "Anlaşma iptal oldu."

Kırpılmış ses tonu bana bundan çok daha fazlası olduğunu söylüyor, ama ruhumdaki çatlaklardan bir umut filizi yükseliyor.

"Gerçekten mi? Neden? Ne oldu?" Şezlongdan kalkıp küçük balkonumu adımlarken soruyorum.

"Söylemeye yetkim yok."

"Creighton. Lütfen. Monte Carlo'da babamı gördüm. Anlaşmayı ancak Forge benden sonsuza dek vazgeçmeyi kabul ederse yapacağına dair ultimatoma verdiğini söyledi."

"Lanet olası Rus. Mantıklı olmayan bir şeyler döndüğünü biliyordum. Baban ilk anlaşmaya geri dönmeyi ve ona -ve sonunda sana- yeni şirkette pay verme maddesini kaldırmayı kabul etse bile Forge imzalamayacaktı."

Benden vazgeçmeyi kabul etmedi. İçimde gökyüzüne uzanan bir ayçiçeği tarlası gibi bir umut filizi yeşerdi. Umursuyor. Hâlâ umut var.

"Üzgünüm Creighton. Gerçekten üzgünüm. Sayılır. Kocamı bulmam gerek." Bana ihtiyacım olan bilgiyi vermesini beklerken bir elimi yumruk haline getiriyorum.

"Indy . . . Bunu söylemekten nefret ediyorum ama artık evli olmadığına eminim."

Güneş yüzümü ısıtırken ona "Duydum," diyorum. Artık boşandığım için üzgün bile değilim. *Jericho benden sonsuza dek vazgeçeceğini söylemeyi reddetmişken değil.* "İşte bu yüzden onu bulmam gerekiyor."

Creighton birkaç dakika sessiz kalır ve konuştuğunda ses tonu düşüncelidir. "Keşke bana neler olduğunu söyleseydi. Bu işi yürütmenin bir yolunu bulabilirdik. Riscoff bu numaradan sonra Forge'la bir daha asla konuşmayabilir ve arkadaşlığımız büyük bir darbe aldı."

"Sanırım işleri düzeltebilirim."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Creighton soruyor ve ben ona sarılmak istiyorum. "Jericho'nun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Onunla son konuştuğumda bağlantı berbattı ve uydu telefonundan arıyordu, bu yüzden kargo gemilerinden biriyle denize açıldığını varsayıyorum."

Gemiler. Yerinizde ol s a m çalışanlarına sorardım. Onlar daha iyi bir fikre sahip olacaklardır."

"Tamam. Bununla çalışabilirim. İrtibatta olacağım. Teşekkürler Creighton."

"İyi şanslar, Indy. Ve ne olursa olsun, senin için savaştığıma sevindim. onu. Hiç kimsenin böyle bir şey yaptığını sanmıyorum."

Görüşmeyi sonlandırdığımda, bundan sonra ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

Jericho Forge'un birinin dünyasının merkezi olmanın nasıl bir şey olduğuna dair en ufak bir fikri bile yok. Öğrenmek üzere.

Ama önce . . . Onu Isla del Cielo'ya geri çekmeliyim.

"Ne demek *adada*?"

"Efendim, ne yapacağımızı bilemedik. Smith ve Sanderson onunla birlikte buradalar. Onu götürmelerini isteyeyim mi?" Dorsey soruyor.

Telefonumu kamaramda bıraktığım tek seferde, India'nın Isla del Cielo'da habersizce ortaya çıkmasıyla kıyamet kopuyor.

Bir elimi saçlarıma sıkıştırıyorum, okyanus etrafımızda kudururken kendimi sabitlemek için ağırlığımı değiştiriyorum. Atlantik'in içimde kaynayan duygular üzerinde hiçbir etkisi yok.

"Bununla neyi başarmaya çalışıyor?" Bu soruyu Dorsey'den çok kendime soruyorum.

"Smith ve Sanderson'a Goliath'ı kontrol etmek istediğini söyledi. Bu yüzden onu dışarı çıkarmayı kabul ettiler. Ama bir çanta getirmiş efendim ve sanki burada kalmayı planlıyormuş gibi onu misafir odasına koymuş."

Hareketleri hiç mantıklı değil. *Indy'nin aklından neler geçiyor?*

"Efendim?" Dorsey soruyor. "Onu götürmemi ister misiniz?"

Federov'a bir daha Hindistan'a yaklaşmayacağıma dair söz vermeyi reddettiğim için öldürdüğüm anlaşmayı düşünüyorum. Her zaman olduğum gibi acımasız bir işadami olsaydım bu sözü vermekte hiçbir sorun yaşamazdım çünkü potansiyel kâr diğer tüm düşünceleri gölgede bırakmaldı.

Ama hayatımda ilk kez bir şey bir anlaşmayı sonuçlandırmaktan daha önemliydi. *Birisi*. Hayatımın geri kalanını India Baptiste'i görmeden ya da ona dokunmadan yaşadığımı hayal ettiğimde, önümde çorak bir arazi gibi uzanıyordu. Hiçbir anlamı yoktu. Amaç yok. Sadece esneyen bir boşluk.

Hayatım boyunca kazanmanın verdiği tatminden daha çok istediğim tek şey o.

Federov'a ultimatomeni kışına sokmasını söyledim. Onun şartlarını asla kabul etmeyecektim ve anlaşma cehenneme gidebilirdi.

Doğru seçim buydu. Tek seçenektir.

Ve şimdi Indy benim evimde. Kendini evinde hissediyor.

Umut, daha önce hayatıma girmesine izin vermediğim bir şey, ruhuma doğru yol alıyor. *Tıpkı Indy'nin yaptığı gibi.*

"Hayır. Gitmesine izin verme. Yine de onu izle. Ne istediğini öğren."

"Peki efendim."

"Peki, Dorsey?"

"Evet?"

"Beni aradığını ona söyleme."

"Elbette, efendim."

Telefon görüşmesini bitirir bitirmez temiz hava almak için güverteye çıkıyorum ve gökyüzüne bakıyorum. Havadaki tuz serpintisi yüzüme yapışırken, beni dinleyenlere bana ikinci bir şans verdikleri için teşekkür ediyorum.

Bir sonraki mesajım mevcut koordinatlarımızla birlikte helikopter pilotuna gidiyor.

Beni mümkün olduğunca çabuk tekneden indir.

Isaac'in ilk kargo gemilerinden biri olan *FORTUNA*, eskiden kendimi en çok evimde hissettiğim yerd. Huzur bulabildiğim tek yerd, çünkü Isaac'in varlığını dünyanın her yerinden çok burada hissedebiliyordum.

Ama artık değil. Geri dönmem gereken bir hayatım ve kendime ait olduğunu iddia edeceğim bir kadın var. Ne olursa olsun, eğer beni kabul ederse, ondan bir daha asla vazgeçmeyeceğim.

India. Umarım hazırsındır, çünkü olduğum ve sahip olduğum her şey senindir. Kalbim de dahil.

Personel bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor ama ben sonunda aklımı bulduğumu hissediyorum. Neyin önemli olduğunu ve gerçekten ne istediğimi biliyorum. Hayatım boyunca aileme ya da en azından tanıdığım aileme şiddetle sadık kaldım. Isaac'ın ölümünden beri Forge'un maaşlı çalışanı olmayan tek bir kişi bile onunla ilgilenmedi.

Ne pahasına olursa olsun, bu artık sona erecek.

Jean Phillippe'den rica ederek La Reina'dan getirttiğim poker masasında bir oyun için hazırlanıyorum. Hakkını yemeyelim, fazla soru sormadı.

"Bayan Baptiste . . ." Dorsey zihinsel bir kırılmanın korkutucu ucunda olduğumdan korkuyormuş ve her an patlamamı bekliyormuş gibi etrafımda dolaşıyor.

Endişesi yersiz. Aklımı kaybetmiyorum. Sonunda buldum.

"Indy. Bana Indy demeni söylemiştim."

Boğazını temizliyor. "Tamam. Indy, bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

Son fiş yığınını düzeltiyorum ve ona cevap vermek için dönmeden önce yaptığım işi incelemek için geri çekiliyorum. Her zaman giydiği beyaz pantolon ve göğsünde stilize *F* harfi olan lacivert polodan oluşan üniformasını giymiş.

"İlk adım ne, Dorsey?"

Kadın gözlerini kırıştırıyor, böyle bir soru sormama şaşırılmış görünüyor. "Darcy."

"Darcy Dorsey mi? Gerçekten mi?"

Cevap vermeden önce dişleri alt dudağını sıyrıyor. "Ben her zaman Dorsey değildim. Üvey babamın adıydı. Beni evlat edindiğinde, çocuğu olduğumu düşünürse beni daha fazla hırpalamayacağını umarak bu ismi aldım."

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum, keşke bu konuyu hiç açmasaydım.

"Bitti ve gitti. Artık önemli değil." Ama ses tonu bunun doğru olmadığını söylüyor.

"Bu önemli. Eski acılar bize yapışır. Seninle bir saniyeliğine gerçekçi olacağım. Çok fazla hata yapıyorum. Aceleciyim. Düşüncesizim. Bir an kendime aşırı güvenirken bir an sonra dehşete düşüyorum. Hayatta kalmayı öğrendim çünkü buna mecburdum. İşleri doğru yaptığım kadar sık batırıyorum da. Ama ne zaman hatalı olduğumu kabul edeceğimi biliyorum ve o boşanma kağıtlarını asla imzalamamalıydım. Jericho Forge'u seviyorum ve ondan vazgeçmeyeceğim."

Parlaklık ya da renkten yoksun dudakları birbirine yapışıyor. "Ne dediğini anlıyorum ama Jericho Forge istemediği bir şeyi yapmaya ikna edilebilecek bir adam değil. Senden hoşlanıyorum Indy. Ama bunun işe yarayacağı konusunda umutlanmanı istemiyorum. Bir kere kararını verdi mi, bir daha değiştirmmez."

Çalışanının ağzından bu kadar ciddi bir şey duymak kendime güvenimi artırmadı ama kararlılığımı da azaltmadı. İhtimallerin bana karşı yığılacağını biliyordum ve bununla başa çıkabilirim. Sahip olmaya değer hiçbir şey kolay elde edilmez.

"Şansımı denemek istiyorum. Bana yardım edecek misiniz?"

Dorsey isteğimi düşünürken uzaklara bakıyor. Sonra bakışları tekrar bana döndü. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

Uçurumun basamaklarını tırmandığımda gökyüzü şiddetli fırtınadan dolayı karanlıktı. Helikopterle yolculuğumuz zorlu geçti ve Isla del Cielo yerine havaalanına inmek zorunda kaldık. Tekne yolculuğu boyunca yağmur üzerime yağdı ama kıyametten başka hiçbir şey beni uzak tutamazdı.

Dorsey arayıp Indy'nin adada büyük bir poker oyunu planladığı konusunda beni uyardı. Aklından ne geçiyor bilmiyorum ama bensiz olmayacak.

Tekneyi rıhtıma bağladığımda, ayak işleri için kullandığımız diğer runabout dışında boştu. Dev bir oyun olması gerekiyorsa, herkes nerede?

Hepsi feribotla götürülüp bırakıldı mı? Yoksa hava mı onları uzak tuttu?

Merdivenleri aceleyle çıkıyorum ve uçurumun tepesine ulaştığımda, ev beni eve davet ediyormuş gibi aydınlanıyor. *Ve Indy'yi dışarı atana kadar evimdi.*

Onun o parlak aklından neler geçiyor?

Sessizce içeri süzülüyorum, tekneyi yükselen dalgaların arasından geçirirken ıslanan saçlarım yüzüme çarpıyor. Evimde kahkahalar ve misafirlerin konuşmalarını duymak yerine, tamamen sessiz buluyorum.

Dorsey bana yalan mı söyledi? Ne haltlar dönüyor burada?

Oturma odasına girdiğimde, eskiden Henry Moore'un bronz heykelinin bulunduğu masanın yerinde bir poker masası olduğunu görüyorum. İki yanında i k i sandalye var ve ikisi de boş.

Ne oluyor lan?

Bu iki kişilik samimi bir oyun mu? Kiminle oynuyor bu? Kıskançlık bir tsunami gibi üzerime çöküyor. *Kıskanmaya hakkım yok. Ondan vazgeçtim. Bizi ayırdım.*

Ama o bana geldi. Benim evime. Bunun bir anlamı olmalı. "Beni daha ne kadar bekleteceğini merak ediyordum Jericho."

Başım Indy'nin sesine doğru dönüyor. Omzunu mutfığa açılan kemere yaslamıştı. La Reina'daki ilk gece yüzüme fırlattığı o altın rengi elbisenin içinde her erkeğin fantezisi değilmiş gibi rahatça duruyor.

Allah kahretsin. Çok güzel görünüyor. Elmacık kemikleri eskisinden daha keskin ve kıvrımları o kadar şehvetli değil.

Yemek yemiyor muydu? Neden bana söylemediler? Neden annesi ve kız kardeşi kendine baktığından emin olmadılar?

"Söyleyecek bir şey yok mu?"

Bakışlarımı ezberlediğim detaylardan ayırıyorum. *Neden babasını dinledim ki? Neden onuru umursadım ki?*

Ellerim esniyor, ona dokunmak istiyorum. Ona bu kadar yakın olmak ve onu kendime çekememek tam bir işkence.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim alçak ve sert çıkıyor. Sahip olabileceği ama asil olma çabasıyla vazgeçtiği kadına son bir kez bakabilmek için can atan bir adam gibiyim.

"Adanızı sevdim. Evim gibi hissettiriyordu. En azından ben geri dönene ve sen burada olmayana kadar öyleydi."

Göğsümde haftalardır beni boğan düğüm bir parça gevşiyor. *O neden burada? Planı ne?* Ortasında kartlar ve her iki sandalyenin önünde yığılı fişler bulunan poker masasına bakıyorum.

"Demek geri döndün ve yeniden dekore etmeye karar verdin?" Sorum temkinli, çünkü bunun nasıl sonuçlanacağından emin değilim.

Yakut gibi kaygan dudaklarının üzerinde gizemli bir gülümseme uzanıyor. Tekrar öpebilmek için sağ kolumu kesebileceğim dudaklar.

Kemeri itip masaya doğru yürüyor ve bacaklarına uzun uzun baktığımda tırnaklarım avuçlarıma batıyor. *Kahretsin, ama o bacakları özlemişim.*

Kimi kandırıyorum ben? Aklının, bedeninin ya da ruhunun özlemediğim tek bir parçası bile yok.

"Duydun mu bilmiyorum ama bana Avrupa'nın en iyi poker oyuncusu diyorlar... ama henüz bu unvanı gerçekten hak ettiğimi düşünmüyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Indy masanın diğer tarafında, sandalyenin arkasında duruyor. "Çünkü beni yendin ve ben rövanş istiyorum. En iyi olduğumu anlamamın tek yolu bu."

İçimde büyüyen umut, sisin içindeki bir gemi gibi kayboluyor. "Bütün mesele bu mu? En iyi olduğunu kanıtlamak için bunca zahmete girdin."

En iyisi mi?"

Sandalyenin ahşap arkalığını kavrarken gülümsemesi yırtıcı bir hal alıyor.

"Ayrıca maddi açıdan bana *faydalı* olacağı için."

Indy kendi sözlerimi bana fırlatıyor ve beynim hızla çalışırken ona bakıyorum.

Bu bir poker oyunuyla ilgili değil. Bu bizimle ilgili.

"Finansal açıdan faydalı. Kulağa tanıdık geliyor."

"Ee, ne diyorsun? Benimle oynar mısın?" Soru bir meydan okuma zenginliği taşıyor.

Masanın etrafında yürüyorum, benim olduğunu varsaydığım koltuğun yanından geçiyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatırken onunkini tutmayı bırakıyor. Sandalyesinin arkasını kavrayıp çekiyorum ve öne doğru eğilip kokusunu içime çekiyorum. *Narenciye, güneş ve deniz.* Bakışlarıyla buluştuğumda kaya gibi sertleşiyorum.

"Bana yönelteceğin her meydan okumayı kabul ederim India. Eğer oynamak istiyorsanız, oynarız."

Yanımda durduğunda, neredeyse soğukkanlılığımı kaybediyorum.

Kendimi ona atmak ve unvanları, oyunları ya da ondan başka hiçbir şeyi umursamadığımı söylemekten daha çok yapmak istediğim bir şey yok ama yapamam. Bir planım var ve onu uygulayacağım.

Kirpiklerimin altından nazıkçe Jericho'ya, eski kocama bakıyorum. "Teşekkür ederim. Bu gecenin beyefendisi sensin."

Ben kendimi koltuğuma bırakırken ve o da iterken, yırtıcı bir hayvanın avını koklaması gibi derin derin nefes alıyor.

Jericho geri çekilirken, "Sanırım bu konuda haklı olup olmadığını göreceğiz," diyor. "Bu oyun için kesinlikle az giyinmişim." Önce kendi iş pantolonunu, botlarını ve yağmur ceketini, sonra da benim elbisemi işaret ediyor.

"Senin için sakıncası yoksa benim için de yok."

İlk kez, tüm o pahalı kıyafetlerin ve sofistike görünümün altındaki adamı görüyorum. Jericho Forge dünyada kendine acımasızca bir yer edinmişti ve bunu ısmarlama takım elbiseler ve pahalı saatler giyerek yapmamıştı. Ancak bu yönünü bana hiç göstermedi ve ben bunu görmeyi seviyorum.

"Yeterince adil." Kendi sandalyesini çekip oturuyor ve önündeki cipslere bakıyor.

"Henüz satın almadım."

"Merak etme, sana önden bahis verdim." Gülümsüyorum çünkü işler bir kez daha tersine dönüyor ve her şey plana uygun giderse bu gece *onu* kazanacağım.

O bir siren ve ben de onun cezbetmeye çalıştığı denizciyim. Hiç gemi batırmadım ama o beni her şeyi yapmaya ikna edebilir.

Onun için yeterince iyi olmayabilirim ya da onu hak etmeyebilirim ama bir ömür boyu onun benden istediği adam olmayı öğreneceğim.

Masanın ortasındaki kâğıt destesini işaret ederek, "Görünüşe göre bir dağıtıcımız eksik," diyorum.

"Sırayla yaparız diye düşünmüştüm. Tabii bana güveniyorsan."

Tıpkı daha önce olduğu gibi, ağzından çıkan her kelime çift anlam taşıyor.

"Bu değişir. Bana güveniyor musun?" diye sordum. "Hayatım pahasına."

Indy'nin açıklaması beni çok etkiliyor ve göğsümdeki düğüm bir derece daha gevşeyerek umudun yeniden alevlenmesine izin veriyor.

"En alttan anlaşma yapacağımdan endişelenmiyor musun? Kazanmak için hile yapmamdan?" Bu soruyu sormaktan kendimi alamıyorum çünkü ikimiz de daha önce onu kazanmak için teknik olarak hile yaptığımızı biliyoruz.

Indy gülümsüyor ve bu bir yıl süren karanlığın ardından güneşin doğuşunu izlemek gibi. "Kirlili oynamak mı istiyorsun? Hodri meydan. Senden korkmuyorum Forge."

O her yönden benim dengim. Sahip olabileceğimi düşündüğümde çok daha fazlası. Eğer bu benim mutluluk için tek şansım, onu boşa harcamayacağım.

Kurt gibi bir sırtış dudaklarımı çekiştiriyor. "Hazır ol, Ace. Kalbim için oynuyorum."

"O h, hatır için oynuyoruz, tamam. İşimiz bittiğinde *sana* sahip olacağım." Ukala tavrım kalbimin çarpıntısını zar zor örtüyor.

Söylediği her şeyi anlamamaya çalışıyorum ama elimde değil. Nabzım hızla atıyor ve avuçlarım terliyor. Daha başlamadan soğukkanlılığımı kaybedemem.

Derin bir nefes alıyorum ve masanın üzerinden kartlara uzanıyorum, elbisemin yakasından aşağıya uzun uzun bakmasına izin vermemeye dikkat ediyorum. Küçük bir meme ucunu bile göstermeyi umacak kadar yüzsüzüm. *Kirli oynamayı da sevmem.*

Kafamda, bu gecenin tam olarak nasıl bitmesini istediğimi tasarladım. İkimiz masanın üzerinde çırılçıplak, Jericho ait olduğu yere, içime gömülmüşken... Ta ki sonunda beni sevdiğini ve bensez yaşayamayacağını itiraf edene kadar.

Ona bu adanın evim gibi olduğunu söylediğimde ciddiye aldım, o burada olduğu sürece. Onsuz, burası sadece beni tatmin etmeye yetmeyen anılarla dolu başka bir yer. Açgözlüyüm ve bunun için özür dilemiyorum. Onu istiyorum ve *sonsuz dek* istiyorum.

"İç çamaşırını unutmuş gibisin India."

Koltuğuma geri dönerken göz kırpyorum, elbisemin yukarı çıkmasını umursamıyorum. "İndy. Arkadaşlarım bana *İndy* der."

Jericho'nun kara kaşları ıslak saçlarına doğru kalkıyor. "Biz arkadaş mıyız?"

"Sanırım gecenin sonuna kadar olacağız." Dilimin ucunu ön dişlerimin arkasına dokunduruyorum ve Jericho koltuğunda kayıyor. *Lütfen Tanrım, benim onun için umutsuz olduğum kadar o da benim için umutsuz olsun.*

"Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun, *İndy*?" Sandalyesinde arkasına yaslanıp yağmur ceketinin fermuarını açıyor.

"Denememe gerek yok *Jericho*. Ben başarırım." Kendime olan güvenim hızla artıyor, çünkü istediğim her şeyin *onun da istediği her şey* olduğunu ummam için bana her türlü sebebi veriyor.

Ceketini omuz silkerek çıkarıyor ve **arkasındaki** sandalyeye asıyor. Altındaki nemli beyaz tişört tenine yapışıyor.

"Yağmurluğun *altında* nasıl ıslandın?"

"Helikopterden inerken yağmura yakalandım. Tekneye varana kadar hazırlıklı değildim."

Omuzlarının, göğüs kaslarının ve karın kaslarının dış hatlarına bakarken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Hayatımda gördüğüm en güzel adam.

"Kuru bir gömlek giymek ister misin?" Boğazıma bir kurbağa y e r l e ş m i ş gibi ses çıkararak söylüyorum.

"Beni olduğum gibi k a b u l etme konusunda fikrini değiştirmediyse hayır."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, masanın üzerinden atlama, kucağına tırmanma ve onu her şekilde alacağımı söyleme ve tüm bu lanet oyunu unutma isteğimi geri çekiyorum. *Ama irade gücüm var*, kendime hatırlatıyorum. *Ve kanıtlamam gereken bir nokta ve almam gereken bir söz var.*

"Benim için tek bir şeyi bile değiştirmek zorunda değilsin. Sadece rahatsız olmanı istemiyorum."

Bakışları kucağına düşüyor. "Rahatsızım, tamam, ama ıslak gömleğim yüzünden değil."

Bu orospu çocuğu. Tanrım, çok seksi.

Bir poker oyununun başlangıcı daha önce hiç hayatımın en iyi ön sevişmesi olmamıştı. Kalçalarım birbirine bastırıyor, ama iç çamaşırımın olmaması, tenimin kendi uyarılmamla kayganlaştığı anlamına geliyor.

Kazandıktan sonra bütün gece onunla sevişeceğim.

"O zaman rahatına bak."

Fırtınalı bakışları beni delip geçiyor. "Oh, planlıyorum. Kartları dağıt, Indy. Oynamaya hazırım."

Bu kadını nasıl bırakıp gidebildim? *Geçici delilik.*

Eğer onurlu olmak onsuz yaşamak anlamına geliyorsa, onurun canı cehenneme. Ondan tekrar uzaklaşamam. Bu gece bana sunmaya hazır olduğu her şeyi kabul edeceğim ve asla bırakmayacağım.

"Kör bahisler," diyor Indy, 100.000 dolarlık bir fiş destesini iterken. "Bu gece derin oynuyorum."

Mavi gözleri meydan okumayla parlıyor. "Bu benim sevdiğim tek yol."

Siktiğimin sireni. Beni içine çek. Büyük kör bahis için iki katı fiş koyuyorum.

Narin elleri kartları ustalıklı karıştırıyor ve açık kartları en üstten dağıtıyor, en azından benim söyleyebildiğim kadarıyla çünkü çok hızlı.

Destelerde işaret olup olmadığını kontrol etmedim, çünkü kazanmak için hile yapmak istiyorsa, şikayet etmeyeceğim. Bir şeyler anlatmak için burada, umarım benim fena halde batırdığım şeyi kurtarmak için.

Hevesle önümdeki iki karta uzanıyorum ve onları yüzüstü bana doğru kaydırıyorum. Beynim saatte bin mil hızla çalışıyor ve bu noktada pokerin nasıl oynandığını zar hatırlıyorum.

Oyunu bırakmayı düşünüyorum ama onun istediğinin bu olmadığından şüpheleniyorum. Kafa kafaya, teke tek gideceğiz ve sonra affedilmek için yalvaracağım ve ona hayal edebileceğinin ötesinde bir gelecek vaat edeceğim.

Haftalardır amaçsızca sürükleniyordum ve hiçbir şey dikkatimi çekemiyordu. Ne iş, ne hayat, ne de başka bir şey umurumda değildi. Çünkü o olmadan . . . Ben bir kabuk adamım. Ama onun varlığında, ejderhaları öldürebilirim.

Indy önündeki iki kartın kenarlarını ne olduklarını görecektene kadar kaldırıyor ve ben de aynısını yapıyorum. *Kupa dokuzlu ve kupa sekizli.*

Masanın karşısından ona bir bakış attığımda, elinde ne tuttuğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Gerçi bu düşünce, elimde tuttuğum onca şeyin yanında çok uzak bir ikinci planda kalıyor.

şu anda ona yapmak istiyorum. O elbiseyi vücudundan sıyırmak, altında ne giydiğini öğrenmek, eğer bir şey varsa.

Bu düşünce vücudumda kalan kanı sikime gönderiyor. Konsantre olamıyorum ve masanın karşısından bana gülümsediğinde durum daha da kötüleşiyor.

Elindeki her neyse iyi.

Ya da kafamı o kadar karıştırdı ki ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Indy çipleri masanın ortasına itiyor ve hiç düşünmeden iki deste ileri atıyorum. Saymıyorum ya da umursamıyorum. Bir el. Bu oyun sadece bu kadar sürecek, çünkü ihtiyacım olan her şey yeşil çuhanın diğer tarafında duruyor. O, paranın satın alamayacağı tek şey ve benim dünyam.

Indy bana bakıyor ve umarım aynı dalga boyundayızdır.

Burada.

"Cesurca," diye mırıldanıyor, parmak eklemleri üzerinde bir çip yuvarlıyor. Çipi yakıyor flopu dağıtmadan önce en iyi kart.

Kupa valesi. Karo ası. Maça dokuzlu.

Indy önce bahse giriyor ve ben onun söylemesini bekliyorum, ama hiçbir şey göremiyorum. Başka bir kartı kenara atarken zar zor dikkat **e d e r e k** görüyorum.

Sıra geldi. *Kupa kızı.* İkimiz de kontrol ediyoruz. Son yanmış kart.

Sonunda nehri aramızdaki masaya koydu. *Kupa onlu.*

Bende floş var.

Ellerimi kalan fişlerimin üzerine koyup ortaya doğru iterken Indy izliyor.

"Ben varım, As."

Bana bakıyor, çivit rengi bakışları yüzümü inceliyor. Ama ne için, emin değilim.

"Ama gerçekten öyle misin?"

K a r ş ı m d a k i kadına bakıyorum, daha iyi bir adam olmaya çalışacak kadar sevdiğim tek kadına. Benden ne istiyorsa, onu alacaktır.

"Ne demek istiyorsun?" Soruyorum, çünkü sorusunu anladığımdan emin olmam gerekiyor.

"Önce kendini tuttun, sonra da beni mahvettin Jericho. Sanki hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi beni hayatından attığında hissettiğim kaybı hiç hissetmemiştim.

sana." Tüm şakacılığı gitmiş ve gözleri yaşlarla parlıyor. "Ne istediğimi ya da nasıl hissettiğimi bile sormadan geleceğime karar verdin."

Başım utancımın ağırlığı altında eziliyor.

"Beni kendinden uzaklaştırdın. Senin için bir hiç olduğumu düşündürdün."

Ellerim yumruk oluyor ve gözlerim akmayan yaşlarla bulanıklaşıyor. "Seni hak etmiyorum India. Seni hiçbir zaman hak etmedim. Seni *asla* hak *etmeyeceğim*. Doğru olanı yapmaya çalıştığımda bile ... tek yaptığım seni incitmek oldu."

Çipi bırakırken ona bakıyorum.

"Ama vücudumda nefes olduğu sürece seni bir daha asla bırakmayacağım. Onurun canı cehenneme. Bu hayattan tek istediğim *sensin*. Seni seviyorum India ve elimde olsa kalbimi göğsümden söküp bu masanın üzerine koyardım, çünkü o senin. Ama sahip olduğum tek şey bu."

Ona gitmesini söylediğim gün çalışma odamda bana fırlattıktan sonra haftalardır sakladığım elmas yüzüğünü cebimden çıkardım. Kalbim boğazımda, yüzüğü aramızdaki masanın üzerine koyuyorum.

Indy'nin dudakları birbirine yapışıyor ve tek bir damla gözyaşı kirpiklerinin üzerinden dökülüyor.

"O zaman bu oyunu kazanmam gerçekten iyi bir şey." Elindeki kartları çevirip kupa ası ve papazını gösteriyor, sonra da yeşil çuhadan yüzüğü kapıyor. "Çünkü bir daha asla çıkarmayacağım."

Yüzük parmağıma takılır takılmaz Jericho sandalyesinden fırlıyor ve beni masamdan kaldırmak için masanın etrafından dolanıyor. Dudaklarımız kaotik güzellikte bir çarpışmayla buluştu. Elleri kollarımın üzerinde, sırtımda, kıçımın altında dolaşıyor, sanki bana dokunmadan duramıyor. Gerçek olduğuma ve burada olduğuma inanamıyor.

Daha önce hiçbir erkeğe söylemediğim bir şeyi söylemek için dudaklarımı bir saniyelğine onunkilerden ayırıyorum. "Seni seviyorum Jericho. Hem de çok. Sakın bir daha beni kendinden uzaklaştırmaya çalışma."

"Bir daha asla. Yemin ederim. Seni seviyorum, Indy."

Beni masanın üzerine yatırıyor ve altın rengi elbisemin askılarını omuzlarımdan aşağı çekiyor. Göğüslerim serbest kalıyor ve ağzı kıvrımları boyunca kayıyor, ardından ürpertiler uyandırıyor. "Sana ihtiyacım var. Hepinize."

"Bu ne sen olsun. Her kalp atışı. Her lanet nefes. Olduğum ve sahip olduğum her şey senin."

Bir elim elbisemin altından kayıyor ve kalçalarımı kaplayan kayganlığı buluyor. Jericho duraklamadan önce ağzıma karşı inliyor.

"Sana yeni bir elbise alacağım." "Ne-"

Ben daha soruyu sormadan kumaşı ortadan yırtıyor ve beni tamamen çıplak bırakıyor. Bir zamanlar şanssız olarak gördüğüm elbise hayatımın en şanslı elbisesine dönüştü. Ama artık şansa ihtiyacım yok, çünkü isteyebileceğim her şeye sahibim.

Açgözlü parmaklarım pantolonunun düğmelerini yakalıyor ve onları açıyorum. Serbest kalır kalmaz kalçalarımın arasına giriyor ve sikiğin başı girişime sürtünüyor.

Jericho içeri girmeden önce duraklıyor. "Bir aile istiyorum. En az iki çocuk. Eğer istersen daha fazla." Sesi kaba ve duygu yüklü.

Bir aile.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Bunu ben de istiyorum."

Jericho kalçalarını sallayarak içime güç veriyor ve beni iyice gererken kaslarım geriliyor. Bana sahip oluyor. Bedenimin. Kalbimin. Ruhumun.

İtiş üstüne itiş, beni daha yükseğe ve kenara yaklaştırırken ona yapışıyorum. Her darbeyi karşılamak için kalçalarımı kaldırırken tırnaklarım omuzlarına batıyor.

Evim olan ada değildi. O adamdı.

"Seni seviyorum," diye çığlık atıyorum kontrolüm elimden kayıp giderken ve orgazmım beni alıp götürürken. Jericho kollarını bana doluyor ve vücudu doruğa ulaşırken beni kendine yakın tutuyor.

"Seni seviyorum India. Hem de çok."

HİNDİSTAN

Uyandığımda boş bir yatak bulacağımdan ve dün gecenin bir rüyadan başka bir şey olmayacağından korkuyorum. Ama vücudumdaki sancılar ve yanı başımdaki devasa ısı kaynağı bana her iki konuda da yanıldığımı söylüyor. *Şükürler olsun.*

Yastığın üzerine yayılmış siyah saçlarını ve yüzümden sadece birkaç santim ötedeki bronzlaşmış elini görmek için dönüyorum.

Ona hiç yüzük vermemiştim. Bu sefer, bu değişecek.

Dün gecenin telaşıyla boşanma davasının sonuçlanıp sonuçlanmadığını hiç sormadım. Ama geçen ay öğrendiğim bir şey varsa, o da söz konusu aşk olduğunda bir kağıt parçasının hiçbir anlam ifade etmediğidir. Ya varsınızdır ya da yoksunuzdur ve artık evli olmasak bile, bu benim hislerim ve geleceğimizin yönü hakkında hiçbir şeyi değiştirmez.

Jericho'nun göz kapakları açıldığında, gri gözleri bu sabah daha az fırtınalı. Şimdi daha çok bulutlu bir ayın okyanustan yansıyan koyu gümüş rengindeler ve kesinlikle çok güzeller.

"Buradasın." Sesi uykuda pürüzlü çıkıyor.

"Gelmeyeceğimi mi sandın?" Parmaklarımı ağır kaslı kolundan aşağı kaydırarak soruyorum.

Yüzüme en yakın eli kalkıyor ve iki parmağını yanağımda gezdiriyor. "Uyanacağımı ve tüm bunların bir rüya olacağını düşünmüştüm."

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Ben de aynı şeyi düşünmüştüm."

"Yine de hayatımın en güzel rüyası. Bundan asla uyanmak istemiyorum Indy." Avuçları yanağımda kıvrılıyor ve parmakları saçlarımdan arasına giriyor. "Öp beni ki gerçek olduğunu bileyim."

"Sabah nefesi-"

"Umurumda değil."

Jericho'nun dudakları dudaklarımdan üzerinde geziniyor ve dili içeri kayıyor. Kolunu bana doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Ten tene, sanki dünyadaki en önemli şeymişim gibi öpüyor beni. Zamandan, paradan ya da lanet olası oksijenden daha önemliymişim gibi.

Sonunda geri çekildiğinde, o gri gözler ciddileşiyor. "Artık oyun yok. Artık anlaşma yok. Konuşacağız. İletişim kuracağız. İşler ters gittiğinde ya da seni rahatsız eden bir şey olduğunda bana söyleyeceksin. Ben de sana söyleyeceğim. Artık sürpriz yok. Yine de kavga edeceğiz, çünkü ikimiz de çok inatçıyız, ama sonra barışacağız ve buna değecek."

"Bu kulağa hoş geliyor."

"Güzel, çünkü buraya sana hayatını nasıl yaşayacağını söylemeye gelmedim. Ben sadece her gün bunun bir parçası olan şanslı bir orospu çocuğu olmak istiyorum."

İçimde bir sıcaklık patlaması oldu ve ona daha sıkı sarıldım. "Seni seviyorum."

"Güzel, çünkü bana saplanıp kaldın."

Bakışlarını karşılamak için başımı kaldırıyorum. "Senin de beni sevdiğini söylemen gerekiyordu."

"Seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum. Eğer bir kola ihtiyacın olsaydı, vücuduna yapışık ne kadar tuhaf görünse de kendi kolumu sana uzatırdım. Benim için o sensin, Indy."

Saat beş yönündeki koyu gölgesiyle yakışıklı yüzü tamamen ciddi ve kalbim sevinçten yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

"Seni seviyorum," diye tekrar fısıldıyorum, bu sefer gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor.

"Ace, şimdi ağlayamazsın. Bu beni öldürüyor."

"Onlar mutluluk gözyaşları," diyorum o gözyaşlarımı dikkatle silerken.

"Fırsatım varken ağlamama kuralı koymalıydım," diyor homurdanarak, ama en iyi ihtimalle gönülsüzce. "Hadi gel. Sana kahvaltı hazırlayacağım."

Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum. "Ve yemek yapıyor," diye fısıldıyorum. "En şanslı. Kadın. Kadın."

Jericho'nun kahkahası yatak odasında yankılanırken beni yataktan çıkarmak için elime uzanıyor.

Isaac'i kaybetmek bana bir şey öğrettiyse, o da hayatın kısa olduğudur. Yarının garantisi yok. Her nasılsa, tüm bunların ortasında, tek bir günü bile boşa harcamamanın ne kadar önemli olduğunu unuttum, çünkü numaranızın ne zaman dolacağını bilmiyorsunuz.

Indy ve ben giyinip el ele mutfaka doğru yürürken kendime bir söz veriyorum. *Ona yarın onu kaybedecekmişim gibi davranacağım.* En sevdiğiniz insanı kaybetme ihtimalinin yakın olması kadar onu daha da takdir etmenizi sağlayacak bir şey yoktur.

Üç ömür boyunca harcayabileceğimden daha fazla param var ve intikam . . . şey, önemli olan her şeye mal olduğunda bunun tatmin edici olmadığını zaten öğrendim.

Vardığımızda mutfak boştu ve Dorsey'e bize yer verdiği için sessizce teşekkür ediyorum. O ve diğerleri umarım adanın arka tarafında, personel evlerinde saklanıyordur.

"Sen, tabureye." Indy'ye mutfakta ocak ve lavabonun bulunduğu granit kaplı devasa adanın karşı tarafındaki barı gösteriyorum.

"Bana iki kere söylemene gerek yok. Kendim için pişirmek zorunda olmadığımında her şeyin tadı iki kat güzel oluyor. Ya da kendim için yakmak... duruma göre."

Dağınık saçlarını kafasında bir düğüm haline getiriyor ve bana çok bakımlı olduğunu ve muhteşem görünerek uyanmadığını söylediği anı aklıma geliyor. *Yalan söylemiş.* Bu sabah dün gecedan bile daha güzel görünüyor.

Sıfırdan çırpılmış yumurta ve krep yapmak için gerekli malzemeleri almak üzere buzdolabına uzandım. *Fortuna*'daki şef çocukken mutfakta takılmama aldırmanmıştı, özellikle de gemiden ayrıldıktan sonraki ilk haftalarda kaburgalarım neredeyse derimi delip geçtiği için.

"Sana öğreteceğim," diyorum ona.

Indy'nin sırtışı alaycı bir hal alıyor. "Bu imkânsız bir görev olabilir."

"Asla. Şimdi izle ve öğren."

Kuru malzemeler için adadaki çekmeceleri açıyorum ve onları karıştırmadan önce bir kasede ölçüyorum ve sağlıklı bir tutam vanilya da dahil olmak üzere tüm ıslak malzemeleri ekliyorum. Çırpmadan önce bir portakal alıp yıkıyorum ve karışıma biraz kabuk rendeliyorum.

"Artık her şeyi gördüm diyebilirim. Jericho Forge daha önce hiç görmediğim mutfak aletlerini kullanmayı biliyor ama portakal kabuğu rendelediğine eminim."

"Gizli malzeme bu. Şimdi gerçekten kaçamazsın, çünkü dökülme riskini göze alamam." Sözlerim şaka olsa da Indy'nin gülümsemesi kayboluyor. "Ne?"

"Bana anlattığın hiçbir şeyi kimseye anlatmayacağımı biliyorsun. Senin hakkında, işin hakkında, hayatın hakkında ..."

Sessiz ifadesi karşısında başım geri gidiyor. "Bunu söylemene gerek yok. Sana güveniyorum India. Hayatım pahasına."

Gülümsemesi geri geldi. "O zaman ödeştik, çünkü kalbim senin ellerinde. Ona iyi bak."

Onu kollarıma almak için tezgâhın etrafından dolaşıyorum. "Yemin ederim."

Kahvaltı bir saat daha beklemek zorunda, çünkü onu yatak odasına geri götürüyorum.

"EFENDİM? Bölmek istemem ama iniş izni isteyen biri var."

"İniş izni mi?" Indy, artık brunch olan kreplerinden başını kaldırarak soruyor.

"Kim?" Sanderson'a çatalımı indirerek soruyorum. "Grigory Federov. İki dakika uzaklıktalar."

Söyleyeceği hiçbir şey ondan vazgeçmemi sağlayamaz. Hiçbir şey. Rus'un anladığından emin olmanın zamanı geldi.

"İzin ver."

"Burada olduğuna inanamıyorum." Indy'nin sesi de en az onun kadar şaşkıncı.

"Daha yeni Monako'daydı. Neden buraya gelsin ki? Onu yendim, biliyorsun."

"Duydum. Çok gururlandım."

"İşte o zaman bana sana ne söylediğini anlattı. Beni neden uzaklaştırdığını."

Pişmanlık içimde yuvarlanıyor. Federov'un aklıma girmesine ve beni istemediğim bir karar vermeye zorlamasına izin verdiğim için nefret ediyorum. Ama bazı açılardan haklıydı. Indy'yle ilişkimize doğru şekilde başlamamıştım ve aramızdaki ilişkinin ömür boyu devam etmesi için sağlam bir temele ihtiyacı vardı. Hoşuna gitse de gitmese de o temel atıldı.

"Kendince sebepleri vardı," diyorum ona. "Ama bir daha asla olmayacak."

"Neden onunla yaptığın anlaşmayı bitirmedin? Sana istediğin şeyi teklif ettiğini biliyorum."

Evin içinden, helikopter adaya yaklaştıkça pervanelerin *vin vin vin* sesleri daha da yükseliyor.

"O zaman neden kapatamadığımı da biliyorsun. Karşılığında ona istediği sözü veremedim."

"Benden sonsuza dek vazgeçmek için." Indy'nin acı dolu bakışları benimkilere kilitlendi.

"Bunu asla kabul edemem." Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip tezgâha koyuyorum. "Dünyadaki tüm paraya rağmen olmaz."

"Ortakların anlaşmanın bozulmasına kızsâ bile mi?"

"Yaşayacaklar. Hiçbir şey senden daha önemli değil."

Dudaklarını dudaklarıma bastırırken mavi gözlerinde muzip bir ifade belirliyor. "Bence her şeye sahip olabiliriz ve ben de babama tam olarak bunu söyleyeceğim."

Hiç iş kadını olmadım. Bir kumarbaz, evet. Ama yasal bir iş kadını? Pek sayılmaz. Yine de bir iş anlaşmasına aracılık etmek üzereyim, çünkü zamanı geldi.

Federov Rusya'da istediği kıza asla sahip olamayabilir ama bir ilişki kurmanın, Jericho ve ortaklarının ondan istediklerini almalarının bir yolunu bulabileceğimizi umuyorum.

Jericho helikopteri karşılamak için dışarı çıkıyor ve birkaç dakika sonra babamı içeri götürüyor. Kostya kapının hemen arkasında bekliyor. Yaşlı adamın yüzü şaşkınlıkla buruşuyor, mutfakta oturduğumu görünce kaşları havaya kalkıyor.

"Sen . . . buradasın. Onunla birlikte. Nasıl?"

Ona doğru yürüyorum. "Bana bilmem gerekenleri söyledin. Ben de kararımı verdim."

Babam benden Jericho'ya bakıyor. İki kişilik sıcacık bir yemek yediğimizden kimsenin şüphesi yok.

Ellerini ceplerine sokarak, "O halde varlığım *de trop*, sanırım," diyor.

"Neden buradasın?" diye soruyorum.

"Forge'a müdahale etmekle hata ettiğimi söylemek istedim. Söylediğim şeyi söylememeliydim. Kızını koruyan yaşlı bir adamdım ve uzun yıllar böyle bir ayrıcalıktan mahrum kaldıktan sonra, yaklaşımında aşırı hevesli davranmış olabilirim."

"Hayır," diyor Jericho, beni şaşırtarak. "Değildin. Söylenmesi gereken şeyler vardı."

"Aynı fikirde olman güzel," diyor babam.

"Ama bir daha burnunu sokmaya kalkarsan, her şey biter," diyorum ona. Babam bana saygıyla bakıyor. "Anlaşıldı."

"Bir şey daha var," diyorum. "Anlaşmayı imzalıyorsun. Orijinal şartları. Artık saçmalık yok. Bir daha asla kimsenin oyununda piyon olarak kullanılmayacağım."

Jericho dönüp şaşkınlıkla bana bakıyor ama babam sadece gülümsüyor. "Peki. Kontratı getir. Ama bir şartım var." Ceketinin cebinden bir kalem çıkardı.

Başımı sola doğru eğiyorum. "Neymiş o?"

"Hayatının bir parçası olmak istiyorum, Ill-India. Kalan az zamanımda."

Gözlerimi kırıştıyorum. "Ne... ne demek istiyorsun?"

"Ben hastayım. Doktorlar fazla ömrümün kalmadığını söylüyor."

"I . . . Bilmiyordum. Özür dilerim." Kelimelerim yapmacık geliyor.

O ölüyor mu? Bu nasıl mümkün olabilir? Neden bana daha önce söylemedi? Kırmızı yüzünde zorlu bir yaşamın izleri var ama ölümcül bir hastalıkla ilişkilendirebileceğim solgunluktan eser yok. Bir babam olduğunu yeni öğrendim ve şimdi onu kaybedeceğim.

"Üzülmeye gerek yok. Uzun bir hayat yaşadım ve son dileğim yerine getirildi." Bana doğru yürüdü ve elimi tuttu. "Tek istediğim, benimle olsan **d a** olmasan da her zaman sevildiğini söylemekti."

Çok daha büyük olan elini iki elimle sıkıyorum. "Teşekkür ederim."

"Hayır, ben teşekkür ederim. Bu hale gelmede benim payım olmasa **d a** seninle gurur duyuyorum."

Elimi kaldırıp sırtına bir öpücük kondururken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Annen de seninle gurur duyardı. Şimdi sözleşmeyi imzalayalım ve yeni bir girişimin başlangıcına kadeh kaldıralım. Umarım bir gün torunlarımın da denetleyeceği bir girişim."

Bakışlarım Jericho'nunkilerle çarpışınca gülümsüyor. "Buna kadeh kaldırabilirim."

Riscoff ve Karas, onlara anlaşmanın tekrar yapıldığını söyler söylemez anlaşmayı imzaladılar. Indy, babası ve ben havuzun güvertesine yakın bir yerde oturuyoruz. Ona Rusya'daki evinden bahsederken Dorsey kahvemizi tazeliyor.

"Bir gün bunu görmenizi isterim. Ne de olsa hepsi senin olacak," diyor Federov. O n a baskı yapmasını istemediğim için sert bir bakış attığımda ekliyor: "Ama siz zamanı geldiğine karar verene kadar kolayca yönetilecek. Her şeyi denetleme yetkisine sahip bir yönetim kuruluna sahibim ve şirkete yeniden yatırım yapılmadığı takdirde tüm kârlar sizin için bir fona aktarılacak."

Indy biraz bunalmış görünüyor, ama idare ediyor. "Çelik hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ya da ... başka ne iş yapıyorsunuz?"

Yaşlı adam gülüyor ve ölmekte olduğuna inanmak hâlâ zor. Kendi yaşındaki çoğu erkekten daha sağlıklı görünüyor. Bu konuda daha fazla düşünmeden, rıhtıma doğru kükreyen bir tekne dikkatimi çekiyor.

Kırmızı bir tekne. Bastien'in teknesi.

Tekne adaya yaklaşırken yerimden sıçırıyorum.

"Ne oldu?" Indy sandalyesinden fırladı, sarı saçları yüzünün etrafında dönüyordu.

"İstenmeyen bir ziyaretçimiz var. Burada kal." Telefonumu çıkarıyorum ama Sanderson çoktan uçurumun kenarına doğru koşmaya başlamış.

"Ben hallederim efendim."

"Ben de seninle geliyorum," dedim.

"Jericho? Neler oluyor?" Indy'nin sandalyesinin arkasını kavradığı parmak eklemleri bembeyaz.

"Sanırım Bastien de Vere sonunda aklını kaçırdı," diyorum ona, Sanderson merdivenlerden inip gözden kaybolurken ona doğru koşmadan önce.

"Bırakın beni-"

Indy'nin beni takip ettiğini görmek için arkamı döndüm. "Burada kal."

Tartışmak istediğini biliyorum ama tek söylediği, "Dikkatli olacağına söz ver."

"Yemin ederim. Babanla bekle. Geri geleceğim."

Uçurumun dibine vardığımda Smith peşimdeydi ve de Vere'in teknesine bağlı ipi tutarken Sanderson'ın de Vere'e söylediği her şeyi rüzgâr alıp götürüyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?" İskeleye ona doğru ilerlerken soruyorum.

Yaklaşır yaklaşmaz de Vere'in görünüşüne bakarak yavaşlıyorum. Yüzü parçalanmış ve kanıyor. Gömleği kan ve kir içindeydi. Ama bana kilitlendikleri anda en rahatsız edici olan gözleri. Vahşiler. Çılgınca. Sanki ben haklıymışım da o aklını kaçırmış gibi.

"Eğer beni öldürecekse, yap gitsin. Adamlarını peşimden gönderme, seni korkak. En azından bunu kendin yapacak cesaretin olsun!"

"Sen neden bahsediyorsun lan?" Ben yaklaşırken tekne sürtünme raylarına çarpıyor.

De Vere tekneden atlayıp rıhtıma çıktı. "Önce Rusları atlatmak zorunda kaldım, şimdi de senin sırma saçlı devin beni öldürmeye çalışıyor. Arabama çarptı, beni uçurumdan aşağı itti. İşimi bitiremeden sürünerek kayalıklardan çıktım. Pek çok şey olabilirsin Forge ama seni pis işlerini başkalarının yapmasına izin veren korkak bir kaltak olarak düşünmemiştim."

De Vere'in ağzından çıkan kelimeler bir anlam ifade etmiyor. Goliath burada. De Vere'in onu suçladığı şey imkânsız.

"Sen kafayı yemişsin. Golyat bunu yapmazdı, benim emrimle bile." "O zaman kaç tane daha beyaz, sırma saçlı dev var?"

Bu adada benim ölmemi isteyen biri için çalışan biri var mı? Çünkü *hiçbir şey* bulamıyorum."

Telefonumu elime alıp Goliath'ın numarasını bulana kadar ekrana dokunuyorum. "Onu hemen arayacağım. O burada, Ibiza'da değil."

"Saçmalık. Ne gördüğümü biliyorum. Artık yalan söylemek zorunda değilsin Forge. İş bıraktım. Benden bu kadar. Isaac Marco'yu ben öldürmedim bile."

De Vere'in itiraf bombası karşısında telefonum sinirli parmaklarımdan kaydı.

"Ne ... ne dedin?" Zihnim hızla akarken ve kulaklarımda kan uğuldarken sesim boğuk çıkıyor.

De Vere'in yüzündeki bir kesikten kan akıyor ve yanağından aşağı yuvarlanıyor. "Onu ben öldürmedim. Lanet olası bir kazaydı. Elbette on bir yaşındaki bir çocuğun teknemi sürmesine izin vermemeliydim ama ben onun kardeşinin olduğunu sanıyordum.

onu izliyordum. O sadece bir çocuktı. Kendimden geçmişim. *Lanet olası bir kazaydı.*"

On bir yaşında bir çocuk. Hayır. Hayır, bu doğru olamaz. "Sen neden bahsediyorsun?"

De Vere'in kırık dudağı kıvrıldı. "Çalışanımın küçük kardeşi. O gün dümende olan oydu. Yine de benim hatam, çünkü Littleton'ın da baygın olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden suçu üstlendim. Önleyemeyecek kadar aptal olduğum bir şey yüzünden on bir yaşındaki bir çocuğun hayatının mahvolmasına izin veremezdim."

Yıllardır içimde tuttuğum öfke bir kafa karışıklığı denizine dönüşüyor.

"Bir çocuk mu?"

De Vere kanlı elini saçına sokarak saçını paslı bir kırmızıya dönüştürdü. "Gerçeğin ortaya çıkmasına izin veremezdim. Paranın ve unvanımın korumasına sahiptim ama Littleton'lar sadece benim onlara sağlayabileceğim korumaya sahipti."

Son on lanet yıl boyunca yaptığım her şeyi düşündüğümde kulaklarımda kan uğulduyor ... çünkü de Vere'in . . . "Aman Tanrım."

"Gerçek bu Forge. Özür dilerim. Çok özür dilerim." Sesi çatlıyor ve yüzündeki kederli ifade samimi olduğuna inanmamı sağlıyor.

"Neden bana söylemedin?"

"Kan istiyordun. Benimkini almana izin verdim."

"Siktir. Siktir!" Başımı arkaya eğip bağıriyorum. "Ne lanet bir karmaşa."

Tam o sırada bir silah sesi duydum. De Vere bir şey söylemek için ağzını açıyor ama vücudu sarsılıyor ve geriye doğru sendeliyor.

"De Vere?" Ona doğru bir adım atıyorum ama bir el daha ateş edildiği sırada iskeleden suya yuvarlanıyor.

Ben ona doğru hamle yaparken Sanderson nefes nefese kaldı. Ben ona ulaşmadan gömleğinden kan fışkırıyor ve bir kurşun daha Smith'in kafasına isabet ediyor.

Hiç düşünmedim. Kendimi iskeleden aşağı attım.

Kurşunlar suya çarpıyor ama nefesimi tutuyorum. De Vere yüzeyin altına batıyor, kolundan tutup yanıma çekiyorum. Kurşun yarasından mı yoksa kazadan mı olduğu belli olmayan kan akıntıda yüzüyor.

Bizi iskelenin altından kıyıya doğru yüzdürürken suya daha fazla mermi çarpıyor, ama aklım de Vere'de değil, öyle olması gerekse bile. Tek düşünebildiğim Indy.

Ona ulaşmalıyım. Bize kimin ateş ettiği hakkında en ufak bir fikrim yok ama bunun bir önemi yok. *Ona ulaşmak zorundayım.*

İskelenin beton sütunlarının altından yüzeye çıkıyorum ve de Vere'in cansız bedenini yanımdaki kayalıklara çekiyorum. Bilinci yerinde değil. Belki de ölmüştür.

Ama Indy hâlâ hayatta olabilir. Hayır. Hayatta olmalı. Onu şimdi kaybedemem. Kaybetmeyeceğim.

Sistemime adrenalin yükleniyor ve ben neler olduğunu anlamaya çalışırken dünya sessizleşiyor.

De Vere, Goliath'ın ona çarptığını ve arabasını uçurumdan attığını söyledi. Neden? Hiç mantıklı değil. Goliath asla böyle bir şey yapmaz. Kaçırdığım bir şey yoksa tabii.

Federov tarafından aldatılmış olabilir miyiz? Beni Indy'den uzak tutmak için mi öldürdü?

Sebebini bilmeden, neye doğru yürüdüğüm hakkında hiçbir fikrim yok, ama önemli değil.

Indy'yi kurtarmak için kurşun yağmuruna bile giderim.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

"Goliath?" Adını söylerken sesim titriyor ve Prag'da destek için sarıldığım adam bir ağacın arkasından çıkıp tüfeğini bana doğrultuyor. Ama zaten kafama doğrultulmuş bir silah var.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Böyle bir şey olamaz. Böyle bir şey olamaz. Goliath az önce Jericho'yu mu öldürdü?

"Ne oluyor lan?" İlk silah sesi duyulur duyulmaz önüme atlayan babam bağırıyor. Mavi gözleri Kostya'nın cesedinden Goliath'a, oradan da Kostya'yı soğukkanlılıkla öldürüp silahı bana ve babama çeviren Dorsey'e kayıyor.

"Silahı bana ver ihtiyar. Sende bir tane olduğunu biliyorum."

"Dorsey?" Adını mırıldanıyorum ve bana bir bakış bile atmıyor. "Kapa çeneni, seni mızımız sürtük. Ağzından yeterince laf aldım."

Lacivert polosuyla bize doğru adım atıyor ve Goliath tüfeğini kollarına almış yaklaşırken elini uzatıyor. "Silahını al yoksa seni hemen kafandan vururum."

Babam pantolonunun paçasını yukarı çekerek kılıfını ortaya çıkardı. Dorsey tabancayı deriden ayırıyor ve Goliath mesafeyi kapatırken geri adım atıyor.

"Hepsini aldın mı?" Dorsey soruyor.

"Forge iskeleden atladı. Onu vurup vurmadığımı bilmiyorum. De Vere, Sanderson, Smith ve Federov'un helikopterdeki diğer adamı öldü."

Midem bulanıyor ve kalbim sıkışıyor. *Jericho hâlâ hayatta olabilir.*

Tanrım, lütfen hayatta olsun. Onu kaybedemem. Şimdi olmaz. Lütfen, lütfen.

"İşini yapıp de Vere'i öldürseydin buna gerek kalmazdı. Bunu nasıl berbat edebilirsin? Planı biliyordun. Şimdi bunu çok fazla oyuncunun olduğu bir cinayet-intihar vakası gibi göstermek zorundayız. Lanet olsun," diyor Dorsey iki elinde birer tabanca tutarken Goliath'a.

"Bebeğim, özür dilerim. O uçurumdan sağ çıkabileceğini hiç düşünmemiştim. Öldürmesi zor bir orospu çocuğu."

Bebeğim mi?

Bakışlarım Dorsey ve Goliath arasında gidip geliyor ve kafam karışıyor. "Ne haltlar dönüyor?"

Dorsey'nin zalim gülümsemesi tüylerimi diken diken ederken nabzım kulaklarımda atıyor. *Kadın delirmiş.* "Hayatımın en uzun altı ayını Forge'un emrinde geçirdikten sonra, sonunda *babamın parasıyla* sonsuza dek mutlu yaşamadan önce yarım kalan işleri tamamlıyoruz."

"Baban kimdi?"

"Otur ve çeneni kapa." Dorsey, Forge'un bana ilk kez bir milyon dolarlık bir çek uzattığı metal masaya bir silah salladı, sonra Goliath'a döndü. "Git Forge'un cesedini bul. Eğer ölmediyse, onu kendim öldürmek istiyorum."

Ben ağzım bir karış açık Dorsey'e bakarken Goliath onun yanına yürüyor, dudaklarına bir öpücük konduruyor ve koşarak uçurumun merdivenlerine doğru ilerliyor.

"Seni lanet orospu. Bu ne cüret?" Babam öfkeyle kükrüyor ve ona doğru hamle yapıyor.

"Bunun için sana ihtiyacımız yok, Federov."

Tetiği iki kez çekiyor ve kulaklarım çınlıyor. Babam tökezleyerek geri çekiliyor, göğsünü tutarken neredeyse beni deviriyordu. Kafası mide bulandırıcı bir gümbürtüyle betona çarpıyor.

"Hayır!" Dizlerimin üzerine çöküyorum ama Dorsey silahın namlusunu yüzüme doğrultuyor.

"Şu anda ölmek istemiyorsan git otur yerine. Çünkü bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bu hikâyenin senin için de mutlu bir sonu yok."

"Neden? Nasıl?"

"Her şey yirmi beş yıl önce Isaac Marco'nun annemi sikip arkasına bakmadan çekip gitmesiyle başladı..."

Isla del Cielo'ya çıkmanın tek yolu olan arka merdivenlere doğru adanın etrafında yüzerken kayalar elbiselerimi parçalıyor. Isaac bu adayı sadece güzel olduğu için değil, aynı zamanda neredeyse geçilmez olduğu için de seçmişti. Adanın arka tarafında demirlemiş bir tekne var.

De Vere muhtemelen doğruyu söylüyordu. Goliath gitmiş, onu öldürmeye çalışmış ve sonra geri dönüp hepimizi öldürmüş olabilir.

Ama neden?

Bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey Indy'ye ulaşmak ve onu hayatta tutmak.

Arka merdivenler ahşap ve alarmlı ama tıpkı Goliath'ın yapacağı gibi sensörlerin üzerinden geçiyorum.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda keşke bir silahım olsaydı diyorum ama olmadığına eminim. Helikopterin arkasına eğildim ve yerde biriken kanı gördüm.

Lanet olsun.

Federov'un güvenlik görevlilerinden birinin boğazına bıçak saplanmış. *Aman Tanrım.* Hâlâ omuz kılıfında duran silahını almaya bile fırsat bulamamış.

Silahı aldım ve haznesini kontrol ettim. Kilitli ve dolu.

Binaların duvarlarına yakın durarak eve yaklaştım. Dorsey'in sesini duyunca durakladım.

Burada ne haltlar dönüyor? Sessizce içeri girip tezgahların üzerinden bakıyorum.

Dorsey, Indy'nin kafasına silah dayadı. İhanet ve dehşet, tüylerimi diken diken eden parmaklarıyla ruhumu kavırıyor. Tabancayı kaldırıyorum ama ateş edemiyorum. Indy'yi vurma riskini göze alamam.

Eğilerek mutfığa doğru ilerliyorum ama tetiği çekemiyorum. Ona vurma ihtimalim varsa olmaz. İyi bir seçeneğim olmadığından, bir bardak alıp

açık cam kapıdan içeri fırlatıp dikkat dağıtmaya çalışıyorum.

Cam kırılır kırılmaz Dorsey hareket ediyor ve ben de ileri atılıp tetiğe basıyorum.

Ama o yere düşüyor ve ben *ıskalıyorum*.

Indy'nin şaşkın bakışları bana yöneliyor ve Dorsey iki elinde birer silahla ortaya çıkıyor. Biri Indy'yi işaret ederken diğeri göğsüme nişan alıyor.

"Siktir git, Forge. Eller yukarı, silahı at. Onu senin önünde kafasından vurmadan önce defol git buradan. Beyninin masaya sıçradığını görmek ister misin? Çünkü aynen öyle olacak."

"Bunu neden yapıyorsun?"

Dorsey'nin normalde sakın olan yüzü, Indy'nin arkasına geçerken kendini beğenmiş bir hal aldı. "Ben de tam hikâyenin iyi kısmına gelmek üzereydim. Seni bitirmeden önce sonunu dinlemene izin vereceğim. Ne de olsa sana anlatmak için o kadar uzun süre bekledim ki. Ve şimdi sen ve küçük kaltağının neden öleceğini bileceksin."

Kapıya doğru yürüyorum, silahım hâlâ elimde ama ateş edemiyorum. "Bırak onu gitsin. Ne istiyorsan alabilirsin. Al ve git. Indy'yi rahat bırak."

Dorsey'nin başı yana eğiliyor ve şeytanca bir sırıtışla göz göze geliyorum.

Bu nasıl oldu böyle?

"Artık kuralları sen koymuyorsun Forge. Kararları ben veriyorum. Hikâye zamanı bitmeden kafasına bir kurşun yemek istemiyorsan silahını yere at ve otur yerine. Çünkü Goliath döner dönmez olacak olan tam olarak bu."

Goliath. Bu yılın başlarında Dorsey'i işe almamın nedeni onun güvenilir ve parlak tavsiyesiydi ... yani planları her neyse, bugünden çok önce başlamıştı.

İtaat etmekten başka çarem olmadığı için çömelip silahı yere indirdim.

"Isaac onun babasıydı, Jericho," diyor Indy.

Dorsey uzanır ve silahın kabzasıyla kafasına vurur. "Kapa şu lanet çeneni. Bu benim hikâyem."

Indy'nin şakağından kan fışkırıyor ve dizlerinin bağı çözülüyor. Dorsey'nin dikkatinin dağılmasıyla ona saldırıyorum ama Indy'nin buruşmuş halini bir santimle ıskalayan bir mermi fırlatıyor.

"Artık ani hareketler yok Forge. Silahı bana ver."

Isaac'i o enkazdan kurtaramayacağımı bilmekten daha kötü bir şey olamaz diye düşünmüştüm ama yanılmışım.

Tek silahımı Dorsey'e doğru tekmelerken, o sevdiğim kadına silah doğrultmuşken, gerçek işkencenin ne olduğunu anladım. Ama içimdeki korku bizi kurtarmayacak. *Düşünmek* zorundayım.

"Isaac'in hiç çocuğu olmadı, Dorsey. Bu imkânsız. Sana kim yalan söyledi bilmiyorum."

Sol elindeki silahı bana doğru tutuyor. "Yalan söylediği kesin. Sadece bunu bilmiyordu. Norfolk'a her gelişinde annemi görmek için dururdu. En azından onu hamile bırakıp bir daha geri dönmediği zamana kadar. Bana babamın kim olduğunu asla söylemedi. Ta ki geçen yıl *ölene* kadar. Sonra bana her şeyi anlattı."

Norfolk, Virginia. Isaac'in sık sık uğradığı bir limandı. Bunu inkâr edemem. "O zaman Isaac senin baban olsaydı, bunu istemezdi, biliyorsun."

Bana dik dik bakıyor, yüz ifadesi öfkeyle buruşmuş. "Onun ne isteyeceği umurumda bile değil. Ben bir *baba istedim*. Şuradaki küçük kaltağın dünyayı onun için tarayan bir babası vardı ve benimki de Vere onu öldürmeden önce varlığımdan bile haberdar değildi."

"Isaac'i De Vere öldürmedi, Dorsey. O bir kazaydı. Buraya bana bunu söylemeye geldi. O gün dümende on bir yaşında bir çocuk vardı. De Vere suçu üstlendi çünkü çocuğun hayatını mahvetmek istemedi."

Dorsey'nin yüzünde duygu karmaşası yaşanıyor ve ağzı sessizce hareket ediyor. "Bu ... bu doğru değil. De Vere yalan söylemiş olmalı. Ölmesi gerekiyordu. Lanet olası bir yıldır intikamımızı almanı bekliyordum. Ama onu öldürecek cesaretin yoktu. O zaman kendim yapmaya karar verdim. Sonra bu sürtük çıkageldi ve sen Isaac'in intikamını almayı unuttun. *Bunu kendine sen yaptın.*"

"Ne istiyorsun, Dorsey? De Vere öldü. Isaac gitti. Para mı istiyorsun? Çünkü hepsine sahip olabilirsin. Her bir kuruşuna, ama önce Indy'nin gitmesine izin vermelisin."

"Kapa çeneni! Bana ne yapacağımı söyleme."

Indy'nin dehşet içindeki bakışları bana kilitleniyor ve dudaklarını okuyabiliyorum. "*Ne olursa olsun seni seviyorum.*"

İçimdeki kararlılık çelik gibi sertleşiyor. Onu kaybetmeyeceğim. Şimdi değil.

Hiçbir zaman. "Kasada en az on milyon var, banknotlar, altın ve elmaslar. Al ve git. Bunu rapor etmeyeceğim. Seni aramayacağım bile."

"Sanki hepsini almayacak mıyım? Siktiğimin salağı. Ve beni aramayacağın konusunda çok haklısın, çünkü sen *ölmüş* olacaksın ve Goliath'la ben de gitmiş olacağız."

Parmağı tetiğin etrafında kıvrılıyor ve Indy'ye doğru dalıyorum. Uçurumun ötesinden silah s e s l e r i geliyor ve ben Dorsey'in ateş etmesini bekliyorum. Ateş etmediğinde, dudaklarını büken zalim bir gülümsemeyi görmek için başımı kaldırıyorum.

"Goliath hâlâ nefes alan herkesi öldürdü. Böyle yetenekli insanları işe aldığı için teşekkürler Forge. Ve onu özel hayatı olamayacak ve senin kadar insani bir bağ kurmaya muhtaç hale getirecek kadar sıkı çalıştırdığın için de teşekkürler. Goliath'ı sana karşı kıskırtmak çok kolaydı. Ve yaptığı her şey için Koba'yı suçlamak. O zavallı piç, sen ondan şüphe etsen de sadık kaldığı için gerçekten bir madalyayı hak ediyordu." Gülüyor ve silahın namlusu sallanıyor.

"Diğer her şeyi de Vere'in üzerine yıkmak çok kolaydı, özellikle de Prag'daki kaçırma olayını. Tek yapmam gereken Bratva'dan ona uyuşturucu satan adamlar kiralamaktı ve sen onlara kimin ödeme yaptığını araştırmayı hiç düşünmedin. Gerçi adamım Mallorca'daki kaltak karını kaçırıp sana fidye olarak geri getirebilseydi, Prag'da seninle uğraşmak zorunda kalmazdık. Ama tabii ki helikopterin içine ettikten sonra onu eve götürmek için yedek bir planın olmalıydı."

Aman Tanrım.

Bunu nasıl kaçırdım? Goliath'tan bir kez bile şüphelenmedim. On beş yıl önce hayatını kurtardıktan sonra bana ihanet edeceğini hiç düşünmemiştim.

"Isaac bunu istemezdi, Dorsey," diyorum ona, onu dışarı çıkarmanın ve Indy'yi kurtarmanın bir yolunu bulmak için zaman kazanmak adına elimden geleni yapıyorum.

"Isaac'ın ne isteyeceğini bilemem, çünkü onu *sen* yakaladın ve ben onun babam olduğunu çoktan ölene kadar bilmiyordum bile! Bu nasıl adil olabilir? Benim olması gereken her şeyi aldın! Şimdi geri alıyorum." Silahlardan birinin namlusunu Indy'nin kafasına doğrulttu.

"Hayır!"

Kendimi Dorsey'nin ayaklarına doğru fırlatıyorum ve o iki tabancayı da ateşlerken tökezleyerek geri çekiliyor. Kurşunlar çimentoya çarpıyor, parçalar uçuşuyor ve ardından bir el daha ateş ediliyor.

Ama Dorsey'den gelmiyor. Bastien de Vere havuzun güvertesine hücum ediyor ve tekrar tekrar ateş ederek Dorsey'in vücuduna mermi yağdırıyor.

Çimentoya çarpar ve iki tabanca da parmaklarından düşer. Ağzından kan fışkırıyor.

Bir silah kapıp de Vere'e döndüm ama o sadece Dorsey'e odaklanmıştı. "Git beni öldürmeye çalışan lanet olası erkek arkadaşına katıl. Umarım ikiniz de cehennemin tadını çıkarırsınız."

Homurdanıyor ve başı yana düşüyor.

De Vere bana ve ona doğrulttuğum silaha bakıyor. "Eğer beni vurmak istiyorsan, lanet olası kafanı kullan. Ben bittim." Goliath'tan almış olması gereken tüfeği masanın üzerine fırlatıyor, bir sandalyeye yığılıyor ve göğsündeki yaraya bastırmak için gömleğinin altını yırtıyor.

Indy çırpınarak babasının yanına gidiyor ve ona doğru eğiliyor. "Hayır! Hayır!"

Bir saniye içinde onun yanında diz çöküyorum, Dorsey'in altından yayılan kan gölünün etrafından dolanıyorum.

Ama Federov'un gövdesinin altında kan yok, sadece kafasının yere çarptığı yerde var. *Kurşun yarısından kaynaklanan iç kanama mı?*

Indy, Rus öksürüp gözlerini kırpana kadar alnını göğsüne bastırarak onu sallıyor.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Yaşıyorsun." Indy'nin fısıltıları bir hıçkırığın kıyısından geliyor.

"Yelek," diye boğuluyor.

Gömleğindeki ve takım elbise ceketindeki yanık izlerinin olduğu göğsüne bakıyorum. "Kevlar giyiyorsun. Kahretsın." Elim uzattığımda rahat bir nefes alıyorum.

"Aynen öyle. Onsuz hiçbir yere gitmem. Çok dikkatli olamazsın."

Yaşlı adamın kalkmasına yardım ederken Indy'nin gözyaşları dökülüyor. Göğsünden kurşun parçaları düşüyor ve kafatasından akan kana bastırmak için gömleğimi çıkarıyorum.

"Fena fikir değil, Rus," diyor de Vere. "Çünkü bu olmadan çok acıyor."

Özel bir ambulans ilk olarak de Vere'i götürdü, kurşun hala göğsündeydi ve cildi sağlıksız bir griye dönmüştü. Önceden yaşasa da ölse de umurunda olmazdı ama artık Isaac'ın ölümüyle ilgili gerçeği bildiğim için umarım kurtulur. Interpol'deki bağlantılarım, tıbbi tahliyeden kısa bir süre sonra gelen yerel polise yardımcı olmak ve herhangi bir sorun yaşanmamasını sağlamak için bir dizi avukatla birlikte yola çıktılar. Bu arada, Dorsey ve Goliath'tan topladığımız tüm bilgileri sunduk. Hepimiz hala olayın şokunu atlatamadık,

Özellikle de ben.

Neler olduğunu nasıl fark edemedim? Adli tabip ve yardımcıları cesetleri teknelere yüklerken, gözetimim altında bu kadar çok insanın hayatını kaybetmesinden dolayı kendimi asla affetmeyeceğimi biliyorum.

Yetkililere Goliath ve Dorsey'in ölümlerinin nefsi müdafaa olduğunu açıkça belirtiyorum ve polis de Vere'in ifadesini karaya çıkar çıkmaz geçireceği ameliyattan sonra iyileştiğinde hastanede almayı kabul ediyor.

Interpol ve avukatlar geldiğinde, olanları açıklama süreci yeniden başlar. Ertesi sabahın erken saatlerine kadar, Indy, Federov ve ben yorgunluktan solana kadar kalıyorlar, ancak ilgili tüm taraflar çok önemli bir konuda hemfikir. Isla del Cielo'da olanlar medyanın ilgisini çekmeyecek ve soruşturma gizli yürütülecek. Federov, hikayeyi yayınlamayı aklından geçiren herhangi bir medya kuruluşunu satın almak ve kapatmakla tehdit edecek kadar ileri gitti.

Herkes gittikten sonra Indy'nin başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Yatağına git, Ace. Yenildin."

Bana ve bu gece misafir odalarından birinde kalacak olan babasına bakıyor.

"Sanırım hepimiz için yatma vakti geldi. Gerçi ben uyuyabilecek miyim bilmiyorum. Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Ya da ne diyeceğimi," diyor başını sallayarak. "Dorsey ... idi ..."

"Yanlış," diyorum ona.

"Yanlış derken ne demek istiyorsun?" Indy ve babası bana şaşkınlıkla bakıyorlar.

"Isaac çocukken bir sakatlık geçirdi. Çocuk sahibi olamadı. Tüm testlerden geçti. Limandayken Dorsey'in annesini ziyaret etmiş olabilir ama Dorsey'in babası o değildi."

"Yüce Tanrım." Federov mutfak tezgahına yaslanıyor. "Çalışanlarınızın geçmişini daha iyi kontrol etmenizi söyledim ama ben de güvenmemem gereken kişilere güvendiğim için suçluyum. İkinci adamımı görevden aldığım da India'nın hayatına yönelik tüm tehditlerin icabına baktığımı sanmıştım. Summer'ın kaçırılmasından o sorumluydu. Fidyeye için. Hepsinden."

Onlarla dolu uzun bir günde bir şok daha. "İkinci komutanın Summer'ı mı kaçırdı?" Indy soruyor.

Adam başını sallıyor. "Zarar görmediği için minnettarım ama beni sana getirdiği için onun kaçırılmasından pişmanlık duymayı kendimde bulamıyorum." Federov Indy'nin elini kendi eliyle kapatıyor. "Söz veriyorum, bunu ikiniz için de telafi edeceğim. O da benim kızım gibi muamele görecektir. Bana söylediğin gibi, aile kandan öte bir şeydir."

Indy'nin yüzünde yumuşak bir gülümseme beliriyor ve diğer elini onunkinin üzerine koyup sıkıyor. "Bu benim için dünyalara bedel. Ve onun için de."

Yaşlı adam ona baktığında tüm yüzü yumuşuyor.

Hayatımızı değiştiren bu olaylar zincirinin nasıl meydana geldiğinden bağımsız olarak, sanırım üçümüz de şu anda burada durduğumuz için çok minnettarız. Kaybedilen hayatları geri getiremem ama halkımı onurlandıracağım ve ailelerinin geçimlerinin sağlandığından emin olacağım.

Indy'nin arkasına geçip avuçlarını omuzlarına indiriyorum. "Uyumaya ihtiyacın var."

"Biliyorum ama Prag'daki kaçırma olayının arkasında onların olduğuna hâlâ inanamıyorum," diyor Indy, her kelimenin altında yatan inançsızlıkla. "Hiç düşünmemiştim

. Goliath da vurulduğundan beri ..."

"Şüpheliyi ortadan kaldırmanın en iyi yolu yaralanmaktır," diye cevap verdim, "ama ben de görmedim. On beş yıllık tartışılmaz sadakatten sonra değil."

"Kadınlar ikna edici yaratıklardır," diye ekliyor Federov, bakışları Indy'nin yüzünden benimkine kayıyor. "Kızımın seninle ilgili kararımın yanlışlığını görmem için beni ikna etmesine sevindim Forge. Müdahale etmemeliydim. Bir daha da karışmayacağım. Sana söz veriyorum ve seni kutsuyorum."

"Teşekkür ederim, efendim," diyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum.

"Yine de bir sorum daha var. Bu de Vere'e olan kininiz için ne anlama geliyor?" Federov soruyor.

"Sanırım bunun s o n a erdiğini söylemek yanlış olmaz," diye cevap veriyorum, kolumu Indy'nin etrafında kıvrarak. "Yaptıklarının karşılığını ona asla ödeyemeyeceğim, her ne kadar uyuşturucuyla yaptığı numara yüzünden onu boğmak istesem de."

Indy başını omzuma yaslıyor. "Bastien her zaman Bastien olarak kalacak ama sanırım hepimiz için hayatımıza devam etme zamanı geldi."

"Uyumadan önce buna içeceğiz," diyor Federov ayağa kalkarken. "Votkan nerede? Eski acıları gömmek, hayatı kutlamak ve en önemlisi evliliğiniz için kadeh kaldırmalıyız."

Indy kollarımın arasında kendi etrafında dönüyor. "Hâlâ evli miyiz?"

"Hiçbir fikrim yok. Yargıyla bağlantı kuramadım. Ada saatiyle çalışıyor. Öyle ya da böyle, benim için fark etmez." Sol elini dudaklarıma götürüyorum ve sırtına, yüzüğünün yanına bir öpücük konduruyorum. "Eğer boşanırsak, ikinci seferde her şeyi doğru yapacağım."

EPILOG

Hindistan

Beş ay sonra

EVLENİYORUM. *Yine evleniyorum.* Ama bu sefer her şey çok farklı. Taze çiçek kokuları Isla del Cielo'nun havasını kokluyor, Summer'ın benim için tasarladığı gelinliğin son rötuşlarını yaptığı ana yatak odasında dolaşıyor. Yeni gelinlik koleksiyonunun en önemli parçası olacak.

Gelinlik yaratma konusundaki yeteneğini keşfettiği için ne kadar heyecanlansa da, Summer yine de beni **b o ğ m a k** isteyebilir, çünkü son üç haftada üç kez ayarlamak zorunda kaldı. Karnım ikimizi de şaşırtmaya devam ediyor.

Ben hamileyim. *İkizlere.* Bir erkek ve bir kız. Şaşırmamalıyım bile, çünkü Kraken ve onun çilgınca etkili erkekliğinden bahsediyoruz.

Kalp atışlarını ilk duyduğumuzda ve daha sonra ultrasonu gördüğümüzde Jericho'nun yüzündeki hayranlık ifadesini asla unutmayacağım. Elini uzattı, ekranda ana hatlarını çizdi ve gözleri yaşararak bana döndü.

Irina ve Isaac asla sevilip sevilmediklerini merak etmek zorunda kalmayacaklar. Bir aile bulmak ya da kendi ailelerini kurmak için yıllarca beklemek zorunda kalmayacaklar. Onlara sahip olduğumuz için ne kadar minnettar olduğumuzu her gün her saniye bilecekler.

Şaşırtıcı bir şekilde, en azından benim için, Summer Nina ve Federov hakkındaki haberleri inanılmaz derecede iyi karşıladı. Dün adaya geldiğinde onu kocaman bir sarılma ve yanağına bir öpücükle karşıladı. Ona Pops diyor ve o da buna bayılıyor.

Prognozu iyiye gitmiyor ama şu ana kadar doktorların hayatta kalma ihtimallerine meydan okuyor. Bir yanı sıra onun benimle evlenme şansını kaçırmayacak kadar inatçı olduğunu düşünüyor. İş torunları doğduktan sonra onları kucağına almaya geldiğinde de aynı inadı göstermesi için dua ediyorum. Onun üzerine bahse giriyorum. Alternatifini düşünmek bile istemiyorum.

"Hâlâ düğün için bebekler doğana kadar beklemeniz gerektiğini düşünüyorum. Bu gelinlik şimdi ne kadar inanılmaz görünse de, harika ikizler olmasaydı çizgiler daha da güzel olurdu."

Gülmeye başladığımda neredeyse yüzük kutusunu düşürüyordum. "Sence Jericho bunun olmasına izin verir miydi? Elbiseyi *yapabilmen* için bu kadar beklemesini sağlamak için bile çıplakken pazarlık *yapmak* zorunda kaldım. Sanırım tam olarak 'sen benimsin, bebekler benim ve karımı mümkün olduğunca çabuk geri istiyorum' gibi bir şey söyledi."

"Ewww. Bu hikayeden çıplak kısmını çıkarabilirdin. Ayrıca gülmeyi kes. Seni bıçaklamak istemiyorum."

"Ewww senden mi? Gerçekten mi?"

"O benim eski kayınbiraderim, yakında tekrar kayınbiraderim olacak. Tuhaflaştırma. Zaten Kraken'i duymak zorunda kaldım ve bunu asla unutamayacağım."

Bu kez onun gülmeme emrine uymam mümkün değil.

"Hazır mısınız? Çünkü gelinini görmek için bu kadar sabırsızlanan bir damat görmemiştim."

Holly'nin Güneyli tınısı, Summer'ın kreasyonlarından birini giydiği kapı aralığından geliyor. Soluk akuamarin rengi elbise, kıvrımlı vücudu ve siyah saçlarıyla *inanılmaz* görünüyor.

Summer kendi elbisesi ve Holly'ninki için benimkinden daha fazla zaman harcamış olabilir, çünkü onları yılın en çok aranan **e l b i s e l e r i** yapmaya kararlıydı. Holly'nin sosyal medya paylaşımlarına dayanarak şimdiden aldığı sorulara bakılırsa, küçük kız kardeşimin yeni markasını büyük ve gösterişli bir şekilde kurma yolunda ilerlediğini düşünüyorum. Henüz ona bebekler doğduktan sonra poker oyunlarını için tüm elbiselerimi tasarlamasını istediğimi söylemedim.

"Summer elbisemle uğraşmayı bırakır bırakmaz hazırım."

Holly, Alanna'nın odaya girmesine izin vermek için kenara çekilirken kız kardeşim homurdanıyor. "Beni Jericho gönderdi-"

Summer nihayet ayağa kalkıp yüzük kutusunu elimden alırken odayı bir kahkaha tufanı daha kaplıyor. "Tamam, tamam. İyi. Seni olduğun gibi alabilir. Bu sefer geri dönüş yok."

Alanna elini ağzına götürürken gözleri parlıyor. "Oh, Indy. Çok güzel görünüyorsun." Yutkunuyor ve elini uzatıyor. "Yeniden evlendiğini görebilmek için boşanmış bir kızım olduğu için hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Ona doğru yürüyorum ve parmaklarımı sıkıca kavırıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Beni düğün davetlilerinin beklediği havuza ve verandaya açılan sürgülü cam kapıya doğru götürürken ikimiz de gözyaşlarımızı tutamıyoruz.

Holly, Summer'a çiçeklerini veriyor ve kapıdan çıkıyorlar. Geleneksel gelin alayı yerine Summer kayalıkların yanında, sağdıçların karşısında duracak ve Holly şarkı söylemeyi bitirdiğinde ona katılacak.

"Sana iki dakika veriyorum, sonra ben başlıyorum," diyor Holly gülümseyerek ve ona arkadaşım dediğim için minnettarım.

Jericho ve babamı zorlu iş görüşmeleri nedeniyle affeden Creighton Karas ve Lincoln Riscoff bugün Jericho'yu savunuyorlar. Riscoff, Karas'ın altı ay önce girdikleri bahsin kazancını geri ödemesinde ısrar etti, çünkü Jericho'nun ne zaman "evet" diyeceği konusunda ikisi de haklıydı - altı ay ve bir yıl içinde.

Babam Alanna ve beni kapıda karşıladı. Alanna'ya, "Kızımızı evlendirme töreninde birlikte yürüme ayrıcalığını paylaşmak benim için bir onurdur," dedi. Summer'a ve bana yakın olmak için doktorun emirlerine karşı gelerek Ibiza'ya taşındığından beri arkadaş olmuşlardı.

Her biri bir kolunu bana uzattı. "Hazır mısın, tatlım?" Alanna sorar.

"Kesinlikle." Okyanus esintisinde uçuşan elbisem dalgalanıyor. her birinin elinin üstünde.

Piyanonun ilk notaları duyuluyor ve Holly, Ruelle'in "I Get to Love You" şarkısının en inanılmaz cover'ını söylerken dışarı çıkıyoruz.

Jericho'nun fırtınalı gri gözleri beni görür görmez okyanustaki ay ışığı gibi parlıyor. Kendisine doğru gelişimi izlerken saf, ışıltılı bir mutluluk yayılıyor gözlerinden. Ben ona yaklaştıkça misafirler kayboluyor, geriye sadece biz kalıyoruz.

Annem ve babam yanaklarıma öpücükler konduruyor ve Jericho ellerimi tutup dudaklarına götürüyor.

Dudaklarını ellerimin üzerinde gezdirirken şöyle diyor: "Seninle hayatımızın geri kalanında her gün tekrar tekrar evlenmek isterdim. Bir kez, iki kez, bin kez. Umurumda değil. Son nefesimi verene kadar benimsin."

Mutluluk gözyaşlarımdan kapaklarımdan taşmasını engellemek için her şeyimi harcadım. Birini bu kadar sevmenin mümkün olduğunu bilmiyordum.

"Kalbimin son atışına kadar," diyorum ona.

Tek dizinin üzerine çöküyor, ellerini karnımın etrafında birleştiriyor ve hamile olduğumu öğrendiğimizden beri onlarca kez yaptığı gibi karnıma fısıldarken bana bakıyor.

"Dünyamı ellerimde tutuyorum. Bu, ölçülemeyecek kadar büyük bir zenginliktir."

Son

Sırada ne var? Öncelikle, Forge ve Indy'nin bonus sahnesini kaçırmak istemezsiniz!

Nasıl elde edeceğinize dair detayları bir sonraki kitabım hakkında sakladığım BÜYÜK sırrın ardından bulabilirsiniz! Bunu duymaya hazır mısınız? Çünkü bu BÜYÜK!

Kirli dünyaya geri döndüm, ama bu sefer sıcak ve cesur bir kitap yazıyorum. inanılmaz lezzetli bir mafya hikayesi ve ben çok heyecanlıyım! (*Koltuğunuzda dans etmeye başlayın!*) İçeriden bilgi almak ve Kirli Mafya Düetinin ilk kitabı [Kara Koyun'](#) ön sipariş etmek için okumaya devam edin!u

Kara Koyun Hakkında

***New York Times* çoksatan yazarı Meghan March'tan anlatılmamış gerçeklerin ve bir adamın kurtuluşunun hikâyesi Kirli Mafya Düeti.**

Her ailenin bir kara koyunu vardır.

Kötü şöhretli Casso suç ailesinde, o yüz karası benim -Cannon Freeman.

Ama ben özgür bir adam değilim. Hiç özgür olmadım. Doğduğum günden beri.

Sadakatimi babam Dominic Casso'ya borçluyum, her ne kadar beni kanından biri olarak kabul etmese de.

Onun isteklerine karşı gelmek için hiçbir zaman bir nedenim olmadı... Ta ki *onunla* tanışana kadar.

Drew Carson iş aramak için kulübüme girdiğinde dünyam alt üst oldu.

Şimdi, onurum ve hayatım tehlikede.

Babamın isteklerine karşı gelmek bana doğrudan onun silahından çıkan bir kurşun kazandırabilir, ama kara koyun ya da değil, tavrımı koymanın zamanı geldi.

O, serpintiye değer.

[Kara Koyun](#), Kirli Mafya Düetinin ilk kitabıdır ve başlığa tıklayarak ön sipariş verebilirsiniz. İlk bölüme bir göz atmak için okumaya devam edin!

Ama önce Forge ve Indy'den ayrılmaya henüz hazır değil misiniz? Bültenime kaydolursanız, onlar için yazdığım özel bir bonus sahneye erişebileceksiniz!

BONUS SAHNEYE ERİŞİM İÇİN BURAYA TIKLAYIN

KARA KOYUN SNEAK PEEK

BİRİNCİ BÖLÜM

Drew

Hayatımın en önemli iş görüşmesine ağızımdan çıkan her kelimenin yalan olacağını bilerek gidiyorum. Çantamdaki özgeçmiş ve referansların hepsi sahte ama beyaz şapkalı bir hacker olan yakın arkadaşlarımdan biri sayesinde kimse bilmeyecek.

Bu işi alacağım. Cevaplarımı alacağım. Kabul edilebilir başka bir alternatif yok.

Güvenlik eskortumu gülümseyerek geride bırakıp Manhattan'ın en seçkin puro kulübü olan Upper Ten'in ağır oymalı ahşap kapısını iterek açarken bu yeminleri kendi kendime tekrarlıyorum. Havada asılı duran duman yerine, lüks iç mekân para ve sır kokuyor.

Mükemmel. Sırlar tam da bu yüzden buradayım. "Yardımcı olabilir miyim, bayan?"

Kulübün fuayesine açılan kapı, eteğimi bacaklarımdan etrafında dalgalandıran bir hava dalgasıyla arkamdan kapanır kapanmaz, özel dikim takım elbiseli, boynu olmayan bir adam bana yaklaşıyor. Kel kafası etkileyici odanın gömme aydınlatması altında parlıyor.

Solumdaki kalın cam duvardan, dünyanın en zengin adamlarından bazılarını bu delicesine pahalı, sadece üyelere özel kulübe neyin getirdiğini görebiliyorum -Büyük purolarla dolu sıra sıra ahşap kutuları içeren devasa bir humidor. Araştırmalarımdan, kaynakların nem kontrollü o büyük odadaki stokun değerini *milyonlarca dolar* olarak tahmin ettiğini biliyorum.

Çantamı elime alıp uzun sarı peruğumun saçlarını omzumun üzerinden sallayarak ona tatlı bir gülümseme veriyorum. "Aslında buraya bir röportaj için geldim, Bay -"

"O benimle birlikte." Kapıyı koruyan boğanın arkasından, kadehi bin dolarlık konyak gibi derin ve pürüzsüz bir ses geliyor.

Bakışlarım kapıcının etrafında dolanıyor ve ince lacivert çizgili ısmarlama bir takım elbise giymiş heybetli bir figüre takılıyor. Çizgiler uzun boylu, iri yapılı bedeninde mükemmel duruyor.

Bu o. Hedefim ... ve umarım yeni patronum.

Ama bu adam kağıt üzerindeki kadar dünyalar kadar farklı. Onunla yüz yüze gelmeye hazır olduğumu sanıyordum ama sadece sayfadaki mürekkep onun güçlü varlığını yansıtamaz. Yüksek tavanlı antre odasında, otoriter duruşu, yanındaki kapıcının cüssesi ve kaslarından daha fazla dikkat çekiyor ve sesinin tonundan başka bir şeyle değil.

Tanıdığım bir ses.

Daha önce aynı odada bulunduğumuz için değil, Upper Ten'deki bu işe başvurmadan önce düzinelerce saatlik ses ve video kayıtlarını incelediğim için. Makale üzerine makale okudum ve bu adam ve ailesi hakkında silinmemiş her türlü kamu kaydını ortaya çıkardım.

Gerildikçe, kendimi onu parmaklıklar ardında, turuncu bir tulum giyerken hayal etmeye zorluyorum. Bu egzersiz sakinliğimi yeniden kazanmama yardımcı oluyor.

Bunu yapabilirim. Daha önce *onlarca kez yaptım.* Aldatma benim için yeni bir şey değil. Bu benim işim.

Odaklandığım anda başımı kaldırıp yüzüme hevesli ama biraz da gergin bir gülümseme yerleştiriyorum. Bu bir maske, ama o asla anlamayacak.

Sadece bir sorun var. Viski ve parlak yeşil karışımı zengin ela gözleri benimkilerle çarpıştığında, saf kadın takdiriyle içime istenmeyen bir sıcaklık çarpıyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Bunun olmaması gerekiyordu. Gerçekten, bu olması gerekenin *tam tersi*. Soğuk ve yılmaz olmam gerekiyordu, çünkü onun cehennem gibi korkutucu olacağını biliyordum. Kendime başışık olacağıma söz verdim. Etkilenmeyeceğime. Şehirdeki en kötü şöhretli mafya babasının piç oğlu olması benim için önemli değil. Ama inkârım işe yaramıyor çünkü bu güne hazırlanırken çok önemli bir gerçeği göz ardı ettim.

Cannon Freeman insanlar arasında bir tanrı. Lanet olsun. Bu nasıl mümkün olabilir? Özellikle de neye bulaşmak zorunda olduğunu bile bile?

Onunla ilgili sinir bozucu farkındalığı bir kenara itmeye çalışıyorum ama orada durup o büyüleyici gözleriyle bana bakarken bu neredeyse imkânsız.

Takım elbise ceketini geniş omuzlarının zarif, güçlü hatlarına yapıyor ve pantolonunun kalçalarından mükemmel bir şekilde sarkmasından önce ince bir beli vurgulamak için kıvrılıyor.

Allah kahretsin. Hiç adil değil.

Randi onu küçümsediğim konusunda beni uyarmıştı. Karşı apartman komşum Cannon'a bakınca meme uçlarımdan dikleşeceğini söylemişti.

zirve yaptı, kalçalarım sıkıştı ve beynim onun beni en yakın düz yüzeye e ğ d i ğ i ya da en yakın duvara sıkıştırdığı görüntülerle doldu. Bunu Randi'nin Randi olmasına bağlıyordum. A.k.a. *Everyone's Slept with Downtown Randi Brown*. Erkekleri sikebilmek için *onları* sarhoş eden bir kadın. Erkek arkadaşlarının ona memeleri olan bir erkek dediğini söylüyor ve yüzde yüz kadın olmasına rağmen buna katılmıyorum.

Ama beklediğim son şey, onun bu konuda kesinlikle haklı olmasıydı.

Bu.

Cannon başını yana eğiyor ve cevap vermemi bekliyor. "Tabii Sen Drew Carson değil misin?" diye soruyor, sorunun altında yatan mizahla.

Yükselen kaşları ve sorgulayıcı sırtışı neredeyse beni çileden çıkaracaktı. *Onun bir kötü adam olması gerekiyordu. Bir canavar. Nasıl oluyor da benim şaşkın sessizliğim içinde bana gülmemeye çalışıyormuş gibi görünebiliyor?*

Kendimi geçici sersemliğimden kurtararak gülümsememi genişletiyor ve amacım dışında her şeyi bir kenara itiyorum.

Sakin ol. Soğukkanlı davranmak. Havalı ol. Ne zaman gizli görevde olsam ve işler tehlikeli bir hal alsın bu benim mantramdır. Bunu sessizce tekrarlamak kendimi toparlamama yardımcı oluyor.

"Ben. Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Freeman," diyorum ve bir profesyonel gibi elini sıkmak için öne çıkıyorum.

Ama başka bir sorun daha var. Hazırlanmalıydım. Neden desteklemediğimi bilmiyorum.

Nasırlarının çıkıntıları tenimde kayar kaymaz ve parmakları parmaklarımın üzerinde sıkılaşıp sıkılmaz, içimden başka bir farkındalık ürpertisi fırlıyor. *Neden nasırları var? Masa başında çalışıyor. Fiziksel erkek mükemmelliğinin tanımı olmaması gerekiyor.* Ama yine de buradayız.

"Cannon," diyor, duyulabilir formatta seks olarak kaydedilmesi gereken o sesiyle beni düzeltiyor. "Personel arasında gayriresmiyiz. Müşteriler başka bir hikâye. Hepsine taç takıyormuş ve dünyanızı bir anda yok edebilecek asalara sahiplermiş gibi davranın. Anladınız mı?"

İfadesi kısmen meraklı ve kısmen önsezili olsa da, keskin bakışları benim onu incelediğim gibi her santimetrekaremi inceliyor.

"Anlaşıldı efendim. Yani . . . Cannon." Kendimi düzeltiyorum ve parmaklarımı onunkilerden kurtarıyorum ama sanki tüm sırlarımı dökmemi bekliyormuş gibi beni izliyor.

Yapmayacağım, kendime söz veriyorum. Çünkü daha önce hiç yapmadım ve şimdi her zamankinden daha fazla tehlikede.

"Güzel. Hadi bakalım. Ateşle imtihan zamanı." Çenesini yanındaki boğaya doğru kaldırıyor, etrafında dönüyor ve bir sonraki büyük kapıyı iterek açıyor.

Sırıtmamak ve yumruğumu havaya kaldırmamak için kendimi zor tutuyorum. *İçerideyim.*

Kişisel zafer partim sadece eşiği geçmem kadar sürüyor ve pek çok paralı, ünlü ve şeytani ayağın bastığı pelüş halının kalın yeşil ve altın şeritlerine ayak basıyorum.

Cannon hızlı hızlı emirler yağıdırıyor. "Sana barın arkasında ihtiyacım var. İki G&T, üç zeytinli bir martini-extra dirty, bir old-fashioned, bir Moscow mule, soğutulmuş bardakta bir Bass Ale, altı Perrier ve iki sade kahve. On dakikanız var. Sakın berbat etme."

Beynim listeyi hafızama kaydederken birkaç kez göz kırpmıyorum ama soru hâlâ dudaklarımdan dökülüyor. "Buraya barmenlik için değil, garsonluk için geldiğimi sanıyordum?"

Yontulmuş çenesini eğerek beni incelerken tek kaşı havaya kalkıyor. Keskin elmacık kemikleri kulübün parlak ışığında bıçak gibi göze çarpıyor. "Burada çalışmak istiyorsan dediğimi yaparsın. Eğer işi istiyorsan, barın arkasına geç. Eğer istemiyorsan, kapının nerede olduğunu biliyorsun. Anlaşıldı mı?"

"Evet. Elbette," diyorum neşeli bir gülümsemeyle. "Çok iyi anlıyorum." Sessizce *kendi* kendime ekliyorum: *Sen kendi iyiliği için fazla çekici olan bir pisliksin ve beni terlerken görmek istiyorsun.* Böyle bir şey olmayacak.

Düşman hatlarına doğru koşturan birliklerle birlikte zaman geçirdiğimi bilmiyor. Etrafımda patlayan havan mermileri soğukkanlılığımı sarsmadıysa, New York'taki en güçlü mafya ailesinin varis adayından gelen bir emir de sarsmaz. *Sadece varisin kendisi.* Hayır. Bu bir şanstı. Kesinlikle bir daha olmayacak.

"İçkilerinizi hemen getiriyorum, Cannon."

Ela gözleri tanımlayamadığım bir şeyle daha parlak yeşil parlıyor, ama başka bir şey söylemeden önümüzde cam duvarlı bir odanın içindeki uzun erkek masasına doğru uzaklaşıyor. Yalnız kaldım, parmaklarım çantamın askısını kavrarken arkasından bakıyorum, çünkü *Yüce Tanrım, o kış başlı başına bir suç olmalı.*

Bekle. Dur. *Neden onun kışına bakıyorum ki?*

Randi haklıydı. Onun "bir kızı siki kalkık hale getirme konusundaki üstün yeteneğine" kapılmadan önce kendimi kontrol etmeliyim. En azından o böyle söylüyor.

onu tarif etti. Uyarıları görmezden geldim ama hepsi geri geliyor, hem de hızla. *Dikkate aldım, Randi. Usulünce not edildi.*

Siyah diz üstü çizmelerimin yüksek topuklarını çevirerek, el dokuması pelüş halının üzerindeki pahalı ahşap dört ve yüksek topuklu ayakkabıların arasından geçiyorum. Eteğimi kalçalarımın üzerinde düzeltiyorum ve Sicilya'da ünlü bir mafya ailesinin en üst düzey üyelerine hizmet veren bir işletmeden gönderildiği söylenen kırk ayak uzunluğundaki barın arkasına geçiyorum. Etrafımdaki zarif pirinç armatürler, zengin panelli duvarlara sıcak bir parıltı yayıyordu. Eğer New York'un en zengin, en ünlü ve son derece kötü şöhretli adamlarının yaşadığı bir yer hayal etmeye çalışsaydım, Yukarı On tam olarak kafamdaki resim olurdu.

Çantamı bir köşeye sıkıştırıyorum, ellerimi yıkıyorum ve zihinsel olarak kendimi gelecek iş için hazırlıyorum. Benden yaklaşık otuz metre ötedeki cam duvarlı odanın içinden, Cannon'ın başı geriye doğru eğilirken adem elması kahkahayla sallanıyor. Sağ omzunun üzerinden bir bakış fırlatıyor ve benimkiyle çarpışıyor.

Onda okuduğum tek şey meydan okuma. Benimkiyle iletmeyi umduğum tek şey, büyük kötü kurttan korkmadığım. Hayır. O benden korkmalı.

"Sakın çuvallama" dedi ve ben de çuvallamayacağım.

Şu anda tek umursadığım bu işi güvence altına almak. Saatime bir göz attıktan sonra, yeni patronum olacak adamı etkileyecek siparişleri vermek için gerekli cam eşyaları topluyorum. Ne tesadüf ki o aynı zamanda ne yapıp edip alaşağı edeceğim adam.

Neler olacağı hakkında hiçbir fikrin yok, Cannon Freeman. En ufak bir fikrin bile yok.

[Kara Koyun](#), Kirli Mafya Düetinin ilk kitabıdır ve başlığa tıklayarak ön sipariş verebilirsiniz.

Bültenime kaydolmak için bir nedene daha ihtiyacınız varsa, her ay ücretsiz bir kitap veriyorum! [Kaydolmak için buraya dokunun!](#)

Yaklaşan satışlardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz?

[Beni BookBub'da takip edin!](#)

TEŞEKKÜRLER

Sevgili okuyucularıma - hayatımı ne kadar değiştirdiğinizi asla bilemeyeceksiniz ve bunun için size sonsuz teşekkür borçluyum. Umarım sizin hayatınızda da küçük de olsa olumlu bir etkim olmuştur. Bir kaçışa ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Aklınızı kendi gerekliğinizden uzaklaştırmak için umutsuzca kendinizi başka birinin hikayesinde kaybetmek istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. İşte bu yüzden yazıyorum. Sizin için. Hayalperestlerim ve dünyadan kaçmaya ihtiyaç olan kaaklarım için.

Ekibime - Jake, Jamie, Emily, Mo, Pam, Donna, Natasha, Kim, Julie, Anthony, Madelyn ve Ty - yolun her adımında bana yardımcı olan böylesine pozitif, inanılmaz insanlarla çalıştığım için çok şanslıyım. Siz olmasaydınız kitaplarım bu hale gelmezdi. Her biriniz için bir teşekkür bölümü yazabilirim ama yine de yeterli olmaz. Size çok minnettarım
Kabilemi buldum ve geleceğin hepimiz için ne gibi hayranlık uyandırıcı şeyler getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Kitaplarım hakkında haber yayan herkese - SİZİ GÖRÜYÖRÜM ve sizi çok takdir ediyorum. Siz bu muhteşem kitap dünyasına bir armağansınız. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

MEGHAN MARCH TARAFINDAN DA

KIRLI MAFYA DÜETİ:

Kara Koyun

Beyaz Şövalye

FORGE TRILOGY:

Şeytanla Anlaşma

Şeytanın Şeytanın

KalbiŞansı

GÜNAH ÜÇLEMESİ:

Günahtan Daha

Zengin Günahtan

Günah Kadar Suçlu

AlmakZevk

DAĞ TRİLOGİSİ:

Acımasız Kral

Meydan

Okuyan Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

VAHŞİ ÜÇLEMESİ

Vahşi Prens

Demir Prenses

Haydut Kraliyet

ALTINDA SERİSİ:

Bu Maskenin Altında Bu

Mürekkebin Altında Bu

Zincirlerin Altında Bu

Yaraların Altında

Bu Yalanların Altında Bu

Gölgelerin Altında

Gerçeğin Altında

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder

Kirli Kirli

BirliktelikZevkler

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kirli

AşkKız

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli

Gerçek Seksi

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang

Hard Charger

STANDALONES:

Beni Geri Götür

Kötü Karar

YAZAR HAKKINDA

Şirket avukatlığından romantizm yazarlığına geçiş, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* çöksatan yazarı Meghan March'ın asla pişman olmayacağı bir inanç sıçramasıydı. Otuzdan fazla kitabı yayınlanan yazar, dünyanın dört bir yanındaki romans severlere neredeyse bir düzine dilde milyonlarca kitap sattı. Kalbi göçebe olan yazar, şu anda Kuzeybatı Pasifik ormanlarında gerçek hayattaki alfa kahramanıyla sonsuza dek mutlu bir hayat sürmektedir.

Sizden haber almayı çok ister. Onunla şu adresten iletişime geçin:

Web sitesi:

www.meghanmarch.com Facebook:

www.facebook.com/MeghanMarchAuthor Twitter:

www.twitter.com/meghan_march

Instagram:

www.instagram.com/meghanmarch

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[Şeytanın Kalbi Telif](#)

[Hakkı](#)

[Kaçırmayın!](#)

[Ayrıca Meghan March](#)

[tarafından Şeytanın Kalbi](#)

[hakkında](#)

[1. Forge](#)

[2. Hindistan](#)

[3. Forge](#)

[4. Hindistan](#)

[5. Forge](#)

[6. Hindistan](#)

[7. Hindistan](#)

[8. Hindistan](#)

[9. Forge](#)

[10. Hindistan](#)

[11. Forge](#)

[12. Hindistan](#)

[13. Forge](#)

[14. Hindistan](#)

[15. Hindistan](#)

[16. Forge](#)

[17. Hindistan](#)

[18. Hindistan](#)

[19. Forge](#)

[20. Hindistan](#)

[21. Forge](#)

[22. Hindistan](#)

[23. Forge](#)

[24. Hindistan](#)

[25. Hindistan](#)

[26. Forge](#)

[27. Hindistan](#)

[28. Hindistan](#)

[29. Hindistan](#)

[30. Hindistan](#)

[31. Hindistan](#)

[32. Forge](#)

[33. Hindistan](#)

[34. Forge](#)

[35. Hindistan](#)

[36. Forge](#)

[37. Hindistan](#)

[38. Forge](#)

[39. Hindistan](#)

[40. Forge](#)

[41. Hindistan](#)

[42. Hindistan](#)

[43. Forge](#)

[44. Hindistan](#)

[45. Forge](#)

[46. Hindistan](#)

[47. Forge](#)

[48. Forge](#)

[Sonsöz](#)

[Kara Koyun Ön Gösterim](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca Meghan March Yazar](#)

[Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

